

Çare

Çözüm

Umut

SOL

Emperyalizmin Solu
MGK Solu Değil
DEVİRİMCİ SOL

Ekmek

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi

Sayı: 24

1 Eylül 2002

FİYAT (KDV Dahil) 750 000

EUROPE: 3 EURO

www.ekmekveadalet.com

**Direnme savaşında
95. Şehit**

**Direnış Varsa
UMUT Da
Vardır!
Umut var;
Çünkü
Gülnihaller
Var**

**Ülkemiz
F Tipi Değil,
Hak ve
Özgürlüklerin
Olduğu Bir Ülke
Olacak!**

Devrimci Kadın Destanı

Düzen partileri, seçim arifesinde adayları arasına “**vitrinlik kadınlar**” yerleştirmekle meşgul. Yaşamda, siyasette onlara hakettikleri **yeri ve değeri vermediklerinin** bir itirafı olan “kota” uygulamasıyla kadınların gözlerini boyamaya çalışıyorlar.

Burjuva siyasetinde kadın “**kotalara, erkeklerin desteğine muhtaç**” bir konumda. Düzenin, erkek burjuva politikacının isteği de böyle olmaları, hep muhtaç durumda kalmaları zaten.

Ve öte tarafta, direniyor kadınlarımız. Kadınlar adına başka bir tarih yazıyorlar.

Onlar, birilerinin desteğine muhtaç olmadan, kendi güçleriyle, kendi inançlarıyla, kendi bilinçleriyle yeralıyorlar siyasetin içinde.

Hem de öylesine, sade suya bir siyaset değil bu. Burjuva siyaseti değil. Dünyanın emperyalist efendilerine, oligarşinin katliamcılarına karşı tek başına direnilen bir siyaset.

Güçlüler onlar.

Güçleri, ideolojilerinden geliyor.

Onları katliamlardan, işkencelerden geçiriyorlar.

Onları tek başlarına hücrelere atıyorlar. Onlar direniyorlar.

Bu gücü ideolojilerinden alıyorlar. Devrimci olan kadın, kişilik kazanıyor. Devrimci olan kadın, güçleniyor. Devrimci kadın, kimsenin desteğine, kotasına, yardımına muhtaç olmadan, sürdürüyor kavgasını.

Semra, Fatma, Melek, Gülnihal...

Direnme savaşının son dört şehidi onlar. 12 ay, 13 ay, 14 ay sürdü her birinin açıkları. Olağanüstü sadelikleri ve olağanüstü kararlılıklarıyla yürüdüler zulmün üstüne. Zulmün hiç bir yöntemini, onların iradesini kıramadı, kişiliklerini zayıflatamadı.

İlk değil onlar.

İlk ölüm orucuna yatan 200 tutsağın dörtte birini oluşturuyorlardı. Semra, Fatma, Melek, Gülnihal... direnme savaşının 34, 35, 36, 37. kadın şehitleriydiler.

Ve ölüm orucunda onların bayrağını taşıyan başka kadın direnişçiler var.

Kadınlarımızın mücadeleye katılmı, giderek kavgaının ön saflarına geçmeleri, giderek kitleselleşmeleri, 90'lı yıllar boyunca süren bir gelişmedir. 1996 ölüm orucunda, Türkiye'nin ve dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidinin verilmesi bu gelişmenin sonucuydu.

2000'de yüzlerce kadın tutsağın ve dışarıda yüzlerce devrimci kadının bu büyük direnişte gönüllü olmaları bu gelişmenin sonucudur.

Düzen, bu gelişmenin görülmemesini istememiştir. O hala, “dişi militan yakalandı” haberleriyle, kadınlara başka türlü bakamayacağını, ve bakılmaması gerektiğinin ideolojisini güçlendirmeye çalışıyor.

Cumhuriyet tarihi boyunca da hep öyle olmadı mı? Erzurum'lu Nene Hatun'un dışında başka kadın yoktu sanki kurtuluş savaşında. Kadının mücadeledeki yerini hep gizlemek istedikler. Çünkü biliyorlardı ki, mücadelenin kadınlara da saflarına çektiği yerde, artık, o mücadele, o hareket yenilmezdir.

Artık çoktan o noktadayız.

Fidanlar, Gülsümanlar, Sevgiler, Semralar, Fatmalar, Melekler, Gülnihal... bunları bunu gösteriyor. Anadolu kadını, genç kızları direniyor, savaşıyor.

Kazanacağımızın bundan güçlü kanıtı olabilir mi?

TUTSAKLARDAN AYSEL ÇELİKEL'E

Neden Devam Ediyoruz, Anlatalım!

Emperyalizmin Terörü Altında

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ!

Dergilere Baskınlar

Hasan Özdemir, Şefik Kul ve Medyanın gümbürtüyle çöken yalan ve komploları

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
5 Temmuz 1997

Yer:
Nurtepe İstanbul

Nurtepe, Gazi ve Okmeydanı'ndan Halk Meclisi üyeleri, Bergama halkıyla dayanışma eylemindeler...

Bergama nere, Nurtepe nere... demeyenler onlar. Emperyalizmin, oligarşinin halkı bölüp parçalayarak, arasındaki birliği dayanışmayı imkansızlaştırarak, örgütsüzleştirerek halkı güçsüz düşürdüğünü biliyorlar. Halk Meclisi çatısı altında örgütlenmeleri de bunun göstergesi. Halk birlik olmalı, örgütlü olmalı ki, GÜÇ olabilsin.

Bergama “bizden uzak” diyenlerin, “bana ne” diye düşünenlerin ne kadar yanıldığı artık çok açık; emperyalist tekellerin işgal etmek istediği yalnız Bergama değil, tüm yurdumuz!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademi Yayıncılık, Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993
Faks: 0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana, İnkılap Cad. 7, Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 87 25
Ankara, Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya, Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D.
6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa, Başak Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep, Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenipazar Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey

İstanbul, 3. Beşikler Cad. 850, Sokak Yaprıncı İş Hanı
No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 449 27 86
Kocaeli, Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-fax: 0262 322 88 09
Mardin, Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 462 325 24 61
Mersin, Kemerkaya Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boru İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun, Talimhane Cad. Bulutcuoğlu İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 90
Tatvan, Kemerkaya Mah. Kandıracaklar Cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak, Gaziyepe Cad. Oluşu İşhanı Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 73

- 3... *Böyle Devrimcilerin
olduğu bir ülkede...*
- 5... *Gülnihal Yılmaz...*
- 6... *Destanımızın son halkasında
O var!*
- 8... *Neden Devam Ediyoruz,
Anlatalım!*
- 10... *Yurtdışından...*
- 11... *Haberler...*
- 12... *TAYAD'dan Adalet Bakanı
Ayşel Çelikel'e sorular*
- 14... *Bütün yalanlar çöktü:
Amaç yıldırımak*
- 16... *Komediye Bakanı ...
Halkın Hukuku*
- 18... *Çalışanlarımız
polis terörünü anlatıyor...*
- 19... *Seçim Sirkî'nin
Palyaçoları olmayı reddedin!*
- 20... *Cevap Verin!*
- 22... *CHP'ye verilen oy, İMF'ye dir!*
- 23... *Hepsi "En Birinci"
Aşağısı kurtarmıyor!*
- 24... *Sayenizde...*
- 25... *Tayyiplerin Amerika Aşkı!*
- 26... *"1 Eylül Dünya Barış Günü"*
- 29... *Bu Dünya düzeni sürdürülemez!*
- 30... *Emperyalist Tekel
Halkı Birbirine Düşürdü*
- 31... *Batasuna Kapatıldı*
- 32... *Her Cuntada O'nun parmağı var!*
- 33... *Zimbabve'den sonra sıra kimde?*
- 34... *"Bizler Fedanın Doğallaşacağı
Günlerin Yolaçıcılarındanız"*
- 36... *"Yedilerle yola çıktım...
Başım bulutlarda"*
- 37... *Armutlu Katliamını
Aklayamayacaksınız!
KESK Meydanlarda*
- 38... *"Avrupa Desteği"*
- 41... *Oktay Konyar ile röportaj...*
- 42... *Solun Beyni: Solun Bencilleri*
- 43... *Gençlikten: Oligarşi yoksulları
okullarda istemiyor*
- 44... *Kürt halkının kendi topraklarını
savunma hakkı vardır*
- 45... *İki meslektaş*
- 46... *Doğan Medya'nın yayın ilkeleri...*
- 48... *Basından: Kadın yüreği...*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *KOZANOĞLU*

Böyle devrimcilerin olduğu bir ülkede...

Türkiye seçimi tartışıyor; daha doğru bir deyişle öyle görünüyor. Çünkü oligarşi, seçimi tartışırken, hiç bir şeyi tartıştırmamak istiyor. Objektif olarak herşeye rağmen "politikleşmenin" yaygınlaştığı dönemler olan seçimleri bile "apolitikleştirmenin" aracı haline getirmeye çalışıyor. Türkiye'nin gerçek sorunları yok seçim gündeminde. Açlık yok, işsizlik yok, F tipleri yok, Susurluk yok, özelleştirmeler yok, bankaların içinin boşaltılması yok, madenlerimizin peşkeş çekilmesi yok. Eğitim sorunu yok, sağlık sorunu yok, adalet sorunu yok.

Ama bunlardan biri var ki, herşeye rağmen, bir biçimiyle, herkesin gündemine giriyor. Kimi hayret ediyor, kimi görmezden geliyor, kimi "anlayamıyor"... ama herkesin gündeminde. F tiplerine karşı sürdürülen büyük direniş, gündemden ne kadar çok silinmek isteniyorsa, gerçekte gündeme o kadar girmiş, düzeni o kadar rahatsız ediyor demektir. Diğer konulara dolaylı yollarla, arada bir de olsa değinenler, F tiplerine ve büyük direnişe hiç bir biçimde değinmemeyi yeğliyorlar. Karşılaşmak istemedikleri soruların başında bu konuya ilişkin sorular geliyor. Tam unutuldu-unutturuldu denilirken, Semralar, Gülnihaller bomba gibi düşüyorlar ortaya. Büyük direniş, dünya çapında bir direniş mevzisi olarak gündemde. Dünya çapında bir teşhiri gerçekleştiren kendi başına. Dünya çapında umut ve moral veriyor halklara.

Ftipleri tartışılmaya başlandığı andan itibaren "bütün ülkeyi F tiplerine çevirmek istiyorlar" demiştik. Söylediğimiz sayısız politika ve kararlar kanıtlandı. F tiplerine de, bütün ülkenin F tipi yapılmasına karşı da, direnecektik. Başından itibaren kararımız buydu. Direndik. Şimdi, direnme savaşının 22. ayında, çok daha kesin olarak, şunu söyleyebiliriz: "Ülkemiz **F tipi değil, hak ve özgürlüklerin olduğu bir ülke olacak!**" Büyük direniş, yüze yaklaşan şehitleriyle bunun kanıtı ve güvenesidir. İçeride ve dışarıda, şehitlerimizin sayısı 95 oldu. Hüc-relerde ölüm orucunu sürdüren ve o kızıl bantları kuşanmaya hazır yüzlerce devrimci var. Güvence, onların ideolojileri, kararlılıklarıdır. Fidanların, İbililerin, Sevgilerin, Zehraların, Gülsümanların, Naillerin, Gülnihallerin, ki hepsinin ismini burada tek tek sayamayız; şöyle diyelim; bu kahramanlıkları, destanları yaratan **devrimcilerin olduğu bir ülkeyi** F tipine dönüştüremezler.

Düzen, 3 Kasım seçimleriyle, sömürü ve zulüm politikalarını sürdürmek için yeni bir "kredi" almak peşinde. Seçim denilen şeyin demokrasıcılık oyunundaki yeri bu. Tabii bu "krediyi" isterken, sizi, 80 yıldır nasıl sömürdüysek öyle sömüreceğiz, 80 yıldır nasıl zulmettiysek öyle zulmedeceğiz diye istemiyorlar. Ya ne yapıyorlar? Geniş halk kitlelerinin sıkıntılarını, siyasal zayıflıklarını, bilinç çarpıklıklarını kullanarak kendilerini yedeklemeye çalışıyorlar. Dini eğilimi güçlü olanları "**islami**" partiler-

le, yurtsever duyguları güçlü olanlarını “milliyetçi” etiketli partilerle, sol eğilimli kitleleri bu “etiket” taşıyanlarla “avlamak” onların temel taktiğidir. Ama düzen partilerinin ne islamcisi gerçek islamcı, ne milliyetçisi gerçek milliyetçi, ne solcusu gerçek solcudur. Hepsi IMF’cidir. Hepsi amerikancı ve Avrupalıdır. Biz, bunların maskelerini sonuna kadar sıyırıp parçalayan bir siyaseti temsil ettiğimiz için, **hepsi ittifak halinde** bizi yoketmeye, F tiplerinde çürütmeye çalışıyor. Bizden doğacak boşluğu da, icazetçi, IMF’ci, MGK’cı solcularla dolduracaklar akılları sıra. Ama Fatmalar, Gülnihaller, izin vermiyorlar onlara. Haykırıyoruz direnişimizle; sol olan IMF’ye karşı çıkar; IMF’ye karşı mısın? Soruyoruz sol olan emperyalizme, faşizme, oligarşiye karşı bağımsızlıktan, demokrasiden yanadır. Sen neredesin? Cevapları yok. Olmadığı için direnişin, F tiplerinin adını anmıyorlar. Ama direniş hükmünü sürdürüyor. **Bu destanları yaratan devrimcilerin olduğu bir ülkede**, IMF’ciliği, Avrupalılığı, MGK’cılığı solculuk diye yutturamazlar.

Kim Kime Neyi Yutturuyor? IMF’ciliği, devletin eteği altında politika yapmayı sol diye yutturamazlar. Dünyanın dört bir yanında onyıllardır emperyalizme karşı savaşıyor devrimciler. Yüzbinlerce değil, onmilyonlarca şehit verdik. **Solculuğun, devrimciliğin tarifi, onmilyonlarca insanın kanyıyla yazıldı tarihe.** Fatmalar, Birsenler, Sevgiler, büyük direnişin şehitleri, kanlarıyla, canlarıyla kalınlaştırıyorlar bu tanımın çizgilerini.

Vietnam’da Amerikan emperyalizmine karşı biz döğüştük. 2. dünya savaşında, milyonlarca şehit vererek Hitler faşizmini durduran bizdik. Bizdik çarlara, faşist diktatörlere kafa tutan. Bizdik bu ülkede cuntalara karşı direnen. İşçinin, memurun

Bu destanları yaratan devrimcilerin olduğu bir ülkede, IMF’ciliği, Avrupalılığı, MGK’cılığı solculuk diye yutturamazlar.

Böyle bir tarihi yazanların olduğu ülke, F tipine dönüştürülemez. Ülkemiz hakların, özgürlüklerin olduğu bir ülke olacak. Bağımsız, demokratik ve nihayet sosyalist bir ülke olacak!

hakkını savunan, örgütlenmelerini gerçekleştiren bizdik. Gecekondu yıkımlarında dozerlerin karşısında biz vardık. 19 Aralık’ta hapishaneleri yakıp yıkmaya gelenlerin karşısında da işte bu nedenle biz vardık. Solculuk, devrimcilik işte bu tarihin kendisidir. Solculuk, devrimcilik, işte halen sürdürmekte olduğumuz büyük direnişin kendisidir.

Kime neyi yutturuyorlar? Sahte solculuklarını inandırıcı kılmak için “sosyal”likten söz ediyorlar. **“Sosyal devlet”**, gerçek anlamda yalnızca sosyalist ülkelerde gerçekleşebilir. O sosyalist ülkeleri kurmak için, Çarlara, faşist diktatörlere, emperyalistlere karşı onyıllarca savaştık. Eğer yeryüzünde, tüm halkın konutunun olduğu, tüm halkın eğitim, sağlık ihtiyacını ücretsiz karşıladığı bir yer olduyorsa, bu sosyalizmde oldu. Sosyalizmi savunmaya devam ediyoruz. Bizi F tiplerinde bu kadar büyük bir hınçla yoketmek istemeleri de bu yüzden.

Emperyalizmin solu tasfiye ve yoketme planları çok yönlü ve kapsamlıdır. Oligarşiye adeta zorla yaptırdıkları “reformlar”, çıkarttıkları AB’ye uyum yasaları da bundan ayrı değildir. İdamı kaldırarak, yarıymamalak da olsa anadil serbestliği sağlayarak, bir yanıyla da solun kozlarını elinden alıyorlar. Kendini reformlarla sınırlayan, iktidar hedefi olmayan sol için tüm bunlar varoluş nedenlerinin ortadan kalkması demektir. F tiplerini ve uyum yasalarını şimdi yanyana düşünebilirsiniz. Her ikisi de **“Avrupa standartlarına”** uyum içindir. **Hesaba göre**, devrimciler, fiziki olarak tasfiye edilirken, reformist sol, ideolojik olarak tasfiye edilmiş olacaktır. Geriye bir tek onların istediği türde bir muhalefet, sivil toplumculuk oynamayı kabul etmiş “solculuk” kalacak.

Ama bu hesabı bozanlar var. Bir dağ haline gelen cesetlerimiz bozuyor bu hesabı. Ne Amerikan emperyalizminin, ne oligarşinin tehditleri, terör listeleri, katliamları karşısında hedeflerinden, ideallerinden vazgeçmeyen ideolojik kararlılığımız bozuyor. Direndikçe, zulüm karşısındaki yenilmezliğimizi kanıtladıkça, ülkemizin geleceğine dair umudu büyütüyoruz. **Böyle bir tarihi yazanların olduğu ülke, F tipine dönüştürülemez. Ülkemiz hakların, özgürlüklerin olduğu bir ülke olacak. Bağımsız, demokratik ve nihayet sosyalist bir ülke olacak. Ne katliamlar, ne seçim oyunları, ne F tipleri, bu nihai sonucu engelleyemez. Kanıt arayan, “ya zafer ya ölüm” kararlılığımızı hatırlasın yeter.**

Gülnihal YILMAZ

2002 Ölüm Orucu Şehidi

Gülnihal YILMAZ; 95. Şehidimiz Destanımızın Son Halkasında O Var!

❖ Hiç kimse, şu veya bu manevrayla direnişi bitiririz diye düşünmesin. O nokta çoktan geçti. Cesetlerimiz dağ oldu...

❖ “Hiç kimse ölümlerimizin verdiği yargıdan kurtulamayacak. Hiç kimse, bu muhasebeden kaçamayacak.”

❖ “Gülnihaller anlatıyor; Kulak vermeyen, yarın kazananların değil, kaybedenlerin safında yer alacak.

❖ “Direnme savaşı, Türkiye tarihinde bir mihenk noktasıdır... Herkes yarın bu konudaki tavrıyla, tavırsızlığıyla tarihteki yerini alacak...

1993'ten bu yana tutsaktı Gülnihal Yılmaz. Yani yaklaşık 9 yıldır demirparmaklıkların ardındaydı. Zindan duvarları, onu halkından, yoldaşlarından koparmadı. Nerede, hangi koşulda olursa olsun, halkı için mücadeleye, düşüncelerini savunmaya devam etti.

Ulucanlar'dan Sakarya'ya, Çanakkale'den Kütahya'ya zulmün değişik hapisanelerinde kaldı. Yanıbaşında veya uzakta bir hapisanede yoldaşlarının katledildiğine tanık oldu. Katliamlar da koparamadı onu düşüncelerinden ve mücadelesinden.

Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamında Çanakkale'deydi. Maltaların kan gölü olduğu, yanan bedenlerin ateşini duydukları o koşullarda da dimdik ayakta, düşünceleri her zamanki duruluğundaydı.

14 aylık açlığın yıldırmadığı büyük tahammül

F tiplerine karşı direnişte

Ölüm Orucuna gönüllü olmuştu o da yüzlerce yoldaşı gibi. İlk ekiplerde sıra gelmedi ona. Yoldaşları ölümsüzlüğe ulaştıkça, gönüllülüğü pekişti, güçlendi.

İnanç ve fedakarlığın zamanıydı. Karşılığı ölüm de olabilirdi, zafer de; ikisi de aynı anlama gelecekti onun için: Zafer.

Çünkü onu er geç kazanacaklarından emindi.

Gülnihal Yılmaz, **5. ölüm orucu ekibinde** alınca kızıl bantını takarak ölüm yürüyüşüne başladı.

Yıl, 2001'di, aylardan Haziran.

Günler günlere, açlık açlığa, aylar aylara eklendi. **Hücre, işkence, tecrit, tehdit**, her yol denendi direnişini kırmak için. Yolundan döndüremediler.

Tecritin kıramadığı büyük kararlılık

Tek kişilik bir hücredeydi en son.

Tam 14 aydır açlıktaydı.

Hemen tüm vücudu erimişti.

Zulüm onu o halde, tek kişilik bir hücrede tutmaktaydı. Sami Türk'ten sonra Aysel Çelikel de “tecrit yok” derken, 14 aydır aç, bir deri bir kemik hale gelmiş bir tutsak, tek kişilik hücrede tutuluyordu.

Sabah sayıma gelenler “hücrede ölüsünü buldular”!

Olur ya; tek başına, yoldaşlarından tecrit edilmiş, işkencecilerin elinde tek başınayken, artık ayakta duramaz haldeyken, artık bilinci gidip gelirken, belki direnişi bırakırdı.

İşkencecilerin umutlarını kursaklarında bıraktı.

O koşullarda sürdürdü direnişini.

Gülnihal, direnişin 95. Şehidi olarak ölümsüzleşti.

Gülnihaller devrimci kadınların destanını, direnişi yok sayanlar, kendi yokoluşlarını yazıyorlar

22. ayındaki direniş, son bir ay içinde **dördüncü şehidini** verdi. Devletin, burjuva medyanın sansürü devam ediyor. Onların gazetelerinde, TV'lerinde yok ölümlerimiz.

Kendine sol diyen çeşitli legal parti çevreleri, kitle örgütleri, devletle paralellik içinde görmezden gelmeye devam ediyor direnişi.

Ama direniş var. Semralar, Birsenler, Fatmalar, Gül-

nihaller var.

Onlar, oligarşinin demokrasilik oyununu bozuyor. "AB'ye uyum yasaları" aldatmacasının yüzünü sergiliyor. "Demokratikleşiyoruz..." palavrası onların direnişi karşısında parçalanıyor. Düzen içinde bir yer kapmaktan başka hesabı olmayanların solculuklarının, demokratlıklarının sahteliği Gülnihaller sayesinde ortaya çıkıyor.

Gülnihal Yılmaz'ın deyişiyle "Parti-Cephe şimdi inanç ve fedakarlığın okulunu açtı. Öğretiyoruz. İradeyi ve kararlılığı anlatıyoruz."

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, devrim mücadelesi, işte bu inanç ve fedakarlıkla veriliyor.

Bu inançtan, kararlılıktan, fedakarlıktan yoksun olanların bu mücadeleyi omuzlayamayacağını gösteriyor Gülnihaller.

Onların önüsüne, onlarca yoldaşları öldü. Ve onlar, kararlılıklarında bir nebze sarsılma olmaksızın ölümün üstüne yürümeye devam ediyorlar.

Tek başına bu gerçek, kimsenin görmezden gelemeyeceği, kimsenin dışında kalamayacağı bir mücadele sürdürüldüğünü anlatmaya yetmez mi?

Ey Vicdan; Kimse Senden Kaçamayacak!

Semralar, Birsenler, Fatmalar, Gülnihaller, ısrarla, ölümleri pahasına anlatmaya devam ediyorlar. Halen ölüm orucunda bu yürüyüşü sürdürenler, anlamayanların kulaklarına haykırıyorlar adeta.

Kulak vermeyenler, yarın kazananların değil, kaybedenlerin, hesap soranların değil, hesap verenlerin safinda yer alacak.

Kimileri direnişi görmezden gelse de, direnişin, bunca ölümlerin kendine solcuyum, demokratım, devrimciyim, yurtseverim diyen herkesin vicdanlarında büyük bir yük biriktirdiği açıktır. Bilinçlerde kesintisiz bir sorgulama sürdürüldüğü açıktır. Vicdanların ve beyinlerin baskı altında olduğunu görüyoruz. Bu baskı daha da artacaktır. Gülnihaller, gülle gibi biniyor vicdanların ve beyinlerin üstüne. Kimse bu yükten kaçamaz. Devrimciliğin, halkı ve vatani savunmanın sorumluluğunun yüküdür bu.

Sekizinci mevsimine giren direnme savaşı, mücadele tarihi açısından bir mihenk noktasıdır. Kendini hangi siyasi sıfatla adlandırıyor olursa olsun, "devletten demokratik kurumlara, sağdan sola" herkes yarın bu konudaki tavrıyla, tavırsızlığıyla tarihteki yerini alacaktır. Hiç kimse ölümlerimizin verdiği yargıdan kurtulamayacak.

Gülnihaller, vicdanlara ve beyinlere seslenmeyi sürdürüyor.

Anıtlaşan Kadınlarımızdan Biri:

Düzen Kadınını Yerle Bir Eden Devrimci Kadın!

Yoldaşları, Gülnihal Yılmaz'ın şehit düşmesi üzerine yaptıkları açıklamada hakkında şu bilgileri verdiler.

Gülnihal, 1980'li yılların sonundan bu yana, devrimci hareketin içindedir. 34 yaşındaydı şehit düştüğünde. Sivas doğumlu ve Çerkez milliyetindendir.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeyken gençliğin mücadelesi içinde yer aldı. Kısa sürede bulunduğu birimin sorumluluğunu üstlendi. Bağlandığı şeye tüm yüreği ile bağlanan bir yapısı vardı. Mücadele yıllarında bir çok kez işkencelerden geçirildi. Her seferinde ifade vermeden çıktı işkencehanelerden. İşkenceciler ona boyun eğdiremediler.

Legal, illegal çeşitli alanlarda çalıştı, sorumluluklar aldı.

17 Temmuz 1993'te gözaltına alındı ve uzun tutsaklık yılları başladı.

Hapishanelerde de boyun eğme geleneğinin sürdürücüsü oldu. Bulunduğu hapishanelerde tutuklular örgütlenmemizde çeşitli düzeyde yönetici olarak görevler aldı. 19-22 Aralık katliamı sırasında Çanakkale hapishanesindeydi. Kendini fedaya hazır o da. Ölüm orucuna başından itibaren gönüllüydü. 5. Ekiplerde ölüme yattı.

Yoldaşları için, halkı için, hareketi için hiç bir fedakarlıktan kaçınmadı devrimci yaşamı boyunca. Bu sonuncu fedakarlık ise, onun için fedakarlıktan öte bir görevdi. "Ödediğimiz bedellerin karşısında tüm halkın mutluluğu var. Tüm dünya halklarının yükselcek morali var. Sovyetler'de, Vietnam'da, Çin'de, Küba'da ve dünyanın dört bir yanında devrim hayalleri kuranların, devrimi yaşatmak için kan-ter dökmüş olanların gözlerinin ışıltısı, umutlarının yükü var." diyordu.

Hücre hücre erirken, gün gün ölüme yürürken, halkların mutluluğunu, moralini düşüncelerle mutlu, huzurluydu.

Büyük direnişte herkes tanık oldu ki, Gülnihaller, bir beş on değil, içeride ve dışarıda binlerce artık. Düzen kadını yerle bir eden devrimci kadın, zulmü de yerle bir edecektir.

1
9
8
4

Aysel Çelikel'e; NEDEN DEVAM EDİYORUZ, ANLATALIM!

"Avrupa Parlamentosu üyeleri, bu cezaevlerinde neden ölüm oruçları devam ediyor anlayamadık dediler... Ben de doğrusu neden devam ettiklerini çok iyi anlamış değilim." (Adalet Bakanı Aysel Çelikel)

1
9
9
6

Beş hapishaneyi ziyaret ettikten sonra, basına bu açıklamayı yaptınız. Neden devam ettiğimizi anlayamadığınızı söylediniz.

Anlamıyorum diyenin, anlama çabası olmalıdır. Ama sizde böyle bir çaba görülmemiştir. Eğer ziyaret ettiğiniz hapishanelerde bizimle görüşüp konuşsaydınız, anlatırdık, anlayabilirdiniz.

Neden görüşmediniz?

Bu, sizin, neden direndiğimizi anlamak isteyip istemediğiniz noktasında ciddi bir şüphe nedenidir.

Neden görüşmediniz? Bir sorunu anlamak için birinci koşulun "tarafaları dinlemek" olduğu bilim yönteminin de, hukukun da ilk koşullarından biri değil midir?

Bizimle görüşmemenizin (belki de görüşmemenizin) nedeni, neden direnmeye devam ettiğimiz de ilk cevaplarından biridir. İç, dış, ekonomik, siyasi tüm karar ve politikalarını, halka sormadan, halkın tepki ve taleplerini kaale almadan, halkı, halkın ekonomik, demokratik örgütlülüklerini yok sayarak belirleyen faşist yönetim mantığı, direnişimizin

bir diğer nedenidir.

Sorun, bu yanılla sadece hapishaneyle sınırlı değildir. Tüm halka yönelik bir tavidir. Biz kendi cephemizden, halkı yok sayarak yönetmezsiniz diyoruz.

Hapishane ziyaretlerinizde biz devrimci tutsaklarla görüşmemeniz, bu faşist yönetim mantığına teslim olduğunuzun ifadesidir.

Bu mantığa teslim olduğunuz noktada, *"ben de çözümlerini istiyorum"* sözlerinin hiç bir hükmü olmaz.

*

"Neden devam ediyoruz?" sorusunun doğru sorulmuş hali, neden böyle bir direniş yapmak zorunda kaldığımızdır?

Biz devrimciyiz.

Bunda, saklı, gizli hiç bir şey yok.

Ve biz devrimci olduğumuz için, düzen bizi yoketmek istiyor. Fiziki olarak tümümüzü yokedemeyeceğinden düşüncelerimizi yoketmek istiyor. F tiplerini de **bunun için** yaptı. Hücre, tecrit politikası, devrimci düşünceleri yoketmek için geliştirilmiş bir politikadır.

Bunda da saklı, gizli bir yan yok.

İşte bunun için direniyoruz.

Düşüncelerimizle yaşamak için direniyoruz.

*

2
0
0
0

2
0
0
2

**direnme
savaşı sürüyor
683. gün**

Neden direniyoruz?

Devam edelim anlatmaya.

Ülkemizde “*işkence ve kötü muamele, adaletsiz ve eşitsiz koşullar, yoksulluk ve acı (istirap), ege-men olmaya devam ettiği için*” devrimci düşüncele-rimizde ısrar ediyor ve direniyoruz.

Hemen burada hatırlatmak isteriz ki, yukarıda tırnak içine aldığımız ülke koşullarını anlatan cüm-le, sizin bir yazınızdan alınmıştır.

Ülke gerçeğimiz herkesin görebileceği açıklıkta-dır. Adaletsiz ve eşitsiz koşulları sürdürebilmek için, **bütün ülkeyi F tipine çevirmek** istiyorlar. İçin-de yeraldığınız hükümetin politikası da budur. Yeri-ne gelecek yeni bir Amerikancı hükümetin politika-sı da bu olacaktır.

Devrimci düşünceler ve örgütlenmeler, adalet-siz, eşitsiz düzeni sürdürmenin önünde engel ola-rak görüldüğü için, başta biz devrimciler olmak üzere, tüm muhalifler sindirilmek isteniyor.

İşte buna izin vermemek için direniyoruz.

F tiplerinde bize boyun eğdiremedikleri, düşün-celerimizi terkettiremedikleri sürece, bütün ülke de F tipine dönüştürülemeyecektir. Biz, her türlü mu-halif düşünceyi ve örgütlenmeyi yoketmeyi amaçla-yan IMF programının karşısındaki barikatız.

F tiplerinden, tecrit ve treatment politikasından yana olmak, “muhalifler yokedilmelidir” politikasını savunmaktır. Siz de tavrınızı buna göre belirlemiş olacaksınız.

*

“**Tecrit yok**” dediniz aynı açıklamada. Tecrit yok dediğiniz anda zaten yalanın, inkarın parçası olur ve tabii direnişi “anlayamaz”sınız.

Herşeyden önce, hücrelerin, “insanca” olmadığı-nı görmek durumundasınız. İkinci olarak, hücrele-rin “siyasi” bir amacı olduğunu görmelisiniz. Bu si-yasi amaç, devrimcileri “rehabilité” etmektir. Bu-nun gerçek anlamı, işkence, baskı, ceza ve tecritle, düşüncelerini inkara zorlamaktır.

Bu politika, sizin zamanında karşı çıktığınız bir politikadır.

Hatırlıyoruz ve size de hatırlatıyoruz:

TBMM’nin “YÖK Araştırma Komisyonu”nun so-ruşturmaları sırasında, türbanlı öğrencilere karşı gün-deme getirilen “**ikna odaları**”na karşı çıkmıştınız.

F tiplerinin hücreleri, işte o “ikna” mantığının en üst, zorla beslenmiş en barbar halidir.

F tipi hücreler, (siz mimarı olarak kusursuz bul-

muş olsanız da) devrimcilerin beyinlerindeki düşünce-leri çıkarıp attırmak için hazırlanmış “ikna” odalarıdır.

“**Ikna odaları**”na karşı çıkan biri, izolasyon hü-c-relerini savunabilir mi?

*

Niye direnişe devam ediyoruz?

Anlatmaya devam edelim:

Şu sözler de size ait:

“*Söyleneni edilgen biçimde dinleyip kabul eden, bunları sorgulamadan, kuşku duymadan benimse-yen düşünceyle yetişen insanlar, büyüdükleri zaman karşılaştıkları her otoritenin görüşünü korku, itaat, çıkar ya da başka nedenlerle kabul eden kişiler olurlar. Bugün toplumda aydınlarımızda gördüğümüz tablo budur.*” (Maltepe Üniversitesi 2001-2002 Akademik Yılı açış konuşmanızdan)

İşte, biz “**böyle**” olmayan kişilerdeniz. Devrim-ci düşünce ve örgüt, bizi, zulme boyun eğen, sö-mürüye karşı sessiz kalan, kişisel çıkarları peşinde koşan, çıkarları için herşeyi satan kişilikler olmak-tan kurtardı.

Tersine, şimdi adaletin, özgürlüğün, bağımsızlı-ğın savaşçılarıyız.

Hiç bir “korku” aracı, katliam, hücreler, işkence, cezalar, bizi düşüncelerimizi savunmaktan vazgeçi-remedi.

F tipleriyle, tecritle bize deniyor ki, “*ya düşün-celerinizi terkadersiniz, ya da sizi on yıllarca böyle tecrit ederim!*” Tecrit hücrelerinden kurtulmak için, IMF’ye karşı çıkmayacağız, Amerikan imparatorlu-ğuna karşı çıkmayacağız, ülkemizi soyup soğana çe-virecekler, tekellere peşkeş çekecekler, sesimizi çı-karmayacağız, insanlarımızı işten atacaklar, sesimi-zi çıkarmayacağız. İşkenceciler karşısında boyun egeceğiz.

“**Bunun için ölmeye değer mi?**” diye sormuşsu-nuz: Biz size soralım:

Sizce böyle karakersiz, kişiliksiz, çıkarıcı, ülke-sini, halkını, onurunu satan kişiler olunacaksa, de-ğer mi yaşamaya?

İnsan, düşünceleriyle insandır. Onu hayvandan ayırdeden en temel yanı da bu değil mi?

İşte bunun için direniyoruz. Bunda anlaşılmaya-cak hiç bir şey yoktur.

Yine de tekrar özetleyelim: Hücrelerde devrimci düşünceler yokedilmek isteniyor. Hücrelerde umut yokedilmek isteniyor.

Ve biz, gerekirse öleceğiz, **düşüncelerimiz yaşa-**

yacak diyoruz.

Az ya da çok, ama mutlaka, **düşüncelerimizle yaşayacağız**. Özeti bu.

*

Avrupalılar anlamayabilir, ama siz anlamak zorundasınız.

“Avrupalıların da” anlamıyor oluşu, sizin anlamamanızı mazur göstermez. Bir bilim insanı olarak, F tiplerini savunmak, direniş karşısındaki tavırsızlığını açıklamak için Avrupalıları kanıt göstermeniz, hiç yakışmıyor.

Türkiye-Avrupa Vakfı'nın Yönetim Kurulu Üyesi olduğunuzu biliyoruz. Belki bir çok aydınımız gibi “Avrupa standartlarına uygun” denilince, onun mutlaka iyi olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Yanlış düşünüyorsunuz. Bakın Avrupa'nın tarihi de, bugünü de ne insan haklarıyla, ne onuruyla, ne ulusların, ülkelerin, insanların eşitliğiyle bağdaşmayan nice uygulamasını göreceksiniz.

Avrupalılar anlamayabilir. Çünkü Avrupa emperyalizmi, kendi toplumlarını büyük ölçüde bencil, bireyci, çıkarıcı, otoriteye boyun eğen haline getirmişler. Bizi, bu bozulmayı yaşamamış halkları anlamaları mümkün değil. Ama siz bu ülkenin insanısınız, anlamak zorundasınız.

*

Karar verin!

Alemdaroğlu'nun “*merkeziyetçi anlayışının totaliter uygulamalara dönüştüğünü*” söyleyen de sizsiniz. Bunu söyleyen bir kişinin, F tiplerinde, hücrelerde bir “totalitarizm” görmemesi bir çelişki değil mi?

Yoksa hapishanelerde “totalitarizm” olabilir mi diyorsunuz?

Ama hapishaneler “**bir ülkenin aynası**” değil midir? O halde bu ülkede totaliter bir yönetim var ve siz de F tiplerini, hücreyi onaylayarak bu totalitarizme onay veriyorsunuz.

Siyaset de sanıldığı, yansıtıldığı gibi çok karmaşık değildir.

Sizin önünüzde fazla seçenek yok. O koltukta oturacaksanız, ya mevcut zulüm düzenini sürdürmek ya da yaklaşık iki yıldır sürmekte olan bu zulme son vermek durumundasınız. Eğer ikincisini yapmıyorsanız, bu zulme de ortak olmak istemiyorsanız, yapacağınız tek şey, o koltuğu terketmektir.

“**Korku, itaat, çıkar nedeniyle**” otoriteye teslim olan bir aydın mı, yoksa gerçek bir aydın olarak mı tarihe geçeceğinizi de bu belirleyecek.

Baskınlara Protesto

İsviçre'de 24 Ağustos'ta düzenlenen bir gösteri ile dergimizin, TAYAD'ın, Gençlik Gelecektir ile Atılım gazetesinin basılması ve F tiplerindeki tecrit protesto edildi. Cephe Güçleri tarafından düzenlenen gösteride Melek Birsan Hoşver'in şehit düşmesi vesilesiyle Almanca “**İzalsasyon İşkencesine Son**” yazan bir pankart taşınırken, polis baskınlığını protesto eden dövizler taşındı ve aynı içerikte sloganlar atıldı, şehit resimleri taşındı.

Birsan Hoşver Gösterilerle Anıldı

Avusturya: Melek Birsan Hoşver şehit düşmesinin ardından 24 Ağustos'ta Viyana şehir merkezinde düzenlenen bir gösteri ile anıldı, devletin katliamcılığı teşhir edildi. Türkiyeli ve Avusturyalı devrimcilerin ortak düzenledikleri eylemde tecrit protesto eden pankart ve dövizler taşınırken, Almanca bildiriler dağıtıldı ve Avrupa demokratik kamuoyuna “*Türkiye'deki ölümlere, direnişe sessiz kalmayın*” çağrısı yapıldı.

Fransa: Fransa'da yapılan anmada polis baskınları da protesto edilirken, Birsan Hoşver ile ilgili DHKC Basın Bürosu tarafından yapılan açıklama okundu.

Almanya: Duisburg'da Anadolu Eğitim ve Kültür Merkezi'nde 25 ağustosta yapılan anmada Birsan'ın devrimci yaşamı anlatıldı, ölüm orucuna ilişkin konuşmalar yapıldı. **Köln'de** yapılan anma ise Semra, Fatma ve Birsan içindi. Anadolu Halk Kültür Derneği'nde düzenlenen anmada derneğin müzik grubu marşlarımızı şehitlerimiz için söyledi. **Dortmund'da** 60 kişinin katıldığı anmada direnişin kararlılığı ve ölüm orucu şehidiğimiz Birsan Hoşver'in devrimci kişiliği anlatıldı.

İsviçre: 24 ağustosta Zürih merkezinde yapılan bir gösteriyle Birsan anılırken, dergimize ve Gençlik Gelecektir'e yapılan polis baskınları protesto edildi. Gösteride cadde üzerine “**İzalsasyon İşkencesine Son**” pankartı asılırken, cephe bayrakları DHKC pankartı taşındı. Eylem boyunca atılan sloganların yanısıra Almanca bildiriler dağıtıldı.

15. HAMZABABA Etkinlikleri Yapıldı

İzmir'in Hamzababa Köyü'nde bu yıl onbeşinci düzenlenen Hamzababa Şenlikleri 25 Ağustos'ta yapıldı. Alevi halkımız için önem taşıyan etkinlikte “**haksızlığa karşı durma, başeğmeme**” çağrısı yapılan konuşmalarla sonra etkinliğe katılan sanatçılardan Hüseyin Turan, Canan Başkaya, Nebi Yaşar, Grup Güneşe Türkü değişler, türküler söylerken semah gösterileri sergilenildi. Devrimci basının standlarla katıldığı etkinlikte jandarma Alinterimiz gazetesinin standına saldırırken, dergimizin İzmir Temsilciliği'nin de bir mesajı okundu. Mesajda “*emperyalizm bir taraftan terör demogjisiyle saldırırken diğer tarafından büyük bir kültürel yozlaşmayı gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Alevi halkı tarihi boyunca direnmiş, kültürüne sahip çıkmıştır, bundan sonra da çıkmaya devam edecektir*” denildi.

Açlık Grevindeki Tayad'lıların Çağrısı

Üç TAYAD'lının açlık grevi 22. gününde sürüyor. Niyazi Ağırman'ın Alibeyköy'deki evinde yapılan açlık grevi şimdi mahalle halkının, gecekonducuların ve tecrite karşı duyarlı kesimlerin uğrak yeri oldu.

TAYAD'lılar dışarıda tecrite karşı mücadelenin yine önündeler. 100 binden fazla "tecrite hayır" imzası toplayan TAYAD'lılar şimdi de açlık greviyle, AB ülkelerine verilen dilekçelerle, tecriti anlatan yayınlarının dağıtımıyla, en yaygın şekilde F tiplerinin tüm halkın haklarına yönelik bir saldırı olduğunu anlatan çalışmalarıyla demokratik mücadele dersi vermeye devam ediyorlar. Baskılar, gözaltılar, engelleme çabaları, dergimizin basılmasındaki "arama gerekçesi"nde olduğu gibi, Alibeyköy'deki evin hedef gösterilmesi, TAYAD'lıları yıldıramıyor.

Niyazi Ağırman, Kemal Ağdaş ve **Melek Akgün**, tecrite karşı çıkan, bütün ülkenin F tiplerleştirilmesini istemeyen bütün halkı, hak ve özgürlükleri savunan herkesi **Alibeyköy'e çağırıyor**.

Açlık Grevi Yapılan

Evin Adresi:

Karadolap Mah. Sayayokuşu
Cad. No: 42/2

Alibeyköy/İstanbul.

Volkan Ağırman "40 Yemeği" İle Anıldı

Kandıra hücrelerinde yaşamını yitiren Volkan Ağırman, ailesi tarafından düzenlenen 40 yemeği ile anıldı. Yemeğin öncesinde, Alibeyköy halkının, Tayadlı Ailelerin ve yakınlarının katılımıyla Cebeci Mezarlığı ziyaret edildi. Tecrite karşı açlık grevinde olan Niyazi Ağırman mezar ziyareti sonrası verilen yemekte yaptığı konuşmada şunları söyledi: "*Oğlum Volkan F Tiplerindeki tecrit koşullarından kaynaklı yaşamını yitirdi. Bir insan yalnız nasıl yaşayabilir ki? Biz yeni Volkan'lar olmasın diye, tecritin ortadan kalkması için açlık grevindeyiz. Kendine insanım diyen herkesi destek vermeye çağırıyorum.*" dedi.

Niyazi Ağırman konuşmayı yaptıktan sonra kendisi açlık grevine devam etmek için eve dönerken, yemeğe yaklaşık 150 kişi katıldı.

"Tecrit İnsanlık Suçudur"

İzmir Hücre Karşıtı Platformu, Hacı Bektaş-ı Veli Kültürü ve Tanıtma Derneği'nde "**Tecrit İnsanlık Suçudur**" adıyla bir etkinlik düzenledi. 24 Ağustos'ta başlayan etkinlikte yapılan panelde konuşan İHD İzmir Şubesi Başkanı **Günseli Kaya**, "*cezaevleri her dönem insanları düşüncelerinden soyundurmak içindir. Tecrit bunun en sistematik hale getirilişidir.*" derken, ÇHD'li avukat **Bahattin Özdemir** yaptığı konuşmada, "*Faşizm kişiyi tehlike olarak görür ve bastırmak için baskı ve tecrit uygular. Tecrit yasalarıyla hayatımızın her alanında*" dedi. Mücadelenin "**tecrit olmamak için**" gerektiğinin altını çizen Özdemir'den sonra söz alan TİHV üyesi **Dr. Alp Ayan** ise tecritin insan sağlığı üzerindeki etkilerini anlattı ve "**tecridi emperyalizmin uygulamalarından ayrı düşünmek büyük bir yanıltır**" dedi. Dr. Ayan, amacın bütün halkı tecrit etmek olduğunu belirttiği konuşmasını tecrite karşı mücadeleye çağırısıyla bitirdi.

Tecritin Teşhiri Gözaltıyla Engellenmez

TAYAD'lı Ailelerin katkılarıyla yayınlanan ve tecriti teşhir eden Tutuklu Aileleri Bülteni'ni İzmir'de satan TAYAD'lı Gökhan Arslan ve Atalay Yılmaz Çiğli Güzeltepe Mahallesi'nde 22 Ağustos'ta sivil polisler tarafından gözaltına alındı. Baskı ve tehditlerden sonra serbest bırakılan TAYAD'lılar yaptıkları açıklamada, "*Tecriti uygulayanlar tecritin parçalanmasından korkuyorlar. Korktukları için bize saldırıyorlar.*" dedi.

"Ölüyorlar Sessizce"

Gülnehal Yılmaz'ın şehit düşmesi sonrasında "sessizce ölüyorlar" başlıklı bir açıklama yapan İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül** "*Gülnehal Yılmaz da uzun yürüyüşünü, 34 yaşında tamamladı.*" dedi. Her ölümden sonra Adalet Bakanlığı'nın "karşı atağa geçtiğini" söyleyen Öndül açıklamasında F tiplerinin 'standartlara uygun' olup olmadığının değil, insan onuruna uygun olmasının, insanı temel almasının önemli olduğunu söyledi.

34 Can İçin "7 Yemeği"

Hacı Bektaş-ı Veli'yi anma etkinliklerinden dönerken yaşanan trafik kazası sonucu yaşamını yitiren 34 kişi 25 Ağustos'ta Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda verilen 7 yemeği ile anıldı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı yemekten sonra ölenlerin anısına yazılan deyişler ve şiirler söylendi.

TAYAD'dan Adalet Bakanı AYSEL ÇELİKEL'e

SORULAR

Adalet Bakanı Aysel Çelik'in basında yeralan F tiplerinde tecrit olmadığına, F tiplerinin iyi olduğuna ve ölüm orucuna ilişkin sözleriyle ilgili olarak "95 yakını-mızdan sonuncusu Gülnihal Yılmaz, "hücrelerinde ölü bulundu." ifadeleriyle başlayan bir açıklama yapan TAYAD'lı Aileler yeni Adalet Bakanı'na sordular;

1- Adalet Bakanı Tecrit Nedir Biliyor Mu?

"Tecrit yok" diyorsunuz. Biz sadece son örneği verdik. 449 gündür aç olan, ölüm yatağındaki kızımızı tek başına bir hücrede tutmaya, ölüme terk etmeye ne ad veriyorsunuz?

Bütün F tiplerinde bir ve üç kişilik hücrelerde insanlar kimseyle görüştürülmeden tutuluyor. Kimi yakınlarımızın ise, sadece yanındaki değil, dört tarafındaki üç beş hücre boşaltılarak tecrit ediliyor. Bunlara bilmediğimiz başka bir ad mı veriyorsunuz?

Daha net olarak soralım:

TECRİT'TEN NE ANLIYORSUNUZ?

Size göre "tecrit" olması (sayılabilmesi) için daha ne olacak?

2- Ölüm Orucunu Nasıl Bitireceksiniz?

"Cezaevlerini modernleştirerek ölüm oruçlarını bitireceğiz" diyorsunuz.

"Modernlikten" ne anlıyorsunuz? Sami Türk de F tiplerini "modern" diye yaptı, tecriti "modern infaz sistemi" diye uyguladı. "Modernlik" anlayışınız aynı ise, çözüm çıkmayacağı kanıtlandı.

Hapishaneleri gezdiniz ama, bir tek siyasi tutuklu temsilcisiyle, ya da ölüm orucu yapanlarla görüşmediniz;

SORUNU YAŞAYAN TUTUKLULARLA, SORUNA TARAF OLAN BİZ TUTUKLU YAKINLARIYLA GÖRÜŞMEDEN NASIL BİR ÇÖZÜM BULACAĞINIZI DÜŞÜNÜYORSUNUZ?

3- "Treatment" ile Nasıl Bir İnsan Yaratılmak İsteniyor?

F tiplerinin yapıldığı günden bu yana tartışma-

lar bilinir; devlet açıkça ıslah programı dayatıyor. Bunun anlamı biliniyor; devletin istediği insan tipi yaratmak.

Tecrit ve "ıslah programı" ile, bakanlığın deyimiyle "Treatment" ile nasıl bir insan yaratılmak isteniyor sizce? Devletin istediği insan tipi nedir?

Siz nasıl bir insan tipi yaratmak istiyorsunuz?

4- "Ölen Ölsün" Mü Diyorsunuz?

Bir devletin, hele bir hukukçunun "neden ölüyorlar anlamıyorum" demesinin, HANGİ HUKUKTA YERİ VARDIR? Hangi devlet böyle yönetiliyor? Hangi devletler hukukunda böyle bir ilke öğretiliyor?

"Anlamıyorum" diyorsunuz; peki BU İNSANLAR DELİ Mİ, ÖLÜME Mİ SEVDALI, YAŞAMDAN MI BIKMIŞLAR? Yoksa siz de "ÖRGÜT BASKISI" İLE Mİ AÇIKLIYORSUNUZ CESETLERDEN OLUŞAN DAĞI?

5- Hangi Hakları Savunuyorsunuz?

"Devlet... devlet adamı", "Devlet-birey ilişkisi", "insanların hakları" vb. denir.

Soruyoruz; Devletin bireye karşı görevinden ne anlıyorsunuz?

Kendi ülkesinin sınırları içinde yaşayan insanların tepkilerine, düşüncelerine değer vermeyen, onların ne düşündüğünü, ne dediğini dahi öğrenmeyen bir "devlet" mi anlaşılması gereken? O zaman içerisinde yer aldığınız devlet mekanizmasının

Her Ölümde Dinledik...

"Kendileri sosyal alanları kullanmıyorsa, bu kendilerine verdikleri cezadır." (Aysel Çelikel)

"Bu sözün başka versiyonlarını, "kendi kendilerini tecrit ediyorlar" gibi, akılla, mantıkla, bilimselliklerle zerre kadar ilgisi bulunmayan en kaba versiyonlarını her yakınımız öldükçe Sami Türk'den dinledik biz. Ve O Sami Türk ki, tarihe katliam bakanı olarak geçti. Bilim insanı olarak bildiğimiz bir insanın aynı şeyleri yinelemesinin değerlendirmesini şimdilik Adalet Bakanı Aysel Çelikel'e bırakıyoruz." (Tayad'lı Aileler)

hapishanedeki insanlarımıza değil sadece, tüm toplum kesimlerine yönelik tavrını nasıl değerlendirdiyorsunuz?

İnsanların hangi hakları vardır sizce?

Örneğin örgütlenme hakları olduğunu kabul ediyor musunuz?

Düşünceleriyle birlikte yaşama ve düşüncelerini açıklama hakkını kabul ediyor musunuz?

Düşüncelerin egemen güç tarafından baskı, zor yöntemleriyle değiştirilmesini, yani "islahatı" savunuyor musunuz?

6- Avrupa'nın Onayıyla 95 Ölümü Nasıl Açıklıyorsunuz?

"Avrupa da onayladı F tiplerini" diyorsunuz, "onlar da anlamıyor neden ölüm orucunun sürdüğünü" diyorsunuz;

Neyin doğru, neyin yanlış olduğunun kriteri Avrupa mı?

AB üyeliği vesilesiyle yaratılmak istenen "pembe Avrupa tablosu"na beyni olan, düşünen, araştıran bir insanın itibar etmeyeceği açıktır. Bizim bildiğimiz bir "Kriter" var elbette. Bunlar da halkların baskıya, zulme karşı mücadele tarihinde oluşan kriterlerdir.

7- 19 Aralık Katliamı İçin Ne Diyorsunuz?

Diri diri yakılanları, kurşunlanan evlatlarımızı burada sıralamayacağız, kamuoyundan gizlenen bütün belgelere ulaşma olanağınız vardır.

DİRİ DİRİ YAKMA'YI ARAŞTIRACAK MISINIZ?

Örtbas edilmek istenen, medyayı, hukukçuları, insan hakları savunucularını tehdit ederek gizlenmek istenen KATLIAM GERÇEĞİNİ araştırarak mısınız?

Örneğin Bayrampaşa katliamının her saniyesi, 6 kızımızın diri diri yakılması dahil videoyla kaydedildi. Görüntülerini yayınlatacak mısınız?

Katliamın sorumluları hakkında dava açacak mısınız, açılmasını sağlayacak mısınız?

Gerçeğe Çağrı

Bu sorulara "devlet adamı" kimliğiyle değil, "hukukçu" kimliğiyle, "bilim insanı" kimliğiyle cevaplar bulduğunuzda NEDEN DİRENDİKLERİNİ anlamanız hiç zor olmayacaktır.

Bu soruların cevaplarını bulduğunuzda, söylediğiniz şeylerin devletin politikasını sürdürmekten öte bir anlamı olmadığını göreceksiniz.

Sizi "devlet adamı Aysel Çelikel" değil, "bilim insanı Aysel Çelikel" olmaya davet ediyoruz.

ADALET BAKANI AYSEL ÇELİKEL'İN "NİJERYA DUYARLILIĞI" NEYİN ÜSTÜNÜ ÖRTÜYOR?

Nijerya, Emine Lawal'ı şeriat kanunu'na göre öldürüyor...

Ya devlet, Bayrampaşa'da 6 kadını hangi uluslararası hukuka göre diri diri yakıyor?

"Nijeryalı Emine Lawal'ın dramı Adalet Bakanı Aysel Çelikel'i harekete geçirdi."

Emine Lawal, Recm (taşlanarak öldürülme) cezasına çarptırılmıştı. Henüz sütteki bebeği, sütten kesilir kesilmez bu şekilde öldürülecekti.

Buna karşı çıkmak kadar doğal bir şey yok elbette. Biz de karşı çıkıyoruz.

Ama sayın bakana buradan sormak istiyoruz: Bu "duyarlılığı" kendi ülkesinde neden göstermiyor acaba?

Nijeryalı meslektaşınıza yazdığınız mektupta "bu cezanın uluslararası hukukta yeri olmadığını" belirterek "**zali mane, insanlık dışı ve aşağılayıcı olan bu cezanın uygulanmamasını**" istemişsiniz. Nijerya Adalet Bakanı'ndan bu kadının idamını önlemek üzere kişisel girişimlerde bulunmanızı rica ediyorsunuz.

Peki, recm'in "uluslararası hukukta yeri yok" da, diri diri yakmanın **yeri var mı?**

Peki, recm, insanlık dışı da, diri diri yakmak mı **insanca?**

Hatta denilebilir ki, recm'i uygulayanlar, bu ülkenin yöneticilerinden daha açık ve tutarlıdır.

Recm, "ibret" olsun diye, açık açık uygulanıyor.

Bu devlet, yani şu anda Adalet Bakanlığı koltuğunda oturduğunuz devlet ise, tv kameralarını 1 kilometreden daha yakına yaklaştırmadığı hapishanelerde, alev makinalarıyla diri diri yakıyor. Ve sonra inkar ediyor.

Nijerya'daki Emine Lawal için duyarlılık göstermeyin demiyoruz. Ama o duyarlılığı, kendi topraklarınızda, kendi insanınız için de, mesela Bayrampaşa'da diri diri yakılan 6 kızımız için de göstermelisiniz. Şu an, tecrit altında, ölüm yatağındaki onlarca oğlumuz, kızımız, eşimiz, nişanlımız için de göstermek zorundasınız.

Sizin Nijerya Adalet Bakanı'na seslendiğiniz gibi, biz de size sesleniyoruz: Durdurun bu tecrit zulmünü. İnsanlarımızın bir daha bu ülkede diri diri yakılmasını önleyecek adımlar atın. "Kişisel girişimlerde" bulunun. Bunları yapmadığınız takdirde; Nijerya'daki insanlık dışılığı karşı çıkışınız da göstermelik bir karşı çıkış olmaz mı, kendi ülkenizde, kendi insanınıza karşı duyarsızlığınızı gizlemeye yaramış olmaz mı?

29 Ağustos 2002
TAYAD'lı Aileler

Bastılar, talan ettiler, işkence yaptılar...

BÜTÜN YALANLAR ÇÖKTÜ; AMAÇ YILDIRMAK

İşkenceci döne döne soruyor;

"niye alındığınızı biliyor musunuz?"

Soru, "klasik" sorgulama sorusu değil, ama işkenceci ısrarlı;

"niye alındığınızı, derginizi niye bastığınızı merak etmiyor musunuz?"

Öyle ya, merak etmek gerekiyordu; ortada hiçbir ciddi gerekçe olmadığını o da biliyor ve yineliyor durmadan soruyu, cevap alamayınca da kendisi veriyor cevabını;

"Bizim Genel Müdürümüze 'Sallabaş Hasan' diyorsunuz, niye diyorsunuz?"

Gözaltına alınan çalışanlarımız serbest bırakılmaları sonrasında İstanbul İHD binasında baskını protesto eden ve anlamlı bir dayanışma gösteren sosyalist basınla birlikte yaptıkları basın açıklamasında yaşadıklarının bir kısmını böyle anlatıyor.

Bir Emniyet Müdürü düşünün ki, Hollanda'da dayak yiyor, gelip Türkiye'deki bir dergiyi basıyor. Bir polis teşkilatı düşünün ki, *"siz bizim müdürümüze ha..."* deyip kapıları, duvarları balyozlarla kırarak yasal bir yayını talan ediyor, çalışanlarını işkenceye alıyor.

Polisi eleştirdin, baskınlardan baskın beğen!

İşkenceciliklerini, komploculuklarını yazdın; işkence-lerden işkence beğen!

Ve bütün bu hukuksuzluk, DGM hukukunun izniyle yapılıyor bu ülkede.

Çöken Yalanlar

Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te yayınladığımız DGM'nin **"arama izniyle"** büromuzun talan edilmesi, çalışanlarımızın kan revan içinde gözaltına alınmasında polisin baskına gerekçe yaptığı bütün yalanlar çöktü.

DGM'ye çıkarılan çalışanlarımıza, DGM **"GÖREVSİZLİK"** kararı vererek, "polise mukavemet"den Fatih Adliye'sine sevk etti ve oradan da serbest bırakıldılar.

Şimdi dönüp yalanları hatırlayalım. DGM kendine GÖREV bilerek ne diye vermişti arama kararını?

"Marmara TAYAD adlı dernekte Alibeyköy semtinde oluşturulan ölüm orucu evine gitmelerinin sağlanarak fedai eylemlerine hazırlandıkları, Ekmek ve Adalet dergisi

bürosu ve Gençlik Gelecektir adlı derginin bürosunda DHKP/C örgütü militanlarının eğitildikleri anlaşıldığından;... ARAMA YAPILMASINA..."

Üstelik basına ne haberler yaptırılmıştı; *"örgütün askeri kanat sorumlusunun da aralarında bulunduğu..."* diye başlayan haberlerle düzinelerce yalan sıralanmıştı.

Peki bütün bu yalanlara en küçük bir gerekçe yapılabilecek;

Belge var mıydı? **YOKI**

Kanıt, tanık, ifade... var mıydı? **YOKI**

Hiçbir polis baskınında olmadı zaten.

Baskın sonrasında böyle bir kanıt, belge, bilgi vs. bulundu mu? O da **YOKI**

Yok... Yok... Olan tek şey baskına gerekçe yapılan her şeyin yalan, uydurma olduğudur.

Şimdi DGM'ye sorulmayacak mı; madem görevin değildi, neden baskın, talan, işkence izni verdin? Neden gözaltı süresi verdin?

Ama merak etmeyin, bu da DGM için, bu düzenin polisi için bir şey ifade etmez; yarın yine benzer uydurmalarla pekala "arama kararları" alarak baskınlar, talanlar, işkenceler düzenleyeceklerdir.

Hukuksuzluk diz boyu, "hukuk devleti" yalanlarının karşısında polis devleti bütün çıplaklığıyla ortada.

Amaç;

Muhalef Hiçbir Yayının Çıkmaması

Amaç;

Yıldırımak, Sindirmek

Baskın;

Muhalef Düşünceye Saldırıdır

Baskın;

Hak ve Özgürlüklere Saldırıdır

İşkenceci çok iyi bilinen bir gerçeği alenen yineliyor; *"her 3 ayda bir derginizi talan edeceğiz, aletlerinize el koyacağız, çıkmanızı engelleyeceğiz yani dergi çıkartamayacaksınız"...*

Doğru, her üç ayda bir basarlar dergimizi, talan eder-

ler, işkence yaparlar, bütün basın araçlarımıza el koyarlar. Biz yine ulaştırırız sesimizi halka. Bu, devrimci iradenin kararlılığı ise, öte yandan devletin hukuksuzluğunun, pervasızlığının kanıtı aynı zamanda.

Özelde dergimizin, genelde bütün muhalif, devrimci yayınlarının toplatma kararlarıyla, cezalarla, büro baskınlarıyla sürekli baskı altında tutulmasının bir tek amacı vardır; **muhalif sesi susturmak**, devrimcilerin gerçekleri açıklamasını, halka doğru yolu göstermesini engellemek.

Yayınların yasallığının bu noktada hiçbir önemi kalmıyor; düzen gerektiğinde kendi yasalarını çiğneme konusunda tescillidir, *“rutin dışına çıkmak”* bu devletin geleneğidir.

Dergimizin ve bir kaç gün sonra başka dergilerin basılması düşünce özgürlüğüne yönelik bir saldırıdır. Ama, düşünce özgürlüğünü savunduğu iddiasında olanların ne o gün, ne de sonrasında sesleri çıkmamıştır.

Bütün Ülke Böyle F Tipi Yapılıyor

“Bütün ülkeyi F tipi yapmak istiyorlar” demiştik. Yıldırmak, sindirmek isteyenlerin amacı budur. Baskın, bütün ülkeyi F tipi yapma politikasının uygulanmasıdır.

Bütün ülkenin F tipi olması; muhalif hiçbir düşüncenin olmaması, olsa da açıklanamaması, örgütlenememesi demektir. Bütün halkın devletin istediği gibi düşünmeye, yaşamaya zorlanması demektir.

Bunun için baskınlar, talanlar, işkenceler, hukuksuzluklar, katliamlar her şey devreye sokulur. Bugün, “ben

nasıl olsa basılmadım” rahatlığıyla tepki göstermeyen, sahiplenmeyene “sıranın geleceğini” anlatmaya bile gerek yoktur bu tabloda. “F tipi olan bütün ülke” onları da içine alacaktır.

Burjuva Basın Özür Dilemeyecek Mi?

Büromuzun basılmasını TV’lerden gazetelere kadar basının nasıl büyük bir çarpıtma, hedef gösterme ve yalanla verdiği biliniyor.

Polis bültenini, kulaklarına fısıldananları, telefonun ucundaki “ses”i dinleyerek yaptıkları haberlerin her kelimesinin yalan olduğu ortaya çıktı.

Ama sorun burada bitmiyor, çünkü işkenceciler gayrimeşruluklarını onların sayesinde gizleyebiliyor, basın işkencelerin böyle ortağı oluyor.

Peki bunlar açıkken, basın kuruluşları özür dileyecek mi, düzeltme yapacak mı?

Yapmadı, yapmayacaktır!

Büyük tantanayla açıkladıkları “yayın ilkeleri” sözkonusu olan devrimcilerse geçersizdir. Her maddesini tek tek yemeyi tercih ederler.

“Amaç” Hasıl Olmasın Diye;

Oligarşinin baskıyla, baskınlarla, işkenceyle yapmak istediği açıktır; devrimci hiçbir ses istemiyor, susturmak için her türlü terörü kullanıyor.

Hak ve özgürlüklerden yana olanlar;

Düşünce özgürlüğünü savunanlar;

Muhalif bütün güçler;

Çağrımız “dayanışma” çağrısı değildir: sırası gelecek olanlara bugünden yapılan bir çağrıdır. Saldırıları karşısında muhalif güçlerin barikatını kuralım. Muhalif düşüncenin yaşayabilmesinin bedellerini ödemeyi göze alarak kurulacaktır bu barikat; ödemek zorundayız. Aksi, bütün ülkenin F tipi olmasını kabul etmektir.

ÇGD Sahiplendi

Çağdaş Gazeteciler Derneği İstanbul Şubesi çalışanlarımızın polis baskınında gözüaltına alınması ve polisin basını binamızın bulunduğu alana sokmayarak çalışmalarını engellemesi üzerine girişimde bulundu.

Baskına tepki gösteren ÇGD, İstanbul Yönetim Kurulu’nun Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ile biz-zat görüşme ve gözüaltına alınan devrimci gazetecilerin durumunu yerinde inceleme istekleri Hasan Özdemir tarafından reddedildi.

KOMEDİYE BAKIN!

Devrimci Demokrasi, Mücadele Birliği, Kızılbayrak, Alinterimiz, Direniş ve İşçi Köylü dergileri, Tohum Kültür Merkezi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, Yapı Sanat Evi, 26 Ağustos'ta polis tarafından basıldı. Baskında arama adı altında her yer talan edilirken, yayınlara el konuldu, 5 kişi gözaltına alındı.

Peki neydi bu baskınların gerekçesi? Yüzlerce polisin seferberlik halinde, düşmana saldırır gibi, 9 ayrı yere baskın düzenlemesinin nedeni neydi?

Bu polis saldırıları da "MAHKEME İZNI"yleydi. İzni, İstanbul 2 No'lu DGM vermişti.

23 Ağustos tarihli DGM kararında, "1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliklerinde provokasyon yapılacağı, aranan kişilerin basılan bürolarda olduğu ve toplatılmış yayınların bulunduğu" ileri sürülüyordu.

Neymiş gördünüz mü? 1 Eylül'de provokasyon yapılacaktı mı? Provokasyon yapacak kişiler, aranan kişiler, hepsi bu dergi ve kültür merkezlerindeymiş!

Şefik Kul Tezgahlıyor; DGM'ler "yasallaştırıyor"!

Aynı DGM, geçen hafta da, en az bunun kadar saçma, uydurma bir gerekçeyle, Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir dergilerinin ve TAYAD'ın basıl-

masına izin vermişti....

Ne araştırma, ne soruşturma, DGM'nin hakimleri, hemen "anlıyorlar"!

"Böyle bir şüphe var, bunun araştırılması için arama yapılmasına..." bile demiyor, "böyle olduğu anlaşıldığından" diyor. Hakim değil, sanki "medyum"lar. Hukukçu değil, Hasan Özdemir'in "intikamını" alma peşinde, komplolar peşindeki işkencecilerin hamileri.

Peki ne oldu şimdi? Hiç bir şey, 2 Nolu DGM'nin "anladığı" gibi değilmiş.

2 Nolu DGM'nin şıp diye "anladığı" gerekçelere dair, baskınlarda hiç bir "suç unsuru, belge, bilgi, kanıt" ÇIKMADI! Yani DGM'nin açıkça "uydurma" bir karar aldığı KANITLANDI!..

Artık hiç tartışmaya gerek yok: "Avrupa standartlarına" uydurulmuş da olsalar, DGM'ler gerçeği değişmemiştir. DGM'lerde hukuk yoktur. DGM'ler, polisin işbirlikçisi ve suç ortağıdır.

Polis ve DGM'ler, IMF programını sıkı sıkıya uygulamaya devam ediyor. Bu ülkede hiç bir muhalif ses olmayacak politikasını, bütün ülkeyi F tiplerine çevirme politikasını baskınlarla, işkencelerle sürdürüyor. Ama biz de bir kez daha tekrar edelim; ne yaparlarsa yapsınlar:

Devrimci basını susturamayacaklar. Haklar ve özgürlükler mücadelesini sindiremeyecekler.

Haklar ve Özgürlükler Platformu

Dergimizin, Gençlik Gelecektir ve Ta-

yad'ın basılması ile 26 Ağustos'ta da onlarca kurumun basılması üzerine tepkiler sürüyor...

24 Ağustos'ta İstanbul İHD binasında düzenlenen ve onlarca sosyalist basın temsilcisinin katıldığı basın toplantısında, dergi bürolarına polis baskınları ve dayanışma amaçlı açlık grevinin gözaltıyla, baskınla engellenmesi protesto edildi. Basın bildirisinin okunmasından sonra yazarlarımız müdürümüz A. Ercan Gökoğlu polis baskınını anlatarak, baskın gerekçesinin yalan ve komplodan ibaret olduğunu söyledi. 50 kişinin katıldığı açıklamada "BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ", "DEVRİMCİ SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ" dövizleri açıldı.

*

23 Ağustos'ta Adana İHD'de devrimci-sosyalist basın emekçilerinin katıldığı bir basın toplantısı düzenlenerek polis baskınları protesto edildi ve "Devletin saldırıları yalnızca doğru olduğumuzun bir göstergesidir" denildi.

Polis Baskınlarına Tepkiler

24 Ağustos'ta dergimiz temsilciliğinin

yanısıra Yeniden Atılım, Devrimci Demokrasi, İşçi köylü, Kızıl Bayrak, Alinterimiz, Devrimci Mücadele Dergilerinin İzmir temsilcilikleri İHD binasında düzenledikleri açıklamayla baskınları protesto ettiler.

Yeniden Atılım, Alinteri Gazetesi ve dergimizin Antep temsilcilikleri tarafından yapılan yazılı açıklamayla polis terörü protesto edildi.

*

Gençlik Gelecektir Dergisi tarafından yapılan açıklamada 26 Ağustos'taki baskınlar protesto edildi ve "...Baskınları duyan herkesin çağrımıza, düşüncelerimize ses katmasını istiyoruz. Baskınlara en iyi cevap daha gür bir sesle karşılık vermektir. Sesinizi katın." denildi.

*

İşçi-Köylü, Devrimci Demokrasi, Ekmek ve Adalet, Atılım, Direniş, Çağrı, Devrimci Hareket, Kızıl Bayrak, Alinteri, Barikat, Odak tarafından yapılan ortak açıklamayla baskınlar protesto edilerek gözaltına alınanların serbest bırakılması istendi.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

DGM izinli polis terörünü hangi hukuk telafi edecek?

Polis istedi, DGM izni verdi, kar maskeli, balyozlu yüzlerce polis büromuzun duvarlarını kapılarını kırarak, basın araç ve gereçlerini kullanılmaz hale getirerek terör estirdi.

Bu, polis baskınının bir anlamda **"maddi"** yönü!

Öte yandan yasal olarak yayın yapan dergimiz hiçbir kanıt, delil olmadan, sadece polisin açıklamalarına, birer paçavra ve yalan belgesi haline geldiği ortaya çıkan yazışmalarına dayanarak zan altında bırakıldı. Polis-basin işbirliğiyle yasadışı bir yermiş muamelesi yapıldı.

Bu da, baskının **"manevi"** yönü!

Sonuç biliniyor; iddiaların, yalanların bir tekinin bile gerçek olmadığı ortaya çıktı. İzni veren de, terör estiren de sonucun bu olacağını çok iyi bilerek yaptı baskını.

Peki **ne olacak şimdi?** O kadar işkencenin, polis-basin işbirliğiyle zan altında bırakılmanın, bürolardaki talanın, hesabını kim, nasıl verecek? Zarar görenlerin mağduriyetleri nasıl telafi edilecek?

Bu düzenin hukukunda böyle bir mekanizma var mı?

Yoksa, yapan yaptığıyla, zarar gören zararıyla mı kalacak?

Elbette bizim sözünü ettiğimiz bu zararın maddi yönden tazmini değildir; bu ülkede hukuk mekanizması, göz göre göre yaşanan bu terörün, "yasa da hukuk da benim" diyen bir kafanın, İstanbul polis teşkilatının tepesindeki iki polis şefinin bir çete gibi terör estirmesinin hesabını soracak mı?

Elbette, ne böyle bir "telafi" olacak, ne de böyle bir hesap sorulmayacaktır.

Çünkü; bu ülkede **hukukun değil, polisin egemenliği esastır.**

Çünkü; bu ülkede, işkence, infaz, katliam dahil polisin suçlarının hiçbirinin hesabı sorulmamıştır. Bu gelenek değişmeyecektir!

İşkenceciyi Aklamaya Az Kaldı!

DHKP-C davasından gözaltına alınarak Manisa emniyetinde işkence gören liselilerin işkence davası **7. yılını doldurdu.** 25 Ağustos'ta yapılan 42. duruşmada da işkencecileri aklama senaryosu sürdü. Dava bu kez de **'evrakların tamamlanması'** gerekçesiyle ertelendi. **Dayanının işkencecileri;** "zaman aşımı" için 9 ay kaldı geriye, Susurluk hukuku sizi aklamak için bütün tepkilere göğüs geriyor! İşkence özgürlüğünüzün kılına dokunulmayacağından emin olabilirsiniz.

Yeter'in Katilleri Getirilemiyor!

İşkenceciler ve onların aklayıcısı mahkemeler yeni yöntemi sadece Manisa'da uyguluyor. **"Zaman aşımıyla aklama"** Limter-İş üyesi Süleyman Yeter'in gözaltında işkenceyle öldürülmesi davasında da sergileniyor. Hakkında tutuklama kararı bulunan sanık polis Ahmet Okutucu bir türlü mahkemeye getirilemiyor. Son duruşma da **"sanığın akibetinin İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden sorulması"** gerekçesiyle ertelendi.

Görevi başındayken bulunamayan işkenceci, katil polisleri çok gördü bu ülke; merak etmeyin o da gereken süre kadar "bulunamaz", bulunsa bile bu kez başka gerekçelerle ertelemeler sürüp gider. Amaç, aklama olunca gerekçe bulmak zor olmaz!

Kokuşmuş Düzenin Kaymakamı

Yerel 'Yeşil Göle' gazetesinin haberine göre, Ardahan Kaymakamı Alper Faruk Güngör, **"ahır kokuyorlar...banyo yapmayan içeri giremeyecek"** diyerek köylülerin kaymakamlığa girişini yasakladı.

Kokan sizin beyninizdir, düzeninizdir. Oturduğunuz koltuklardan akan irindir. Dünyanın en iğrenç kokusu kapitalist düzeninizin kasalarından yayılıyor. Kanımız ve terimiz dolar olup akıyor kasalarınıza.

Devlet geleneğini sürdürüyor Kaymakam; halkımızı aşağılayan, hor gören, insan yerine koymayan devletin geleneği. Bu aşağılık beyinlerle birlikte yıkılacak bu kokuşmuş düzen!

Mezarcının "Büyük Suçu" !

Şehit bir PKK'lı için sipariş üzerine üzerinde **ka-bartma yıldız** bulunan ve 'Seni unutmayacağız. Ailen' yazılı mezar taşı yapan mezarcı Mustafa Korkmaz **"yıldızın PKK, DHKP-C, TİKKO örgütlerinin bayraklarında da kullandığı"** gerekçesiyle gözaltına alındı ve 'terör örgütünün propagandasını yapmak'tan tutuklandı.

Van DGM'ye tavsiyemiz; gökyüzündeki yıldızlara, AB'nin yıldızlarına, ABD'nin yıldızlarına, bilcümle yerde gökte ne kadar yıldız varsa dava açsın!

Çalışanlarımız Polis Terörünü Anlatıyor: “Uzun Namlulu Silahlı ve Kar Maskelilerdi”

- ✓ Savaşa değil, yasal bir kuruluşu basmaya giden ama tam da “savaşa” uygun bir **terör ortamı** yaratan Hasan Özdemir ve Şefik Kul’un polisleridir.
- ✓ İstanbul, Hasan Özdemir-Şefik Kul ikilisinin **uzun namlulu silahları, yüzleri maskeli polisleriyle** kentin göbeğinde terör estirdiği bir yer mi olacak?
- ✓ “Bu ülkede hukuk var” diyen yalan söylüyor; bu ülkede **kar maskeli teröristlerin** hukuksuzluğu ve terörü vardır!
- ✓ **Uzun namlulu silahlarla, kar maskeli özel timlerle** yasal bir basın kuruluşunun nasıl basıldığını, talan edildiğini okuyun; kar maskeli teröristleri ve şeflerini tanıyın!

İstanbul İHD’de yapılan basın açıklamasında polis baskını sırasında büroda bulunan çalışanlarımız polis terörünü anlattı:

“...Saat 10:30 civarlarında dışarıda çok fazla polis arabası vardı ve yüzlerce polis de caddeyi trafiğe kesmişlerdi ve insanları bizim bulunduğumuz yoldan karşı tarafa geçirmeye çalışıyorlardı. Yayınevi sahibimiz Yılmaz Kaya’nın kapının önünde tekme tokat gözaltına alındığını gördük. Yine büromuzdan çıkmakta olan Hıdır adında TAYAD’lı bir arkadaşımızı da gözaltına alındı.

Tam onlara bakarken kapıların **bal-yozlarla** dövüldüğünü duyduk ve baktığımızda güvenlik kamerasından kapının **çelik yelekli, kar maskeleri giymiş** kişiler tarafından kırılmaya çalışıldığını gördük. Güvenlik kamerasını kırmaya çalışıyorlardı, kırdılar. Binanın camları deprem oluyor gibi sarsılmaya başladı. Balyoz seslerine **elektrikli duvar kırıcıları** denilen aletin sesi karıştı. Sonra **oksijen kaynağıyla** kapıyı kestiklerini gördük.

Yasal bir yayın olduğumuzu ve hiçbir gerekçenin olmadığını dışarıdaki basına bağırırmaya çalıştık ama basını oradan uzaklaştırmışlardı ve yine **kar maskeli kişiler uzun namlulu silahlarını binaya doğru yöneltmişlerdi**.

Bu esnada içeri girdiler, kapılar kırılmıştı artık, duvarı yıkmışlardı. **Önlerine geçen herşeyi kırarak** giriyorlardı ve “*yere yatın teslim olun*” diye arada bağırıyorlardı... Bulduğumuz odaya girdiler, silahları bizlere doğrultup hep birlikte onlarca polis üstümüze çullandılar.

Zorla bizi birbirimizden koparıp karga tulumba sürükleyerek merdivenlerden aşağı indirdiler. Bu arada **rastgele her tarafımıza tekme tokat vuruyorlardı**. Bazıları da “vurmayın” diye bağırıyordu ama arkasından da “*işte Metin Yavuz bu, şu kişi falanca*” diyorlardı ve daha fazla vuruyorlardı. Metin Yavuz Genel Yayın Yönet-

menimizdir. Bu esnada **burnu kırıldı** ve merdiven aralıklarına kadar yine aynı şekilde dövmeye devam ettiler.

Her taraf kan içindeydi. Röportaj için gelmiş misafirlerimiz vardı. Şadi Özpolat ve Sadık Eroğlu vardı onları tanımıyorlardı. Bilselerdi çok daha fazla saldırı-caklarından emindik.

Çünkü daha sonra, “*baskında bunlar çıktı*” diye vermişler. İşte “*örgütün merkez yayın organından silahlı kanat sorumlusu çıktı*” diye vermişler.

Gözaltında da hücrelere koyulana kadar, sürekli kaba dayığa maruz kaldık. Özellikle Şadi Özpolat, Sadık Eroğlu, Ayhan Mimtaş parmak izine götürülürken çok feci şekilde dövüldüler Ercan Kutlu ve Şadi’nin **bayılana kadar dövüldüğünü** biliyoruz.

Çok büyük “iddialarla” büromuzu basmışlardı. Ama alındığımızda sorguya bile götürülmedik. Bize hiçbir şey sorulmadı. Niye alındığımızı bile bilmiyorduk. Şadi Özpolat, Mehmet Doğan ve Sadık Eroğlu’na “*niye alındığınızı biliyor musunuz?*” diye sormuşlar, onlar da “bilmiyoruz” diyorlar, bu kez polis, “*bizim Genel Müdürümüze ‘Sallabaş Hasan’ diyor sunuz, niye diyor sunuz*” diyor.

Tehdit etmişler; “*her 3 ayda bir derginizi talan edeceğiz, aletlerinize el koyacağız, çıkmanızı engelleyeceğiz*”...

Gözaltının 3. gününde, slogan sesleri geldi. Anladık ki yine birileri gözaltına alınmıştı. Arabalardan indirilip hücrelere konulana kadar 1,5 saat kadar dayak atıldılar. O kadar çok dövülmüşlerdi ki, hücrelerde gördüğümüzde Mehmet Yayla, yürüyemiyordu, beyni sarsılmıştı. Yine Süleyman Karadağ’ı hemen hastaneye götürdüler, beyin sarsıntısı geçirmiş...

DGM görevsizlik kararı verdi, “DGM’lik bir şey yok burda” dedi ama dergimiz talan edilmişti. Dergideki bütün bilgisayarlara ve dergi çıkarmak için kullanılan bütün aletlere el konuldu ve bunlar halen DGM’de!...

Seçim Sirki'nin Palyaçoları Olmayı Reddedin!

Seçim var; ama ortada ideoloji yok, program yok! Seçim var; ama ne sorunlar, ne çözümleri yok. Seçim var; ama **siyaset yok, halk yok!**

Halk, oligarşi içi koltuk kavgasının figüranı haline getirilmiş durumdadır.

Halka "figüran" rolü yükledikleri için, programları, politikaları tartıştırmıyorlar; hangi lider yakışıklı, hangisi yaşlı hangisi genç, bunları tartıştırmıyorlar. Bu noktada adeta halkın **beyni oyuluyor**. Bakın "seçim izlenimi" adına kendisine mikrofon uzatılan kimileri, bu yoğun bombardımanın altında mesela, "**Derviş'i çok beğeniyorum**" diyor.

Oysa, baksanız ya bir işçinin, ya bir memurun, en fazlajıyla bir esnafın kızı, oğlu.

Peki neyini beğeniyorsun?

O "**beğeniyorum**" diyeni soruştursanız, ya ailesinden, ya yakın-uzak akrabalarından biri, ya komşusu, ya arkadaşları, Derviş'in uyguladığı politikalar sonucu işsiz kalmış, veya yoksullaşmıştır.

"**Sağ sol önemli değil, önemli olan ekmek**" diyorlar; Düpedüz demagoji! Ekmek sorunu, sağ sol sorununun ta kendisidir. Adalet, hak, özgürlük, sağ sol sorununun ta kendisidir. SAĞ, her yerde, her zaman burjuvaziden, kapi-

talizmden yana, dolayısıyla sömürünün devamından yanadır. **SAĞ**'ın iktidar olduğu yerde, ekmek ve adalet ve eşitlik yoktur veya yok denecek kadar azdır.

Halkların ekmek ve adalet talebini, ancak **SOL** karşılayabilir. Ama tabii ki, adam gibi sol, gerçek sol.

Bu gerçeğin bilincinde olan insanları da, sol yerine "**emperyalizmin solu**"yla aldatmaya kalkıyorlar. Dervişler, Ecevitler, Baykallar sol diye pazarlanıyor.

Tüm bu aldatmacalarda, düzen medyası, gazetesiyle, televizyonuyla başrolde.

Halkımızı!

Medyanın esiri olmayın!

Medyanın esiri olmak, beynsizleşmek, ruhsuzlaşmaktır.

Düzenin medyasının seçimlerde halka biçtiği rol, **demokrasicilik oyununun figüranlılığıdır!**

Figüran olmayın!

Kendi beyninizle düşünün. Kendi vicdanınızın sesini dinleyin.

Bu toprakların sahibi biziz. Biz halkız. Bizsiz siyaset olmaz. Bizim taraf olmadığımız siyaset, sirk siyasetidir. TA-RAF olarak, bugüne kadar, halkı aç bırakan, ülkemizi bu hale getiren, baskıyla yönetenlerin karşısına çıkın.

Düzenin seçim sirkinin palyaçoları olmayı reddedin!

Satılık Partiler

Satılık Politikacılar

İki haftadır, hemen herkes, seçimlerin ertelenmesi için çok çeşitli temaslarda bulunduğunu, bu doğrultuda bir faaliyet yürütüldüğünü biliyor, söylüyor, yazıyor. Ama ilginç olan şu ki, hiç kimse bu işi **üstlenmiyor!**

ANAP diyor ki, DYP bize önerdi. DYP diyor ki, ANAP bize "başbakanlık" karşılığında seçimi erteletmeyi önerdi.

Çiller "**şahidim var**" diyor. ANAP, "**o şahidi biliyoruz, eğer konuşursa, Çiller çok kötü durumda kalır**" diyor.

Kim demiş, kime demiş, nasıl demiş, ne demiş, bunlar belirsiz, ama belirli olan tek şey; **KOLTUK** için bunların yapmayacağı şey yok.

ANAP, Avrupa Birliği bayrağını kapıp "demokrasi" savunucusu kesiliyor; seçimden kaçıyor. YTP, "yeni parti" diye ortaya çıkıyor, dalaverelerle kendine gelecek arıyor.

Çiller içlerinde en açık olanı. "Ben başbakanlık koltuğuna oturayım da ne pahasına olursa olsun" diyor. Ötekilerse, seçimden kaçıyor, kaçtığını gizleme peşinde, koltuk için her türlü taahhütü, rüşveti vermeye hazır, yine gizliyor.

Seçimi erteletme önerisini kimin yaptığını, bunun için kimlerin çaba sarfettiğini bile halktan gizleyecek kadar yalancı, kişiliksiz, ikiyüzlü olanlar, bu halka başka neyi doğru söylerler?

Hiç bir ideolojiye, hiç bir ideale sahip olmayan, hangi parti TBMM'de bir koltuk vaadediyorsa, aday sıralamasında iyi bir yer veriyorsa, ona geçiveren kişiliksizler, o koltuklara oturduklarında halkın hangi çıkarlarını savunabilirler?

Düzen Partilerine Sorular CEVAP VERİN!

1 - ABD'ye, Amerikancı dünya düzenine karşı mısınız? Bu, her partinin dünya-daki ve ülkemizdeki konumunu belirleyecek temel bir sorudur.

Amerika, ekonomik olarak da, siyasi ve askeri olarak da bir dünya impartorluğu kurmaya çalışıyor. Onlarca ülkeyi, örgütü hedef ilan etmiş, saldırıyor. Amerikan tekellerinin başını çektiği ekonomi politikalarla, yeryüzünde 1.2 milyar insan aç bırakılmış durumda.

Amerika'nın yeni-sömürgeci olmaya hayır diyebiliyor musunuz?

Amerika'nın **Irak saldırganlığına** hayır diyecek misiniz? Dur diyecek misiniz? Topraklarımız üzerindeki üsleri komşu halkları bombalamak için kullanamazsınız diyebiliyor musunuz?

BOŞ KONUŞUYORLAR! Soralım, Cevap İsteyelim!

O oraya gitti, şu bu partiye geçti, şu şununla görüştü... İyi de bütün bu yoğun(!) trafiğin içinde ne var? Ne görüşüyorlar, ne konuşup tartışıyorlar?

Nerede olursa olsun, şu veya bu düzen partisi adına konuşan herkese soralım:

Bir ekonomik programınız var mı? IMF'den farklı olarak söylediğiniz bir şey var mı? F Tipleri konusunda bir tavrınız var mı? İşsizlik konusunda bir çözüm öneriniz var mı?...

Yok, yok, yoktur!

Türkiye, belki de tarihinin en "vaatsiz" seçim dönemini yaşıyor. Zoraki de olsa, meydanlara çıkınca, bir takım vaatler uyduracaklar. Ama asıl "vaadleri" IMF'ye; tek cümle: "her istediğinizi yapacağız!"

Tüm düzen partilerinin bu taahhütte bulunduğundan emin olabilirsiniz.

Bu ülkede bir "halk" yaşadığını, onlara kahvehane toplantılarında da, meydanlarda da gösterelim.

**Sorun onlara;
açlığı, zulmü sorun!**

Türkiye'yi, ABD'nin, Ortadoğu-Kafkaslar-Balkanlar'daki TAŞERONU yapmayacağız diyebiliyor musunuz?

2 - AB'nin "pazarı", "sömürgeci" olmaktan çıkacağız diyebiliyor musunuz? Ekonomik, siyasi, askeri olarak BAĞIMSIZ bir ülke olmak var mı programınızda? Yoksa, AB'ye girelim ama şöyle girelim, böyle girelim diye, sömürge olmayı gizlemek için lafi eveleyip geveliyor musunuz?

Avrupa emperyalist tekellerine tanınan ayrıcalıklara, başka deyişle kapitülasyonlara son verecek misiniz?

3 - IMF'ye karşı mısınız? IMF programlarının amacının "borçlu ülkeleri" değil, borç veren emperyalist ülke ve tekellerin alacaklarını garantiye almak olduğunu herkes biliyor. Ne kadar allasanız, pullasanız da bu gerçek değişmez. Ve zaten biz bu gerçeği, onyıllardır yaşamadık mı?

Bu programlar "sayesinde" son iki yılda, yüzde 30-40 daha yoksullaşmadık mı?

Bu programlar "sayesinde" işten atılmadık mı?

İnsanca yaşamak için istediğimiz ücret artışıları, bu programlar gerekçe gösterilerek reddedilmedi mi?

Kısacası, IMF'ye hayır diyebiliyor musunuz?

Bunları engelleyeceğiz, bunun için de şöyle yapacağız diyebiliyorlar mı, sorun?

Göreceksiniz; verecekleri cevap yoktur.

Göreceksiniz; somut şeyleri, halkın aleyhine olduğundan dolayı söyleyemeyecekleri için, demagoji yapacaklardır.

Ve eminiz; bunları sorduğunuzda göreceksiniz; düzen partilerinde halkın lehine hiç bir çözüm yoktur.

4 - Faili meçhuller, kayıplar, katliamlar olmayacak diyebiliyor musunuz? "Olmaması" için neler yapacaksınız? Binlerce kayıbin, faili meçhulün akıbetini aydınlatacak mısınız? Mesela, **Su-surluk'u** ele alıp, yargılayacağız diyebiliyor musunuz?

Devletin "rutin dışı" faaliyetlerini, "Bin Operasyonu" hal-ka açıkla-

yacak mısınız?

5 - İşkenceye, infazlara son verilecek diyebiliyor musunuz? Bunu nasıl gerçekleştirmeyi öngörüyorsunuz? Yoksa siz de önceki bir sürü hükümet gibi bu konuda göstermelik “genelgeler” yayınlamakla mı yetineceksiniz? İşkencecilerin, infazcılarının mahkemelerde birer birer “beraat” ettirilmesine, bütün infaz işkence davalarının “zaman aşımına” uğratılmasına seyirci kalmayacağız diyebiliyor musunuz?

6 - F tiplerine karşı mısınız? Tecrit, “treadman” denilen emperyalizmin hapishanelerdeki politikalarına son verecek misiniz? Buca’dan, Ulucanlar’a, Bayrampaşa’ya kadar hapishanelerdeki katliamların halen “işbaşındaki” sorumlularının yakasına yapışacak mısınız? Kısacası bir “hapishaneler politikanız” var mı? Hapishanelerdeki insanlar, insanca yaşayabilecek diyebiliyor musunuz?

7 - Milyonlarca işsizimize iş bulmak için bir çözümünüz var mı? Bunun için on binlerce işçiyi işsiz bırakacak özelleştirmelere derhal son vereceğiz diyebiliyor musunuz? İşsizlere, şöyle bir programla iş alanı yaratacağiz diyebiliyor musunuz? Gerçek anlamda, işsizlik sigortasını başlatacağiz diyebiliyor musunuz?

8 - Eğitim konusunda, halk çocukları da okuyabilecek diyebiliyor musunuz? Üniversiteleri birer ticarethane ve kışla olmaktan çıkarmak için çözümünüz var mı? Halkın çocuklarına üniversite kapıları kapanmaya devam mı edecek? Yoksa, kalsın böyle mi diyor sunuz? Türbanlı öğrencilerin sorununu çözeceğiz diyebiliyor musunuz? Öğrencilerin örgütlenmesi üzerindeki her türlü baskı ortadan kalkacaktır diyebiliyor musunuz?

9 - Halkın konut, sağlık meseleleri ne olacak? Milyonlarca insanımızın sağlıksız, derme çatma konutlara mahkum yaşantısı devam mı edecek? O konutları bile, yoksul insanların başlarına yıkmaya devam mı edeceksiniz? SSK sırtımızda kambur demeye devam edip, parası olmayan ölsün politikasını sürdürecekt misiniz? Sağlık hizmetleri bir ticaret aracı olmaktan çıkarılacak diyebiliyor musunuz?

10 - Köylünün IMF politikalarına kurban edilmesine son vereceğiz diyebiliyor musunuz? Topraksız köylü toprağa kavuşturulacak mı? Küçük üretici ekip biçemez durumdan çıkarılacak mı? Emperyalist tarım tekellerinin istekleri değil, köylünün talepleri esas alınacak mı? Bir tek köylümüz bile, büyük şehirlerin gecekondularına sürüklenmek zorunda kalmayacak diyebiliyor musunuz?

11 - Düşünce ve inanç özgürlüğünü eksiksiz sağlayacağız diyebiliyor musunuz? Bunu söyleyemediğiniz noktada, açık ki “bütün ülkeyi F Tipi yapma”, hiç bir muhalif düşünce ve örgütlenmeye tahammülsüzlük politikasını devam ettireceksiniz demektir. MGK’nın kararlarını değil, halkın demokratik taleplerini esas alacağız diyebiliyor musunuz?

12 - Bütün uluslar, inançlar, mezhepler örgütlenebilir diyebiliyor musunuz? Evet, bu ülkede Kürtler var, Lazlar, Araplar, Gürcüler, Boşnaklar, Romanlar, Terekemeler, Çerkesler var. Şimdi Kürtlere dil serbestliği tanısak yarın da başımıza Lazlar çıkacak demeyin sakın. Tabii çıkacaklar. Tabii onların da hakları var. Hiç çekincesiz; halkın her kesiminin örgütlenme özgürlüğü olacaktır diyebiliyor musunuz?

13 - Emperyalizmin ve oligarşinin yönetimine son vereceğiz; halkın yönetimini kuracağız diyebiliyor musunuz?

CHP'ye verilen oy, IMF'yedir!

CHP uzun yıllar, siyasetin "sol" yelpazesi içinde sayılan bir parti oldu. Çünkü oligarşinin çıkarları ve politikaları böyle gerektiriyordu. Halkın devrimci mücadelesini engellemek için düzen solunu öne çıkarmak, onlarca ülkede, onlarca kez uygulanmış bir yöntemdir. "Tek parti diktatörlüğü"nün partisi CHP, özünde hiç bir değişiklik olmaksızın, bu politika gereği "solcu"laştı.

CHP, kuruluş yıllarından itibaren esas olarak küçük burjuva kesimlerin, bürokrasinin partisi olarak şekillendi.

O CHP ki, İstiklal Mahkemelerinin, Takrir-i Sükun Kanunları'nın CHP'sidir. Dersim katliamının CHP'sidir. Ama yeni-sömürgeleşen Türkiye'de, Demokrat Parti'nin Amerikancılığı karşısında, iktidarda tutunabilmenin yolunu, "ortanın solu"nu keşfetmekte bulmuştur.

70'li yıllar boyunca da "Sol" misyonu nedeniyle, tekelci burjuvalarla halk arasında gidip geldi. Düzenin partisi olduğuna hiç bir kuşku yoktu. Ama düzen içinde halkın sorunlarının, taleplerinin daha fazla etkili olduğu bir parti konumundaydı. TUSİAD'la çelişkileri de bundan dolaydı.

1980 sonrasının CHP'si ise, esas olarak tekelci burjuvaziyle bütünleşme yolunda, ona güven verme yolunda ilerleyen bir CHP oldu. Kadroları farklı isimler altında örgütlenmiş olsa da, ana doğrultu böyleydi.

CHP'nin dönüşümü

Bugün ise, bu ilerleyişin artık bir noktaya geldiğini söylemek gerekir.

CHP, Derviş ittifakıyla, tekelci burjuvazinin partisi olma yönünde dönüşümünü tamamlamıştır. ANAP, DYP türü partilerle aynılaşmıştır. Tabanın henüz farklı bir nitelik göstermesi, bunu değiştirmez. Tabanı da değişecektir... Değişmelidir. Yoksullar, gecekondulular, aleviler, eski solcular, artık görmek durumundasını ki; CHP artık size en az ANAP kadar, en az DYP kadar uzaktır.

Bu dönüşüm, **Derviş'le başlamış değildir.** Derviş'le yapılan ittifak, bir anlamda dönüşüme konulan son nokta; tekelci burjuvazinin partisi olmanın **IMF'çilikle** taçlandırılmasıdır.

CHP destekçiliği, IMF destekçiliğidir

Derviş'le ittifak, CHP'nin IMF'yle ittifakıdır. Baykal Derviş'i partisine almakla, hükümet olduklarında ekonomiyi ona teslim edeceklerini taahhüt etmekle kalmayıp, her fırsatta IMF istikrar programını uygulayacaklarını belirtiyor:

"İstikrar programını bu aşamaya kadar sağ partiler uyguladı. Şimdi ilk kez sosyal demokrat bir siyaset anlayışıyla istikrar programının bundan sonraki aşamasını uygulama-

Bütün bunlar iyiye, güzelse, halktan yanaysa, solculuksa, oylar CHP'ye!..

Derviş, ne "yeni" bir politikacı, ne de "denenmemiş"! 17 ay bu ülkenin ekonomisini o yönetti.

Peki ne oldu bu 17 ayda?

İşte rakamlar; (Hemen belirtelim, bu rakamlar, ayrıntılarıyla, "CHP Ekonomi Masası Bülteninde de yer alıyor. Yani, partilerine aldıkları kişinin ne mal olduğunu, nasıl bir ekonomi politikası uygulayacağını çok iyi biliyorlar.)

* İç borç 33 milyar dolar arttı. (Halkın cebinden çıkacak)

* Tüm halk yüzde 30 yoksullaştı.

* Ekmek ortalama 150 binden 250 bin liraya yükseldi.

* Tüpgaz fiyatı 8 milyon liradan 17,5 milyon liraya çıktı.

* Toz şeker 521 bin liradan 1 milyon 470 bin liraya çıktı.

* Derviş'in uyguladığı "istikrar" programı sonucunda 224 bin işyeri kapandı.

* İşsizlerin ancak üçte birini gösteren resmi rakamlara göre işsiz sayısı 1 milyon 451 binden **2 milyon 217 bine yükseldi.**

* Derviş bakanlık koltuğuna oturduğunda mazotun bir litresi 499 bin liraydı. Derviş koltuğunu "geçici" olarak terket-

yacağız.” (Deniz Baykal)

Burada, tartışılacak, yorumlanacak bir şey yoktur.

Kemal Derviş, hangi partiye gireceğini, ülkemize IMF görevlisi olarak gönderildiğini, burjuva medya marifetiyle bir ölçüde unutturan bir adam, “**solun birliği**” diye ortaya çıkıyor, sonra gidip kapağı CHP’ye atıyor ve ardından “sol oylar”ın toplanma adresi olarak CHP gösteriliyor.

Bu kaba, aleni oyunu, hangi gerekçeyle olursa olsun, kim meşrulaştırırsa, o IMF’nin, yani daha açık deyişle **em-peryalizmin işbirlikçisidir**.

Kitle örgütlerini, sendikaları, odaları, alevileri, Kürtle-ri CHP’ye oy vermeye çağırınlar, bu sıfatla yazılacaklar Türkiye tarihine.

CHP merkez yönetiminde, İl yönetimlerinde tek bir YURTSEVER kalmamış mı?

Son derece çarpıcı bir gelişme de, Derviş’in CHP’ye girmesine, CHP’nin Derviş’in ekonomi politi-kalarına tabi olacağını açıklamasına rağmen, tek bir CHP yöneticisinin buna karşı çıkmamasıdır.

CHP’nin yönetim kademelerinin yurtseverlikten, demokratlıktan ne kadar uzaklaştığının en çarpıcı göstergelerinden biri budur.

Kuşku yok ki, IMF’ciliğe karşı çıkanlar vardır yine de. Ama onlar da **KOLTUK** kaygılarıyla, kişisel çıkar hesaplarıyla **IMF partisi**, başka deyişle bir **Amerikan partisi** olmaya itiraz etmiyorlar.

Tek bir yurtsever, tek bir demokrat varsa, IMF partisi olmaya karşı sesini yükseltmelidir!

tiğinde, mazotun litresi 1 milyon 174 bin liraya çıkmıştı.

* Benzin, aynı sürede 672 binden 1 milyon 583’e, otogazı 382 binden 845 bine çıktı.

* Bunun karşısında, dolar üzerinden 533 dolar olan memur or-talama maaşı, 300 dolara **İNDİ**. İşçilerin reel ücretleri aynı ölçüde **eridi**.

* Dolar, Derviş “kurtarıcı” olarak geldiğinde 920 bin liraydı; 1 milyon 650 bin liraya çıktı.

Sonuç: CHP işte bu Derviş’e ekonominin yönetimini bırakıyor. CHP işte bu “istikrar” programını uygulamaya devam edeceğini açık-lıyor.

Bunları bile bile, bunları göre göre, **Derviş-CHP**’ye oy vermek, kendi kendini cezalandırmak olmaz mı, kendi kendini aç, yoksul, iş-siz bırakmak anlamına gelmez mi?

Hepsi “En Birinci” Aşağısı Kurtarmıyor!

Hepsi “Lider”

Hepsi “Baş”

Hepsi “Komutan”

Orduları olmasa da ne gam!

Ortalık partilerden ve tabii “lider”lerden geçilmiyor. Lafa gelince vatan, millet, halka hiz-met diyorlar ama, hiç kimse, “nefer” olmayı kabul etmiyor. İl-la “lider” olacak. İlla “başkan” ola-cak. İlla “baş” olacak.

Bu kadar çok parti ol-ması, demok-rasinin değil, biraz da bu “liderlik” hırsının ürünü olsa gerek.

Bir kaç trilyonu bir köşeye atan, parti kuruyor.

Belediye Başkanlığı eskiden sadece milletvekili kol-tuğuna sığmamak için bir basamaktı. Artık -o kadar bü-yük bir rant elde ediyorlar ki - bu kurtarmıyor; hepsi parti kurup başına geçiyor.

Tayyip yolu açtı, Melih Gökçek, Sadettin Tantan, Murat Karayalçın ilk akla gelen “kendi partisi” olan eski belediye başkanlarından.

Partiler içinde “muhalfe” edenler de, hemen parti liderliğine soyunuyorlar. Erkan Mumcu, İsmail Cem gibi... kimi muradına eriyor, kimi ayrılıp başka kapı arıyor.

Ayrılanların aklına “parti içi demokrasi” geliyor. Düzen partilerinin hiç birinde gerçek anlamda de-mokratik bir işleyiş olmadığı bir gerçek; ama lider-liğe soyunanların hiç biri de bu gerçeği değiştirmek için çıkmış değil yola. Sadece “lider” o olsun istiyor, o da aynı yapıyı sürdürecekl!

“Hizmet aşkı” dediklerinin esası “koltuk aşkı”.

Mevcut parti başkanlıkları, “illa başkanlık” ihtiya-cını karşılamadığı için olsa gerek, “**troyka**”ları icat ettiler. Yakında beşli-altılı başkanlıklara geçilirse, veya 50 tane daha parti kurulursa kimse şaşmasın. Ortada bu kadar çok “lider adayı” olunca, olacağı bu!

Jandarma Genel Komutanı: “Yozlaşma büyük sorun...”

SAYENİZDE!..

19 Aralık katliamını yapan jandarma teşkilatından Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atanan **Orgeneral Aytaç Yalman** düzenlenen törende baki ne diyor: “*Bugün içinde bulunduğumuz sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel problemlerin; kirlenmiş bir ahlaki çevrede yaşıyor olmamızdan kaynaklandığını*

özellikle belirtmek istiyorum.

Bu çöküntü hiçbir şeye inanmayan, birbirini umursamayan, sadece kendini düşünen bir yapı oluşmasına sebep olmuştur.”

KİM GETİRDİ BU HALE?

Aytaç Yalman çok doğru söylüyor. Ama bu yetmez; peki kim getirdi bu hale? Bekçiliğini yaptığınız kapitalist sistemde başka türlü bir sonuç mu bekleniyordu?

Bu sorularımıza da cevap verebilecek mi, bu ordunun tepesindeki generallerden biri olan Yalman?

Veremez! Kem, küm, beylik üç beş cümle o kadar! Gerçekler yoktur o cümlelerde de. Gerçekleri konuşmak işlerine gelmez elbette.

Aytaç Yalman'ın, generallerin, bu ordunun bütün bu ahlaksızlıktan, yozlaşmalardan, değerlerin yokedilmek istenmesinden yakınmaya hiç hakları yoktur. Bu konuda, en son konuşması gereken onlardır. Bu tablonun yaratılmasında generaller birinci dereceden sorumludur.

Bu nedenle sözlerinin hiçbir samimiyeti yoktur;

ÇÜNKÜ;

Dayanışma içinde yaşamak isteyen, örgütlenmek isteyen halkı katledeceksin;

Ülkemizin bağımsız, demokratik bir ülke olması için; kapitalist sistemin kokuşmuşluğundan, sömürsünden kurtulmak için mücadele eden devrimcilere karşı her türlü aşağılık, ahlaksız yöntemle savaşacaksınız;

Köyleri boşaltacak, evleri yakacaksınız, kadınlarımızı

za, kızlarımıza tecavüz edeceksin;

Emrindeki özel timler, jandarmalar kulak koleksiyonları yapacak, diri diri yaktığı kadınları kahkahalar arasında kameraya kaydedecek, inançları, düşünceleri için direnenlere ana avrat küfredecek, alevler arasında “sizi kebab yapacağız” naraları atacak;

Her türlü ahlaksızlığın, yozlaşmanın kaynağı olan kapitalist sistemin sürmesi için tanklarıyla, topraklarla halkın karşısına çıkacaksınız;

Bütün dünyaya çürümüş bir yaşam tarzını dayatan Amerika'nın önünde elpençe divan duracaksınız, onun çıkarları için taşeronluk yapacaksınız;

Doların ahlakını temsil eden IMF'ye sonsuz bir güven içinde, “*IMF bizi yarıyolda bırakmaz*” diyeceksin;

Amerikan doları için kendi askerinin kanını satacaksın;

Sonra çıkıp YOZLAŞMA'dan şikayet edeceksin;

hiçbir inandırıcılığı yoktur!

İNANANLARI KATLET

İNANÇSIZLIKTAN YAKINI

Neymiş çöküntünün sonucu; “*hiçbir şeye inanmayan, birbirini umursamayan, sadece kendini düşünen bir yapı*”.

Binlerce örneğini bir kenara bırakalım, yeniden hatırlayın 19 Aralık günlerini;

Eşi benzeri görülmedik bir inanmışlıkla kendini feda eden devrimcileri; Fidanları, Ahmet İbilileri, yoldaşlarının önüne barikat olan Fıratları, Yaseminleri, Berinleri, Halilleri hatırlayın...

2 yıla yakındır süren ölüm orucuna bakın; nerede görülmüştür böyle bir inanç? Kim bunca sahiplenmiştir halkını, vatanını, geleceğini?

Armutlu şehitlerine, Armutlu için hücrelerde bedenlerini tutuşturanlara bakın; Bu düzenin neresinde vardır böyle bir sahiplenme?

Fedakarlık, vefa, sahiplenme, dayanışma, çikarsızlık, özveri ve büyük bir inanç...

Bu düzenin bekçisi ordu işte bu değerleri yoketmek istedi. Bu büyük inancı kırmak için yaptı katliamı. Aynı nedenle F tipleri inşa edildi. F tipleriyle tam da Yalman'ın resmettiği bir insan kişiliği yaratılmak istendi.

Biz direndik bu saldırıya karşı ve hala direniyoruz.

Bu direnişte karşımızdaki güçlerin başında ise Yalmanlar var!

Bu nedenle Aytaç Yalman, kirlenmişliği yoketmek isteyen, halkın değerlerini yeniden ete kemiğe büründürmek isteyen devrimcileri neden katlettiğini açıklayamaz elbette.

"Kirlenmiş bir ahlaki çevre" diyor Yalman.

Devrimciler onyıllardır oligarşiye ve onun ahlakına karşı savaşıyor. Ve bu savaşta devrimcilerin karşısında hep bu ordu vardır. İşkence tezgahlarında polisinden JITEM'ine kadar "devrimci olma da ne olursan ol..." propagandası yapılır. Ne olunacağı ise bellidir; orospu olunacak, pezevenk olunacak, uyuşturucu müptelası olunacak, ama zinhar devrimci olunmayacak!

"DEVRİMCİLERE KARŞI SAVAŞTIK AMA ONLARIN OLMADIĞI YERDE BU KADAR YOZLAŞMA OLACAĞINI BİLMİYORDUK"

Yer; Dersim-Hozat... İlçede görev yapan bir subay ile halk arasında geçen bir konuşma:

"Biz devrimcilere karşı savaştık ama onların olmadığı yerlerde bu tür şeylerin olmasını da yeni gördük. Bu kadar da olmaz dedim olanlar karşısın da... Yaşananlar karşısında hayret ettim."

Nedir subayın "hayret ettiği"?

Yozlaşma! Özellikle gençlik içindeki ahlaksızlaşma, çürüme, değersizleşme ve bütün bunlara paralel olarak artan ajan muhbir faaliyetleri. Öyle ki, halkın büyük çoğunluğu birbirine ajan-muhbir gözüyle bakıyor.

Evet; biz yoksak orada ahlaksızlık, yozlaşma her türlü pislik çok daha büyük bir hızla boy verecek demektir.

Evet; bizim olmadığımız yerde bu düzen halk örgütlenmesin diye, devrimcileşmesin diye ordusuyla, polisiyle bilinçli olarak yozlaşma politikası izler.

GURUR DUYABİLİRSİNİZ

Generaller; bu tablodan gurur duyabilirsiniz!

Katliamlarla, arkasında durduğunuz düzenin yarattığı açıklıkla, zulümle yarattınız bu tabloyu. Ve bu tablo "etik kitapları" yayınlamakla düzelmez, bu tabloyu yine değiştirecek olan, halkın değerlerini dim dik ayağa kaldıracak olan biziz!

Siz katletmeye devam edin;

Biz değerlerimiz, inançlarımız için direnmeye devam ediyoruz!

Tayyip'in Amerika Aşkı!

Bu fotoğrafa iyi bakın! Tayyip Erdoğan, çocuklarını Amerika'da okumaya gönderiyor. Okul masraflarını da bir burjuva karşılıyormuş. Gördüğünüz Türkiye'de burjuva politikacıların kimliğini, kişiliğini, bu halkla ne kadar ilgili olduklarının resmidir.

Üstelik Tayyip, *"yoksulları yücelteceğini"* söyleyendir. Burjuva siyasetinde yalanın sınırı yok. Aldatmak için her yol mübah.

Tabii, bir tek Tayyip değil **Amerika sevdalısı**. İki partinin başkanları yarı ABD vatandaşı sayılırlar; ceplerinde ABD pasaportu, oturumu var: DYP ve DTP'nin başkanları Tansu Çiller ve M. Ali Bayar. Bunlar bilinenler. Bir de bilinmeyenler var.

Mecliste ABD pasaportlu en az 15 milletvekili olduğu yazılıp söylenmişti Merve Kavakçı tartışmaları sırasında. Üstü örtüldü.

Parti başkanları, bakanlar artık Amerika'nın rahle-i tedrisatından geçenlerden seçiliyor. Onlar daha "makbul" kabul ediliyor.

Memlekete bakın; generalleri NATO emrinde. Polis şefleri CIA eğitimi. Bürokratları IMF, Dünya Bankası onaylı.

Burjuva politikacıların büyük bölümünün çocukları Amerika'da okuyor. Hasta olduklarında, hatta kafalarındaki lekeleri aldirmek için bile hemen Amerika'nın yolunu tutuyorlar. Az çok yükünü tutmuş olanlar, illa Amerika'da bir yazlık satın alıyorlar. Kısacası bir ayakları Türkiye'de, bir ayakları Amerika'da yaşıyorlar. Beyinlerinin ise, yarısı da değil, **TÜMÜ** Amerika'dadır.

Bakmayın siz Türkiye için "model ülke" propagandası yaptıklarına. Esas örnek, esas model, Amerika'dır onlar için. Onun için **"Amerika'daki, Avrupa'daki gibi..."** demeyi çok severler.

Ama bütün bunlardan önemlisi, bu ülkede iktidar olmanın yolunun ABD'nin başkenti Washinton'daki Beyaz Saray'a biat etmekten, onların olurlarını almaktan geçtiğine inanmalarındır.

Amerika'ya yaranmak, onların güvenini kazanmak için yapmayacakları ve yapmadıkları yoktur. Amerikalıların bizi yönetmesine izin vermeyelim!

Emperyalizmin Terörünün Gölgesindeki “1 Eylül Dünya Barış Günü”

Barış mı diyorsunuz;

yok edin açlığı, yoksulluğu!

Barış mı diyorsunuz;

**halklara karşı uygulanan teröre
son verin!**

Barış mı diyorsunuz;

**adaletsizliğe, hukuksuzluğa
son verin!**

Barış mı diyorsunuz;

halkların iradesini tanıyın!

Siz bu yazıyı okurken, “1 Eylül Dünya Barış Günü” çeşitli etkinliklerle “kutlanmış” olacak. Ülkemizde devlet erkanı kanlı ellerine beyaz eldiven takıp bolca “barış” kavramını kullanmış olacak. Emperyalistler, özellikle Amerikan emperyalizmi de dünyada en çok barıştan sözeden olacak!

Peki nedir bu barış?

Böyle bir dünyada, barış mümkün mü?

Barışı imkansızlaştıran kim?

1.2 milyar aç insanın barışı olur mu?

Tepesine “barış ve demokrasi” demagojileri altında bombalar yağan halklar kiminle nasıl barışacaklar?

Faşizme Karşı Savaşla Gelen “Barış Günü”

Yukarıdaki sorulara cevap aramadan önce, 1 Eylül Dünya Barış Günü neden, nasıl ilan edilmiş, hatırlayalım;

1 Eylül; Hitler faşizminin Polonya’yı işgale başladığı gündür. 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, “Barış Günü” olarak kabul edilmiştir. Böyle bir günün kabul edilmesinin nedeni, **halkların faşizme karşı, onmilyonlarca insanın hayatına malolan emperyalist savaşa karşı tepkisidir.** Bu tepki, emperyalistleri de böyle bir günü kabul etmeye zorlamıştır.

Emperyalistlerin ne barışla, ne de Nazilere karşı direnişle bir ilgileri yoktur.

Nazi faşizmini yenilgiye uğratan, dünya halklarına barış getiren emperyalistler değil Nazilere karşı savaşta;

1718 şehri, 70 bin ilçe ve köyü yerlebir edilen,

95 milyon insanı evsiz barksız kalan,

20 milyon insanını kaybeden;

SOVYET HALKLARIDIR.

“Demokrasi ve hür dünya” demagojisiyle savaşa katılan emperyalistler ise vahşet ve katliamla adlarını yazmıştır bu tarihe. ABD’nin, savaş fiili olarak bitmiş olmasına rağmen, askeri açıdan bütün gereksizliği tüm dünya tarafından kabul edilen Japonya’ya atılan atom bombası bunun en çarpıcı örneğidir.

Atom bombası Japonya topraklarına atılmıştır ama tehdit, gözdağı bütün halklara ve özellikle sosyalist Sovyetler Birliği’nedir. Emperyalistlerin Nazilere karşı savaşta bile tek düşündükleri sosyalizmi yoketme, sindirmedi.

Dikkat! Emperyalizm Kavramları Çarpıtır

“...siyasi, ideolojik ve felsefi mücadelede kelimeler aynı zamanda silah, patlayıcı ya da uyuşturucu madde ve zehirdir. Bazen sınıf mücadelesi bir kelimenin diğer bir kelimeye karşı mücadelesinde özetlenebilir. Bazı kelimeler kendi aralarında düşman gibi dövüş yaparlar...”

Kelimeler üzerindeki bu savaş siyasi mücadelenin bir parçasıdır.” (Louis Althusser, Aktaran Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:122)

Evet bu bir savaştır. “İlericilik”, “gericilik”, “çağdaş-

Savaş, Barış ve Devrimcilerin Görevi

“Devrimcilerin görevi; elimizde birer silah olan savaş, barış, demokrasi, özgürlük, halkların kardeşliği vb. kavramların çarpıtılmasını engellemek, bulanıklaştırılmasına izin ver-meyerek berraklığı sağlamak, safları netleştirmek, netleşme-ye zorlamaktır.

Devrimcilerin görevi; faşizmin iktidar olduğu bir ülkede özgürlüğün, bağımsızlığın, sömürsüz günlerin ve Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden halkların bir arada kardeşçe yaşamasının ancak Demokratik Halk İktidarı’nda olabileceğini göstermektir.

Devrimcilerin görevi; barışı savaşarak kazanmaktır. Ve gerçek barışı halklara armağan etmektir.”

(Bağımsızlık Yolunda Kurtuluş, Şubat 2000)

lık", "özgürlük" gibi kavramların yanında "savaş" ve "barış" da bu ideolojik savaşın hedefi oldular.

Emperyalizmi tanıyanlar, bilir ki; emperyalistler ve işbirlikçileri, barış kelimesini bir kez olsun, gerçek anlamında kullanmamıştır.

Onların dilindeki "barış", halkların emperyalist teröre karşı direnişlerini yoketmek için kullanılan bir demagojiden ibarettir. Aynı zamanda en çok barıştan sözettiklerinde; dünya halklarına en büyük acıları yaşattıklarını, açlıklardan, zulümden sorumlu olduklarını, milyonlarca insanın ölümünün, milyarlarcasının açlığının müsebbibi olduklarını unutturacaklarını hesaplarlar.

"Barış"ın bir "uyuşturucu madde", bir "zehir" gibi kullanılması o kadar pervasızdır ki, bir ülkeyi işgal eden askeri güçlere, yani direk savaşın unsuru olan güçlere dahi "Barış Gücü" adı verilir. Ülkelerin üzerine bombalar "barış"ı getirmek için" yağar.

Ama bu çarpıtma sadece emperyalistlerin, oligarşinin propagandalarıyla sınırlı kalmıyor, kendine solcu, ilerici diyen kesimler aracılığıyla da yayılıyor. **"Her türlü şiddete, savaşa karşı olmak..."**, **"Savaşa da teröre de karşı olmak..."**, **"uzlaşmacılık, diyalogculuk"** işte bu zeminde gelişmektedir.

"Her türlü savaş kötüdür" der, ama halkların direnişine, savaşına temel oluşturan koşulların nasıl değiştirileceğini açıklayamaz. Örneğin emperyalizmin zulmü nasıl durdurulacak, açlık ve adaletsizlik nasıl yokedilecek sorularının cevapları yoktur.

Bu kesimler zulme karşı ölüm bedeli süren direnişin, faşizme karşı savaşın karşısına, halkın meşru şiddetinin karşısına bu teorilerle çıkarlar. Kısacası direnmeyin, bu düzeni kabul edin, en fazla protesto edin demektir bunun anlamı.

Filistin direnişi özgülünde, ülkemizdeki direniş nezdinde yaşanan tartışmalar bunun örnekleridir.

Emperyalistlerin ve oligarşinin istediği tam da bu noktadır. "Barış" demagojisiyle halkların direnişinin meşruluğunu yoketmek isterler ve bu kesimlerin beyinlerini "zehirleyerek" devrimin karşısına çıkarırlar.

Oysa; **"Sosyalistler sosyalistlikten vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olmazlar."** (Lenin, Sosyalizm ve Savaş Syf:55)

Devrimciler, ezilenlerin emperyalizme ve faşizme karşı savaşını ifade eden haklı savaşlardan yanadır, onların karşı çıktığı savaş, emperyalistlerin halkları teslim almak için yürüttüğü savaştır. Barışa da bu çerçevede yaklaşırlar.

Açlığın ve Zulmün Dünya-sında

Barış Olur Mu?

Bu soruya cevap vermek için önce dünyada **açlık tablosuna** kısaca bakalım;

Dünyada 1.2 milyar insan aç. 3 milyar insan ise yoksulluk sınırında yaşıyor.

48 yoksul ülkenin geliri, sadece üç en zengin tekel patronunun gelirine eşit. En zengin 225 kişinin serveti ise, bütün bir Afrika kıtasına eşit.

Dünyanın toplam gelirinin yüzde 41'ini sadece en zengin 200 kişi elde ediyor.

Dünyadaki açlık oranı, 1984'lerden bu yana en yüksek düzeyine çıktı; 35 ülkede açlık yaşanırken 33 ülkede yiyecek kıtlığı çekiliyor.

Peki **zulüm tablosu** bundan çok daha mı farklı?

Afganistan yerlebir edilmiş, bombalar, operasyonlar halen sürüyor.

Filistin'de ölüm ve zulüm kol geziyor; bir yandan kuşatmanın yarattığı açlık, öte yandan iradesi, ülkesi yokedilmek istenen bir halk gerçeği.

Irak "rutin" olarak bombalanıyor, çok daha büyük bir yıkım için Amerika ve destekçileri bütün dünyanın gözleri önünde hazırlık yapıyor.

Amerika dünya üzerinde bir şekilde kendine muhalif olup da tehdit etmedik tek bir ülke, örgüt, kişi bırakmadı.

Halkların iradesi tehditle, baskıyla yokedilmek isteniyor; Amerika'nın çıkarlarına hizmet etmeyen ülkelerin rejimleri, devlet başkanları baskıyla, olmadı bombalarla değiştiriliyor, değiştirilmek isteniyor.

Venezuela örneğinde olduğu gibi cuntalar tezgahlanıyor, Türkiye örneğindeki gibi, faşist iktidarlar siyasi, ekonomik olarak destekleniyor.

Emperyalizme, işbirlikçisi oligarşilere muhalif olan güçler hücrelerle, zulümle yokedilmek, susturulmak isteniyor. Baskı ve yasaklar emperyalist metropollerin halklarının karşısına da adım adım dikiliyor.

Kimlerle Ve Neden Barış?

"(...) Türkiye'de bir devrim mutlaka olacaktır!..

Çünkü Türkiye bir devrime gebedir. Ve bu devrimin ebeliğini yapacak olan emekçi halkla bütünleşmiş devrimci şiddettir.

Evet, Türkiye'de şiddete dayanan bir devrim olacaktır.

Kimse şiddet kelimesi etrafında fırtınalar koparmasın.

Devrimci şiddet halkın öfkesinden, kurtuluş azminden kaynaklanan bir şiddettir. Devrimci şiddetin maddi **temeli emperyalist işgal ve işbirlikçi yönetimdir.**

Kimse devrimcileri şiddet uygulamakla, silaha başvurmakla suçlamasın! Çünkü bu **düzenin temelinde** şiddet vardır, azgın sömürü, gizli işgal, zorla kılınacak bağımlılık zincirleri vardır.

Şiddeti devrimciler seçmedi. Ve devrimcilerin şiddeti kör bir şiddet olmadı, olmayacak....

İnsanlarımızı Ortaçağ karanlığına iten, ücretli köleliğe zorlayan; işkencehanelerle, darağaçlarıyla, katliamlarla yaşayan bir düzenin şiddetine karşı-devrimci şiddet diyoruz. Tarihi geriye çevirmek isteyenlerin, yeni Promete'leri zincirleyenlerin, Sokrat'ı zehirleyenlerin, Spartaküs'ü çarmlıha gerenlerin, Bruno'yu yakanların, Che'yi kurşunlayanların, Deniz'leri idam edenlerin, Mahir'leri Kızıldere'de bombalayanların karşı-devrimci şiddetine karşı, devrimci şiddet diyoruz. Binlerce insanımızı, kadın, yaşlı, çocuk demeden, sivil ve devlet terörüyle kat-

ledenlere, 1 Mayıs, Kahramanmaraş katliamlarını düzenleyenlere, dağlarda gerillaları, zindanlarda devrimci ve yurtseverleri katledenlere karşı şiddet diyoruz. Bu tarihin itici gücüdür. Bu, insanlığın gelişme motorudur. Bu tarihin her dönem akla-
diği şiddettir. Tarih bizimledir.

Kuşkusuz barışı biz de istiyoruz. Ama **"barış"** tek başına boş bir sözcüktür. Kimlerle ve neden barış? Bizi sömürenlerle mi? Bizleri köle yerine koyanlarla mı, bizleri birer robot gibi görmek isteyenlerle mi, bizleri işkence-lerden geçirenlerle mi, bizleri dağda, sokakta, kahvede, meydanlarda katledenlerle mi, bizleri asanlarla mı, Kürt halkına ulusal baskı uygulayanlarla mı, ülkeyi emperyalizme satanlarla mı? **Evet, kimlerle barış? Bunlarla mı?**

Ve neden barış?

Sömürü, baskı, işkence, katliam devam etsin diye mi? Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı sürsün diye mi, ulusal onurumuz ayaklar altına alınsın diye mi?

Barış yapmak isteyenler, barışçıl mücadele diyenler bu gerçeklerin farkında değil mi?

Böyle bir ülkede, böyle bir rejimde barış isteyenler, şiddeti kınayanlar, ancak ve ancak bu statünün devam etmesini isteyenlerdir. Biz ise bu statüyü değiştirmek istiyoruz. (...) Barış ancak bu statünün bozulmasıyla, Devrimci Halk İktidarı'nın kurulmasıyla adım adım sağlanacaktır."

(Haklıyız Kazanacağız, 'Devrimin Yasaları ve Zor' bölümünden)

"Teröre karşı savaş" yalanıyla bütün dünyada terör estiren Amerika 130'dan fazla ülkede bulundurduğu askeri gücüyle, işbirlikçisi ordularla bütün halklar için tartışmasız en büyük tehdidi oluşturuyor.

Barışı imkansızlaştıranın kim ya da kimler olduğu sorusu işte bu tabloda cevaplanıyor!

Bu tabloyu yaratanlarla barış demek, bu tablo ağırlaşarak sürsün demektir.

Türkiye'de

"Barış Günü" Oyunları

Belirttiğimiz gibi en çok barıştan sözedenler en büyük zulümleri yapanlardır. Bu, oligarşi için de geçerlidir. Tarihi kan deryasına dönmüş bir devletin barıştan sözemesi riyakarlıktan başka bir şey değildir.

Amerika'nın, İsrail'in müttefiki oli-

garşinin bölge barışından, dünya barışından sözemesi de en az ötekisi kadar ri-yadır.

Türkiye devleti, **"savaşa hayır"** diyen liseli gençleri hapse atacak kadar barışa düşmandır. 1 Eylül Dünya Barış Günü kutlamalarında bile kan akmıştır bu ülkede. Geçen yıl bir kişinin bu kutlamalara polisin müdahalesi sonucu ölümü hala yenidir. Polisin coplarla, panzerlerle müdahale etmediği "barış günü" kutlaması neredeyse yok gibidir.

Evet, ülkemizde, dünyada elbette barış olacaktır; dünya halkları açlığına son verdiğinde, Amerikan zulmü, emperyalist sömürü son bulduğunda elbette bütün dünyada barış günleri büyük bir coşkuyla kutlanacaktır.

Emperyalistlerin Son “Zirve” Oyunu; ‘Sürdürülebilir Kalkınma Konferansı’ Bu Dünya Düzeni Sürdürülemez!

Emperyalistler, BM şemsiyesini kullanarak düzenledikleri “zirvelerden” birini daha yoksul Afrika kıtasında düzenliyor.

26 Ağustos - 4 Eylül 2002 tarihleri arasında Güney Afrika’nın, Johannesburg kentinde toplanan zirvenin, çevre sorunlarını, kalkınmayı tartışacağı, yoksulların sayısının azaltılmasını ele alacağı, 10 gün boyunca 100 ülkenin devlet ve hükümet başkanı ile 45 bin delegenin ‘herkes için temiz, herkes için zengin’ bir dünyayı tartışacağı açıklandı.

“Yüksek Sesli Ve Açık Konuşun”

Zirve 10 binlerce küreselleşme karşıtı tarafından günler öncesinden gösterilerle protesto edilirken, zirve öncesinde Kızılderililer düzenledikleri alternatif zirveyle “Yokeden, toprağımızı, taşımızı yağmalayan zenginlerdir” dedi.

Geçmişte Amerikan topraklarında yaşamış ve Amerikan katliamlarına maruz kalmış, toprakları ellerinden çalınmış Kızılderililerden, Brezilya yerlilerine, Venezuela ve Guyana’dan yerlilere kadar sayıları 350 milyonu bulan Kızılderililerin 300 temsilcisinin yaptığı alternatif zirve Afrika’nın Kimberley kentinde düzenlendi.

Kızılderililer, BM Zirvesi’ne katılacak delegelere yönelik çağrılarında; *“gelecek kuşakları gözeterek gezegenin mutsuz ülkeleri hakkında yüksek sesli ve açık konuşmalar yapın”* dedi. Kızılderili Federasyonu üyesi Onondaga kabilesinin şefi Oren Lyons ise emperyalistlerin dünyanın ekolojik dengesini nasıl bozduğunu ken-

di üslubuyla şöyle anlattı: *“Kuzeydeki ve dağlardaki buzlar eriyor, akıntılar yavaşlıyor, sular ısınıyor, rüzgârlar daha güçlü esiyor, fırtınalar daha güçlü, güneş artık insanları öldürüyor, iklim kalıpları değişiyor ve bunlar yalnızca başlangıç”*.

Kızılderililer bir yanıyla bu tür zirvelerde emperyalistlerin baskısı altında seslerini çıkaramayan yoksulların, ezilmişlerin sesi oluyor.

Ne Konuşacakları Belli

Zirve halen sürüyor, ama ne konuştukları ve konuşacakları önceden bellidir.

Yoksul ülkeler cılız tepkilerini dile getirecek, emperyalistler sözler verecek, yoksulluğu şu kadar azaltacağız, çevreyi korumak için şunları yapacağız diyecek, ama bunların hiçbirini yapmayacak. Çünkü tekellerin çıkarları bunların önünde engel, bunların yerine getirilmesi tekellerin kasalarına daha az kar akması demekti ki, bu da kapitalizmin doğasına aykırıdır.

Buna benzer onlarca zirve yaptı emperyalistler. Bu zirvelere bütün dünya devletlerinin katılmasının hiçbir anlamı yoktur, çünkü ne orada alınacak kararlarda, ne de zirvenin amaçlarında onların bir yeri yoktur.

1992’de yapılan aynı içerikli Rio Zirvesi’nde verilen sözlerden yerine getirilen bir teki var mıdır? Yoktur. “Küresel ısınma” ile ilgili anlaşmaları, Kyota Anlaşması’nı, imzalamayan yine emperyalistlerdir, Amerika’dır.

Bu tür zirveler esas olarak emperyalizmin, “küresel dünya düzenini” meşrulaştırmak için yapılan zirveler-

Tükettikçe Varolan Sistem !

TMMOB Çevre Mühendisleri Odası, konferansa ilişkin yaptığı açıklamada asıl sorunun yoksulluk, açlık ve barınma olduğunu dile getirerek;

“1996 Habitat II. Kent Zirvesi’nde, İstanbul’da Küba Devlet Başkanı Fidel Castro “Dünya Biziz...” derken, aslında insanlığın büyük çoğunluğunun yoksul güneyin, kuzeyin ezilmişlerinin adına sesleniyor ve emperyalistleri dünyanın kaynaklarını tükettikleri ve yok ettikleri için eleştiriyordu.

1996’dan bu yana da bir şey değişmedi! Ancak tükettikçe var kalabilen bir sistem dünyanın ekolojik sınırlarını zorlamaya devam ediyor...” dedi.

dir. Ne çevre konusunda, ne açlığın yokedilmesi konusunda bugüne kadar yapılan zirvelerde söylenen hiçbir şey yerine getirilmemiş; dünya halklarına "bakın biz sorunlarınızla ilgileniyoruz" denilerek, isyanlarının önü alınmak istenmiştir.

Zirveler, "Dünya bizden sorulur, yoksulları da biz düşürürüz" propagandasına araçtır. Katılımcılar arasında yeralan yüzlerce "hükümet dışı kuruluşlar" yani "Sivil Toplum Kuruluşları" da bu propagandanın aletidir.

Ve bu zirvelerden halkların lehine en küçük bir sonuç çıkmaz.

Böyle Bir Dünya Düzeni Sürdürülemez

Dünyada 3 milyar insan günde iki doların altında bir parayla geçiniyor. Bunlardan 1.2 milyarı ise AÇ!

Çünkü; dünyanın zenginliklerinin yüzde 80'ine yüzde 15'ini ancak oluşturan zengin ülkeler el koyuyor. Bu demektir ki, geriye kalan yüzde 85'lik kesim, ancak dünya gelirinin yüzde 20'sini alabiliyor. Afrika ve Asya'da 1.1 milyar kişi, sağlıklı içme suyundan yoksun.

Hava, su, toprak, enerji gibi kaynaklar, kendilerini yenileyebilme hızlarından çok daha büyük bir hızla tüketiliyor ve dünyanın atmosferi büyük bir hızla emperyalist tekellerin fabrikalarından çıkan zehirlerle yokediliyor.

Böyle bir dünya düzeni zirve aldatmacalarıyla, tehditle, baskıyla, bombalarla sürdürülebilir mi?

Bergama'da Ölüm Emperyalist Tekel Halkı Birbirine Düşürdü

Bergamalı köylülerin kararlı mücadelelerine rağmen iktidarın hukuku yoksayan kararlarıyla siyanürle altın çıkaran emperyalist tekel Normandy (eski adıyla Eurogold) sonunda halkı birbirine düşürdü. Çeşitli rüşvetlerle, oyunlarla, halkın işsizliğini fırsat bilerek halkı ikiye bölen emperyalist tekel sadece topraklarımızı yoketmiyor, zenginliklerimizi yağmalamıyor, aynı zamanda çıkarları için halkı birbirine düşürüyor.

Bir kişinin öldüğü birinin yaralandığı olayın gelişimi kısaca şöyle:

Normandy, çoğunluğu alevi olan köylülerin altın çıkarılmasına karşı çıkmaları için ikna edilmeleri yönünde, alevi dedesi Tahir Kılınç ve kardeşi İzzet Kılınç'a 40 milyar rüşvet verir. Bunu öğrenen alevisiyle, sünniyle bütün köylüler, alevi dedesini toplumdan dışlarlar. Aleviler okuntu vermez, cenaze namazı kıldırılmaz ve yeni dede olarak altın madenine karşı çıkan Kemal Kılınç'ı seçerler. Bunun üzerine eski dede, Kemal Kılınç'a saldırarak döver.

Olayı öğrenen, Kemal Kılınç'ın oğlu Turan Kılınç, aynı zamanda amca çocukları olan Tahir Kılınç ve İzzet Kılınç ile konuşmaya gidişinde sözkonusu çatışma yaşanır ve bu çatışma maden çıkarılmasına karşı olanlarla, taraftar olanlar arasındaki bir çatışmaya dönüşür. Çatışma sonucunda madene karşı çıkan Turan Kılınç ölürken bir kişi de yaralanır.

Dünya Bankası 'Yokedin' Demişti

Geçen haftaki sayımızda Dünya Bankası raporunda Bergamalı köylülerin direnişlerinin hedef gösterildiğini yazmıştık. İşte sonuç ortaya.

Sıradan bir köylü kavgası değil, temelinde altın madeni çıkarılıp çıkarılmaması olan bir kavga. Ve bu çatışmanın sorumluları emperyalist tekel Normandy'den Dünya Bankası'na kadar emperyalist güçler ve onlara mahkeme kararına, halkın büyük tepkisine rağmen yasadışı şekilde altın çıkarma izni veren iktidardır.

Olay üzerine basına bilgi veren Bergamalı köylülerin önderlerinden Oktay Konyar haklı olarak "Normandy burada insanları birbirine düşürdü" diyor.

Egemen güçlerin çıkarları için yapamayacakları hiçbir şey yoktur. Rüşvet, cinayet, provokasyon her yolu denerler. Kimi kesimleri aldatır, oyunlarına alet ederler. Hatırlanacaktır, daha öncesinde de işçilere miting yaptırmışlardı.

Emperyalistler ayak bastıkları topraklara sadece ölüm, zulüm, açlık ve sefalet götürürler, halkın birliğini sabote eder, huzuru yokederler.

İspanya'da Franko ve Hitler işbaşında: Avrupa standartları çöktü **BATASUNA KAPATILDI**

Guernica adını bir çok kişi duymuş, bir yerlerden okumuştur. Ressam Pablo Picasso'nun ünlü bir tablosunun adıdır. Tabloda faşizmi anlatır Picasso.

Guernica, İspanya'da, çoğunlukla **BASK'lıların** yaşadığı bir kasabanın adıdır. Faşist Franco tarafından Alman faşistlerine bombalattırılmıştır Guernica. Çünkü Guernica'da direnmektedir halk.

Guernica'lılar hala özgürlük, bağımsızlık için direniyor. Geçen hafta, Guernica'nın sokaklarında duvarlara "Çok Yaş Silahlı ETA" sloganları yazıldı.

Çünkü yine faşizm vardı karşılarında.

Franko'nun yerini, faşist **Aznar** hükümeti almıştı. Franko'nun baş destekçisi **Hitler**'in yerinde ise, şimdi **ABD başkanı Bush** vardı.

Bu kez faşist koalisyonun hedefinde sadece Guernica değil, BASK'lıların ulusal, sosyal haklarının savunucusu **Batasuna Partisi** vardı.

ABD'nin "teröre karşı savaş" programı çerçevesinde, Batasuna Partisi geçen hafta kapatıldı.

"Ya bizden (Amerikan imparatorluğundan) yanasınız, ya terörden"

İspanya yönetimi, aylardır Batasuna'yı kapatmanın hazırlıklarını yapıyordu. Önce "*şiddet eylemlerinde meydana gelen zararların Batasuna'ya ödetilmesi*" gibi, akla, mantığa ve tabii hukuka hiç bir açıdan uydurulamayacak bir karar alındı. Batasuna'nın hesapları donduruldu. Ardından Batasuna'ya "ETA'nın şiddet eylemlerini kınaması" dayatması gündeme geldi. Tüm bunlarla yapılmak istenen, mesela ABD'nin Afganistan'a saldırısında olduğu gibi, "ortamı hazırlamak"tı.

Sonunda ortam hazırlandı, yasal kılıf uyduruldu ve Batasuna 3 yıl süreyle kapatıldı.

İspanya'nın kararı esasında ABD'nin tüm dünya çapında uyguladığı ve her ülkeye uygulattırmaya çalıştığı "terör listesi" politikasının devamıdır.

Bush'un "teröre karşı mücadele" doktrini için yasal kılıf, İspanya parlamentosunda alınan "*terörizmi kınamayan partilerin kapatılması*" kararıyla hazırlandı.

İspanya Parlamentosu'ndaki sözde sosyalistler de bu faşist yasaya onay verdiler.

İspanya Başsavcılığı'nın Batasuna'yı kapatma gerekçesi olarak ileri sürdüğü 23 maddenin altısı "**ETA'nın eylemleri-**

ni kınamama" ile ilgili.

Bırakın "teröre desteği"; kınamıyorsan yaşam hakkı yok diyor bu karar. Yani, illa "bizden yana" olacaksın dayatması, yaygınlaştırılıyor.

Ya bizden yanasın, ya da yaşam hakkı yok.

Silahlı mücadeleye başvurmanın dışında, emperyalizme karşı mücadeleyi kınamıyorsan, emperyalizmi açıkça eleştiriyorsan, yaşam hakkı yok!

Emperyalistler kendine muhalif olana "terörizm" veya "terör destekçisi" diyor ve tüm dünyanın aynı şeyi demesini istiyor.

Başsavcı Garzon, Batasuna için "**ETA liderliğindeki terör şebekesinin parçası**" iddiasını ileri sürerken, "kanıtlarını saklı tuttuklarını" açıklıyordu. Aynı Amerikan yöntemi. Hatırlarsanız, El-Kaide'nin 11 Eylül bağlantısı konusunda da kanıtları açıklamamıştı Amerika. Aynı yöntemi, şimdi Irak'a karşı kullanıyor. İddia var, kanıt yok. Amerika öyle diyorsa, öyledir!!!

AB: "İspanya'nın içişleridir, biz yorum yapmayız."

Avrupa Birliği sözcüleri, İspanya'nın Batasuna'yı kapatma kararı karşısında bu beş kelimelik açıklamayı yaptılar.

Hatırlayın; Avrupa Birliği ve tüm Avrupalılar, yıllardır "**artık ülkelerin içişleri diye bir şey yoktur, bir ülkedeki insan hakları ihlalleri herkesi ilgilendirir**" demiyorlar mıydı?

İkiyüzlülüğe sahtekarlığa bakın.

Şimdi ülkelerin "**içişleri**" olduğunu hatırlayıverdiler.

Hani "**Kopenhag Kriterleri**"ne ne oldu?

Bu kriterler, tüm Avrupa Birliği üyesi ülkelerde geçerli değil miydi? İspanya AB üyesi değil mi?

"**Kopenhag Kriterleri**"ne göre, herhangi bir ülkedeki ezilen, azınlık ulus ve milliyetlerin örgütlenme, kendi ulusal kimlikleri-

ni savunma, bağımsızlıklarını savunma hakları yok muydu?

“Standart” yok; çıkarlar var!

Avrupa için her şey hesap, kitap. Herşey, emperyalist tekellerin isteklerini kabul ettirmek için bir malzeme.

Aynı Avrupa Birliği'nin “**HADEP kapatılmamalı**” derken, demokrasi, ulusların hakları gibi kaygıları olmadığı da ortaya çıkıyor. Bugün savunur, yarın, çıkarları öbür türlü gerektirdiğinde pekala “**kapatın**” da diyebilir, sonra da kapatılınca, “*Türkiye'nin işleridir, biz yorum yapmayız*” deyip kenara çekilirler.

İspanya'nın kararının emperyalist Avrupa'nın onay ve desteğiyle alındığı çok açık. Karar aslında Avrupa Birliği kararıdır. Tüm muhalifleri yoketme politikasını, faşistliği tescilli İspanya yönetimi gibi yönetimler üzerinden sürdürerek, halen o “demokrat” maskeyi korumak istiyorlar.

Batasuna'nın kapatılması “Avrupa standartları”ndan, “Kopenhag Kriterleri”nden ne anlaşılması gerektiğine çok açık bir örnektir.

ABD ise, AB'den daha açık olarak, “**İspanya'nın kararını destekliyoruz**” açıklamasını yaptı. Çünkü ABD tüm muhalifleri terör demagojisiyle sindirme, yoketme politikasını izliyor ve karar da buna uygun.

Avrupa da ne kadar dışında görünmeye çalışırsa çalışsın, aynı yoldan gidiyor. Batasuna'yı kapatan Avrupa'nın yeni anayasası, yeni standartı; “**Terör**” denilince, **her türlü hak, özgürlük yokedilebilir?**” politikasında özetleniyor. Bu standart, **Amerikan imparatorluğunun standartıdır.**

Tüm demokratik, yasal yolların tıkandığı yerde, şiddetten başka yol yoktur

BASK'lılar, “Franko dönemine dönüş” yaşandığını söylüyorlar. Daha tam olarak Hitler'in dünya imparatorluğu kurma dönemine geri dönmek isteniyor diye de ifade edilebilir. Faşist Hitler rejiminin ve onun yayılmacı, tüm muhalifleri yoketme politikalarının yerini, Amerikan imparatorluğunun “teröre karşı savaş” adı altında sürdürdüğü politikalar almıştır.

Sıra, BASK'lıların haklarını savunan diğer yasal partilere de gelecektir.

Batasuna'lılar, partilerini kapatmaya gelen elleri balyozlu, yüzleri maskeli polise karşı, parti binalarında gerçekleştirdikleri ilk direnişlerle, BASK'lıların mücadelesinin yokedilemeyeceğini gösterdiler.

Tarihi, bilimsel bir gerçektir. Tüm demokratik, yasal yolların tıkandığı yerde, halkların şiddeti daha da büyür. İspanya'yı bekleyen de budur.

Her Cuntada O'nun Parmağı Var!

Amerika Arjantin dosyasının kanlı sayfalarını resmen açıkladı. ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından Arjantin hükümetine gönderilen ve -ne kadarı olduğu meçhul olsa da- internette yayınlanan suç dosyasında onbinlerce insanın nasıl kaybedildiği, katledildiği, işkencelerden geçirildiği-ne ilişkin belgeler yeralıyor.

Açıklanan belgeler kuşkusuz başta cunta lideri Leopoldo Galtieri olmak üzere cuntacıların suçlarının belgelenmesi açısından bir anlamı var.

Ancak bu belgelerde Amerika'nın suç ortaklığına ilişkin bölümler, cuntayı nasıl siyasi, ekonomik olarak desteklediğine ilişkin belgeler yok.

1976-83 yılları arasında Arjantin'de terör estiren, yaklaşık 30 bin insanın kaybedilmesinden ya da katledilmesinden sorumlu olan cuntanın tıpkı ülkemizdeki cuntalar gibi Amerikancı bir cunta olduğunu bilmeyen yoktur. Belgelerin Amerika tarafından açıklanması bile bunun tek başına kanıtı sayılmalıdır.

Herkes sormalıdır;

Arjantin cuntasının suçlarını **neden** sen açıklıyorsun?

20 yıldır neden açıklamadın, **neden** suçluları kordun, kolladın?

Belgelerin kaynağı olduğu söylenen Amerikan Büyükelçiliği hangi suçların ortağıdır, kaç Arjantinlinin kaybedilmesinden katledilmesinden sorumludur?

Amerika boş yere demokrasicilik oynamayı bırakсын;

Tüm faşist cuntaların suç ortağı, destekçisi, teşvikçisi Amerika'dır. Daha birkaç ay önce Venezuela'da darbe tezgahlayanın Amerika olduğu bütün belgeleriyle çıktı ortaya. Son olarak da, Chavez'e karşı düzenlenen darbeye yeralan “Demokrasi için ulusal bağış” isimli kuruluşa, yine darbeye rol alan Venezuela İşçi Sendikası Konfederasyonu'na ve daha bir çok “Sivil Toplum Kuruluşu”na milyonlarca dolar aktararak darbeyi finanse ettiği belgelendi.

Ve yine Amerika'ya soralım;

Yüzbinlerce insanımızı işkenceden geçiren, onbinlercesini tutuklayan, yüzlercesini katleden **12 Eylül faşist cuntasının belgelerini ne zaman açıklayacaksınız?**

Bush; “Mugabe’nin devrilmesini istiyoruz” Zimbabve’den Sonra Sıra Kimde?

Amerika, tehdit etmedik, baskı altına almadık hiçbir muhalif güç, Amerikancı dünya düzeninin önünde engel olarak görülen hiçbir devlet bırakmadı.

Bu kez sırada, Afrika’nın en yoksul ülkesi Zimbabve var.

Bush geçtiğimiz hafta yaptığı bir konuşmada Zimbabve Devlet Başkanı Robert Mugabe’nin “devrilmesini istiyoruz” dedi. Beyaz Saray yetkilileri de Mugabe’nin devrilmesi için “batı yanlısı mu-

halefetle işbirliği yaptıklarını” açıkladı.

Afrika kıtasının yoksul bir ülkesinden ne isteyebilir Amerika diye soracaksınız. Öyle ya, orada “El-Kaide” de olmadığına göre, “teröre destek oluyor” diye durmadan açıklamalar da yapılmamıştı daha önceden.

Terör demagogilerinin altındaki gerçek de bu sorulara verilecek cevapla daha bir aydınlanacaktır. Çünkü, sorun ne “teröre destek”, ne de şu bu örgütün adıyla birlikte anılmasıdır.

Mugabe yönetimindeki Zimbabve IMF programlarını reddetmiş, yoksulluğu sosyalizmle yenme yolunu seçmiş, Avrupa emperyalizmine ve Amerikan emperyalizmine muhalif bir ülke.

Hatırlanacağı gibi, Mugabe, bu yılın başında aldığı kararla; “*piyasa ekonomisinin işlemediği görülmüştür. Sosyalizme yeniden döneceğiz.*” açıklaması yapmıştı.

Robert Mugabe İngiltere başta olmak üzere emperyalistlerin desteğindeki beyazların elinde tuttuğu ırkçı rejime karşı verdiği mücadeleyi 1980’de kazanarak iktidara gelmiş, 1990’a kadar eksikleri, yanlışlarıyla da olsa sosyalizmi uygulamış, sonra kapitalizme geçmişti. Geçen yıl ise bu kararla kapitalist sisteme karşı bayrak açtı.

Bununla da kalmayarak, nüfusun yüzde ikisini oluşturmalarına rağmen toprakların yüzde 70’ini elinde tutan beyaz (çoğunluğu Avrupalı) çiftlik sahiplerinin toprağına el koydu, halka dağıttı.

Mugabe’nin “büyük suçu” sadece toprak reformu da değil üstelik; çoğunluğu yabancı tekellerin elinde bulu-

nan, “temel tüketim mallarının fiyatlarını aşağı çekti ve buna uymayan, stokçuluk, karaborsaya yönelenlerin işletmelerinin devletleştirileceğini, batan şirketlerin devletleştirilip, işçilerle yeniden inşaa edileceğini” açıkladı.

Mugabe’ye Karşı “Terörle Mücadele İttifakı” Birarada

Amerika 11 Eylül sonrası Avrupa emperyalistleri ile kurduğu “ittifak” bu adı vermişti. Mugabe’ye karşı da birlikteler.

Avrupa esasen Amerika’dan daha önce başlamıştı müdahalelerine. Eski bir İngiliz sömürgesi olan Zimbabve’deki son seçimlere müdahale etmek istemesi, Mugabe’ye Avrupa’ya giriş yasağı koyması, ambargo uygulaması bunun örnekleridir.

Amerikancıysa “Mantıklı”, Değilse “Mantıksız”

Amerika, halkların iradesini nasıl yoketmek istiyor? Zimbabve bu konuda son örneği teşkil ediyor.

Bush’un açıklamasından sonra, ABD Dışişleri Bakanlığı’nın Afrika işlerinden sorumlu yardımcısı Walter Kansteiner, demokratik seçimle iktidara gelen Mugabe hükümetinin “gayri-meşru ve mantıksız” olduğunu söyledi.

Bu cümleyi başlıktaki gibi okumanın en küçük bir yanlışlığı yoktur. Bir ülke iktidarı Amerikancıysa, Amerika’nın çıkarlarına hizmet ediyorsa meşru, değilse gayri-meşru; dayatılan dünya düzeninin en çıplak ifadesidir bu.

Sıra Kimde?

Afganistan, Irak, İran, Suriye, Kuzey Kore, Küba, Venezuela.. liste bitmiyor, arkası gelmiyor. Ükelere anti -Amerikancı, anti-emperyalist örgütler eklenerek bütün muhalif güçler hedef ilan ediliyor.

Yoksul Afrika kıtası için “kötü örnek” olan Mugabe’den sonra sıranın kime geleceğinin, kimin tehdit edileceğinin, baskı altına alınacağını hiçbir garantisi yoktur. Amerikan imparatorluğu büyük bir pervasızlıkla halklara karşı terör estirmeye devam ediyor.

Halklar ya Amerika’ya karşı birleşecek, direnecek, ya da “sırasını” bekleyecek; bu artık tartışmasız bir gerçek durumundadır.

Yoldaşlarına Sesleniyor;

“Bizler Fedanın Doğallaşacağı Günlerin Yolaçıcılarındanız”

Yola çıktığımızdan bugüne çok şey yazdık, çok şey söyledik ama aslolan yürüyüşümüzün kendisi.

Ölüm Orucu nasıl bir eylem denilse, biraz garip gelen bir cevap olur belki ama ben bir yanıyla bir **"kendini bulma eylemi"** derim.

Benim açımdan her gün ayrı bir yenilenmeyle, güçlenmeyle geçen bir eylem oldu. **İdeolojimizle gerçek anlamıyla bütünleşme** eylemiydi diyebilirim.

Burjuva ideolojisine karşı bir saldırı eyleminin içindeyken kendi küçük burjuva yanlarımın direncini gördüm, güldüm. Canımdan vazgeçerim ama bunlardan vazgeçmem demenin saçmalığı, darlığı öyle ortadaydı ki... Ölürken bile biraz da kendim için ölecektim neredeyse.

Ölüm orucu boyunca ben, **devrim için yaşamakla ölmeyi iç içe geçirdim** diyebilirim. 300 günün sonunda kendimde bulduğum güç 24 saat devrim için ölebiliyorsak 24 saat devrim için yaşayabileceğimiz gerçeği oldu.

Elbette ki bu bir keşif değil. Bu bizim doğrumuz. Ancak ben tüm yoldaşlarımla bu duygumu paylaşmak istedim.

Bizim eylemimizin ve ölümlerimizin anlattığı

şeylerden biri de bu diye düşünüyorum. Bizim asıl gücümüz de burada çoğalacak.

Mücadelemiz açısından, bugün bizler fedanın doğallaşacağı günlerin yol açıcılarındanız. Vatan için, halk için, inançları için kendini **feda etmek doğallaştığında geleceğimizi sökülüp almamızı kimse engelleyemez.**

Biz, kendi vatanımızda soyulup soğana çevrilmeyi, horlanmayı, aşağılanmayı hak etmiş bir halk değiliz. Biz devrimciler olarak bu ülkede zalimin-zulmün "z"si kalmasın, baskı sömürü sonsuza dek yok olsun istiyoruz. Onurlu, mutlu adaletli bir yaşamımız olsun istiyoruz.

Çok şey istiyoruz ama hepsi de halkımızın hakkı olan, bizden çalınan şeyler. Bunları alacağız.

Biz devrim istiyoruz.

İstenilen şey büyükse bedeli de ağır oluyor. Parti-Cephe ailesi olarak bugüne kadar bedel ödemekte, geleceği savunmakta hiç tereddüt etmedik. Yeri geldiğinde kör tırnağı bile inatla korumak, yeri geldiğinde herşeyi feda etmek Cephe tarzıdır.

Biz bir tek şeyden asla vazgeçmiyoruz. O da geleceğimiz, halkın yarınları...

Her Sözümüzün Altına Hayatımızla İmza Attık

Yoldaşlar;

Biz bu ülkede otuz yıldır haklılığın ve kararlılığın tarihini yazıyoruz.

Bu otuz yılda çok zorlu sınavlardan geçtik. Çok yalnız kaldık. İnançlarımızı savunmanın bedelini çok ağır ödedik.

Ama her şart altında inandığımız gibi yaşadık.

Bizim için çok şey söylendi ve söylenecek... Ama ne söylenirse söylensin **"zulmün önünde boyun eğdiler"** denilmedi, denilmeyecek.

Bugün hücrelerde bir irade sava-

şı sürüyor. Düşmanımız çok konuşuyor. Ama **eylemin başladığı yerde boş söz hükümsüzdür. Biz söylediğimiz her sözün altına hayatımızla imza attık.**

Baskının, sömürünün olmadığı, özgürce üreteceğimiz, paylaşacağımız bir ülkede yaşamının hayal olmadığını biliyoruz. İnsanın doğasının güzelliklerle bezeli olduğuna, doğru düşüncelerle donanmış, bilinçli insanın iradesinin yenilmezliği ne inanıyoruz.

Bugün biz, paylaşmanın ve fedakarlığın örneği olduğumuz için bizi yok etmek istiyorlar.

Bugün biz, haklı olanların, inançlarını kararlılıkla savundukları zaman asla yenilmeyeceğinin

Birgün bugün ödediğimiz bedel, yaşanan acılar, halkın "yeter" dediği günlerin mihenk taşlarından olacak.

Parti-Cephe şimdi inanç ve fedakarlığın okulunu açtı.

Öğretiyoruz. İradeyi ve kararlılığı anlatıyoruz.

Kişisel olarak ben bu okulun öğrencisi ve bir ferdi olmaktan mutluyum, gururluyum...

Yola çıkarken *"bu beden benim değil, devrimin"* demiştim. Yine öyle diyorum.

Ölümlerimizle konuşacağımız bir eylemin içindeyiz. Ölümlerimiz halkımıza sorular soruyor, cevaplar veriyoruz.

Bugün yalnızca hedef ve ben varız.

Son sözümü Çavuş gibi, Yusuf gibi, Meryem gibi söylemek istiyorum.

Son sorumu en yüksek tonda, tüm yoldaşlarımla, Parti-Cephe'nin gücüyle sormak, zalime kini mi haykırmak isterim.

Bugün bizim yaşadıklarımızın karşı yanında sınıksızlık ve namertlik yumağı var. Şehitliğimle o yumağın çaresizliğini artırmak, halkın önündeki sisi dağıtmak isterim. Başaramazsam diyebileceğim pek bir şey yok. Geriye kalanı da Parti-Cephe'dir, devrimindir.

Hayallerimizin gerçek olacağı günleri yaratacağımıza olan inanç ve bağlılığımla tüm yoldaşlarımı sevgi saygı ve hasretle kucaklarım.

Gülnehal Yılmaz (Kütahya 322. gün)

örneği olduğumuz için bizi yok etmek istiyorlar.

Bugün biz umut dolu olduğumuz ve umutlarımızı hayatımızla bütünleştirdiğimiz için bizi yok etmek istiyorlar.

Asla başaramayacaklar... Asla...

Partimiz ve yoldaşlarımız cüretkarlığın ve hesapsızlığın ak damgasını karanlığın üstüne vuralı çok oldu.

Zafer Fidanlarla, Ahmetlerle, Cengizlerle, Gülsüman Ablalarla kazanıldı. Şimdi sıra zaferimizin damgasını memleketimizin dört bir yanına vurmaya geldi. Lekesiz bir aydınlığı gözler önüne sermeye geldi...

Bu, ideolojimizin karşısındaki bütün düşüncelere buyun eğdirici olacak. Bizi ezmek isteyenleri ezeceğiz. Bugün ben de böyle bir meydan oku-

DEVİRİM

Be heey Kürdistan dağları
Be heey memleketimin toprağı
Her kaçak köşe

her ince patika ve tüm keçi yolları
Ve fidanlar, makinalar, mavzerler
pankartlar, afişler
ille de kızıl güller

size elimiz değmedi
ayağımız varmadıysa eğer
ant olsun

ve şart olsun
köpeklerin bile
sokulmadığı kuytulardan
Aslanın tam midesindeki
ekmeği alan halkım
ant olsun

"Sözümüz Var" hıncıyla
"Biz Kazandık" türküsü
kardeşlerin namlularında çaldığında
Devrimin koca sevecen eli
okşamadık çocuk başı
ve dikilmemiş sökülük
kaynamamış tencere
bırakmayacak yurdumda...

(Gülnehal Yılmaz / Ulucanlar Hapishanesi)

yuşun bir parçası olmaktan mutluyum. Gurur doluyum.

Halkımı ve vatanımı çok seviyorum.

Partimi ve yoldaşlarımı çok seviyorum.

Partime ve yoldaşlarıma, halkımıza layık olacağım.

Yoldaşlar, gücüm sizsiniz. Eğer Fidanların, Ersoyların yanına ulaşmak kısmet olursa, onlara hepimizin gözlerindeki ışıltıyı götüreceğim. Selamınızı götüreceğim.

Yoldaşlar sizi çok seviyorum...
Selam Olsun Tüm direnenlere!
Gülnehal Yılmaz (17.6.2002)

“Yedilerle yola çıktım... Başım bulutlarda”

Merhaba,

Düşünsene biz iki Karadeniz’li Malatya topraklarındayız... Sana mektup yazmaya başlamadan önce su ısıtıp bir çay içeyim dedim. Şu sıralarda kendimi fena halde hamsiye benzetiyorum, kıpır kıpırım yerimde duramıyorum. Öyle hoş bir heyecan ki. Ama sen iyi bilirsin öyle değil mi. **Yedilerle** beraber yola çıktım. Bu sene Karadeniz dalgalandı hep, şansımız var yani. Karadeniz’in toprağı bereketlendikçe bereketlendi. Ürünü de verimi de çok güzel olacak. Biliyor musun şu anda kalem elimde öyle bir süre kağıda bakakaldım. ... Aslında me-

sele konu sıkıntısı da değil. Nasıl anlatayım diye düşünüyorum. Öylesine heyecanlıyım, öylesine mutluyum ki herkese yazıyorum. Başım bulutlarda diye. **Kuşlar, masmavi bir gökyüzü, bir yandan yıldızlar.** Buna kim dayanabilir.

... Feride ve Fatma çok iyiler. Hala seslerini duymak da çok güzel. Hele Fatma’nın. Bugün yine türkü söylüyordu. Devamlı çalışıyor. Bana da ilk tuzumu, şekerimi, cikletimi ve çayımı Fatma gönderdi. İlk onları alarak başladım yolculuğa. Aziğim hazır mıydı yani. Son günlerde aklıma hep ne geliyor biliyor musun? N. Hikmet’in bir şiiri var ya “**Güzel günler göreceğiz çocuklar. Motorları maviliklere süreceğiz**” diye. Bu şiir geliyor. Üstelik benim taka da hazır, yanında da martılar uçuyor...

Şu anda saat geceyarısı 01’e yaklaşmak üzere. ... Eskiden, çocukken yaz tatillerinde köye gider, çay fındık toplardık. Çay değil ama çok fındık biçtim. Hoşuma da gidiyordu. Sevdığımden olsa gerek. Hadi kapat gözlerini de çay bahçelerini hatırla. Ne kadar güzel bir kokusu olur. Mis gibi. Bizim oraları da ne özledim. Sen sanırım Trabzon’dandın. Ben de Rize, aynı zamanda Lazım. Sizin için bir türkü söyleyecem yarın lazca söylerim. Lazcayı pek bilmiyorum. Ancak anlayabiliyorum. ... Tüm arkadaşları hasretle kucaklıyorum. Kuşlarla oralara selam gönderdik aldınız mı?

Melek Birsan Hoşver
2 Ekim 2000

Yüreğim bir serçe kuşu

Yüreğim bir serçe kuşu
çırpırır durmaz gayrı
cigerim yaralıdır a gülüm
sen git hele merhem gelsin
sen sür atı dağlarına
yiğidim
vakit yok iyileşmeye,
yaramız kanarken
tırnaklarımızı batırıp derinlerine
acıyı büyük öfkelerle belemeli
vakit yok sarılıp vedalaşmaya
gidelim sen oradan biz bu yoldan

ama aynı ufka doğru gidelim
varıp çektiğimizde kınından kılıcı
aldığımızda cengten sonra yengiyi
kucaklaşır, kutlaşırız
çoşkulanır
çığırırız türkümüzü.
Şimdi zaman
gitme vakti
gün batımı
gün doğumu
hep yürümek
hep yürümek
dağlar yolumuzu gözler
gidelim gayrı.

2 Ocak 2002
Fatma Bilgin

Armutlu Katliamını Aklamayacaksınız!

2001'in 5 Kasım'ında **Sultan Yıldız, Arzu Güler, Barış Kaş** ve **Bülent Durgaç**'ın katledilmesi ile sonuçlanan ve 13 Kasım'da ikinci bir operasyonla ölüm orucu direnişçilerinin ve refakatçılarının bombaların altında yerlerde sürüklenerek gözaltına alındığı Armutlu katliam davasının duruşması 28 Ağustos'ta yapıldı.

Katledenlerle ilgili olarak henüz tek bir dava açılmamışken, katliamdan sağ kurtulanların, ikinci operasyonda gözaltına alınarak tutuklananların yargılandığı davanın İstanbul 6 No'lu DGM'de görülen duruşmasına tutsakların getirilmesi esnasında TAYAD'lılar alkışlarla destek verdiler.

Polis duruşmayı izlemeye gelenleri DGM bahçesine dahi almazken sadece az sayıda insan duruşmayı izleyebildi.

Duruşmada bir önceki duruşmaya katılmayanların ifadeleri alındıktan sonra beraatlerini talep eden tutsakların bu talebi reddedilirken, Av. Behiç Aşçı,

F tiplerindeki tecriti dile getiren bir konuşma yaptı.

Armutlu katliamını yapan katilleri aklamak için DGM'deki "rutin işlemler" sürerken, tek başına bu dava bile Susurluk hukukunun katilleri nasıl koruduğunun belgesi niteliğindedir.

Mahkemelerinden bu sonucu çıkarabilirler ama, halkın vicdanındaki yargı çoktan verilmiştir. Ne TAYAD'lıların desteğini engelleyerek, ne katliamcılar yerine mağdurları yargılayarak bu yargıyı değiştirmeleri de mümkün değildir.

KESK MEYDANLARDA

**Taleplerimizi direnerek;
Grevli sendika hakkını fiili grevlerle,
mücadeleyle kazanabiliriz!**

Hükümetle toplu sözleşme görüşmelerini sürdüren memurlar, bir yandan da baskı unsuru olabilmek için çeşitli gösterilerle meydanlara çıkıyorlar.

Faşist Kamu-Sen eylem adına soytarılıklar yaparken, KESK'in baskısı altında rahat satış yapamamanın huzursuzluğunu yaşıyor. Grev hakkı olmayan görüşmelerin sonucunun ne olacağını belirleyecek olan da meydanlarda sesini yükselten KESK kitlesi olacaktır. Bu süreçte dinamik bir görünüm sergileyen KESK kitlesi Ankara'da oturma eylemleriyle, yürüyüşlerle, basın açıklamalarıyla hükümet üzerinde baskı unsuru olmaya çalışırken, eylemler diğer kentlerde de yapılıyor.

Görüşmelerde geline aşamada KESK, görüşmelerin hükümetin tavrından, memurun durumunu iyileştirecek bir ücret artışını kabul etmemesinin sonucu olarak tıkdığını açıklarken faşist Kamu-Sen "umudumuzu koruyoruz" açık-

lamasıyla memurun haklarını satacağını daha şimdiden ortaya koyuyor.

KESK, talep ettiği ücret, sosyal haklar, çalışma yaşamının demokratikleşmesi, sürgünlerin durdurulması, grev ve toplu sözleşme hakları konusunda adım atılmaması durumunda Eylül ayı içinde iş yavaşlatma başta olmak üzere eylemlerini sürdüreceklerini dile getirdi.

Memur hareketi elde ettiği mevziyi grevli sendika hakkına taşımak için kararlılıkla öne çıkmak durumundadır. Faşist sendikanın aldattığı kitleyi KESK'e kazanmak da bu yolla olacaktır. Reformist sendikal anlayışın kararlılık konusunda nereye kadar gidebileceğini ise, yine memur kitlesinin kendisi belirleyecektir.

Oligarşinin F Tiplerindeki Dayanağı “Avrupa Desteği”

**Destekler elbette, çünkü; 19 Aralık katliamı, F Tipleri ve tecrit Avrupa onaylıdır
İŞTE BELGELER, DESTEK AÇIKLAMALARI, “SUSKUNLUKLAR”...**

Cezaevleri Müdürü Ali Suat Ertosun ve Aysel Çelik yaptıkları açıklamalarda F tiplerinden **Avrupa’nın memnuniyetini** belirttiler ve **“onlar da hala neden ölüm orucunun sürdürdüğünü anlamıyor”** dediler.

Yozlaşmanın, bireyciliğin her yana yayılan zehirli bir suyunun gözesidir Avrupa. Oradan yayılır bireycilik, bencillik ülkemize. Bu nedenle ölüm orucunun felsefi, ideolojik, ahlaki boyutlarını anlamaları mümkün değildir. Çünkü ölüm orucunda Eurolar konuşmuyor, inanç, fedakarlık konuşuyor; bunlarsa o meşhur Avrupa kültürüne fersah fersah uzakta.

Ama “anlamamanın” tek boyutu bu değil elbette. Esas olarak devrimcilerin yokedilmesi konusunda hemfikir olmaları ve F tiplerinin, katliamın AB’nin açık onayı ve desteği ile gerçekleştirilmiş olmasıdır.

Burada birkaçını sıralayacağımız, bu **desteğin belgeleri** halkımız için yabancı değil. Yine de hatırlayalım, yine de köretilmek istenen hafızalarımızı tazeleyelim. Burada daha çok Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi’nin (CPT) raporlarına yer vereceğiz, çünkü bu kurum **RESMİ** olarak **Avrupa Komisyonu’na bağlıdır ve Avrupa’nın bütün açıklamalarında bu raporlar esas alınmaktadır**. Bunun dışında da kimi rapor ve açıklamalarla destek sunulmuştur.

İlk Rapor: “Hücreler Yapın”

Yıl 1996, CPT Türkiye’deki hapishaneleri gezer bir rapor hazırladı. Bu raporda koğu sistemi’nin **“kötülüğü... insan haklarına uymadığı”** gibi ifa-

delerin yanısıra, “oda sistemi” diye tabir ettikleri hücrelerin yapılmasını tavsiye ettiler.

Bu rapor esas olarak **GİZLİYDİ**. Yani kamuoyuna açıklanmayan raporlardandı. Gizlenmek istenen sadece birkaç sayfalık bir rapor değildi, aynı zamanda Avrupa emperyalist demokrasisinin gerçek yüzü de gizlenmek isteniyordu.

Ancak bu durum 19 Aralık katliamının hemen öncesinde CPT’nin Bayrampaşa’da tutsak temsilcileri ile görüşmeler yaptığı günlerde değişti.

Tutsaklarla ilk görüşme 10 Aralık günü oldu. **“Dinlemek ve anlamak”** istediklerini söylüyorlardı. Heyet üyesi **Sylvia Scala**, **“Açıklamalardan tatmin olduk.”** dese de, tutsaklar gene de uyardı; **“Sizleri ve görüşlerinizi devlet kendi lehine kamuoyu oluşturmak için kullanacaktır. Bunun aracı olmayın. Yeni deneylerin yaşanmasına gerek yoktur, Türkiye ve hapishaneleri gerçeği ortadadır”** derler. Heyet üyesi **Trevor**, mesajı almıştır, **“söyleyeceklerimizin devlet tarafından manipülasyon malzemesi olarak kullanılabileceğinin farkındayız.”** der.

Evet her şeyin **farkındadırlar**.

15 Aralık’ta ikinci görüşmeye geldiklerinde ise 1996 yılındaki raporları Hürriyet gazetesinde yayınlanmıştır bile. Amaç hasıl olmuştur: **“Avrupa da F Tipi istiyor”** denilmektedir özetle haberde.

CPT üyelerinin ikiyüzlü açıklamalarının hiçbir anlamı yoktur; **“Neden geldik açıklamak isteriz... Gazetelerde çıkan haberler yönlendirme içeriyor, seçilmiş pasajlar kullanılmış. Bundan rahatsız olduk... Bu raporu biz vermedik. Dolayısıyla hükümetten sızmış. ... İnancınızı saygıyla karşılarıyoruz, tarafsız... bu direnişin nedenlerini de anlıyoruz.”**

Yalan söylüyorlardır elbette ve bu, katliam sonrası daha da netleşecektir. CPT’nin sorunu böyle bir raporla katliama zemin hazırlamış olmaları, hücreler yaptırmaları değil, bunun ortaya çıkmasıydı.

Tam **Avrupa demokrasisinin ikiyüzlülüğüne yaşıyan bir tavır!**

Bu görüşmeden 4 gün sonra katliam yaşandı.

“F Tipleri AB’ye Uyumun Parçası”

Hapishaneleri inceleyen Avrupa Parlamentosu heyetinin 8 Haziran 2001’de Ankara’da yaptığı açıklama:

“...Ölüm oruçlarına devam etmek için yeterli gerekçe görülememiştir... Türkiye’nin AB üyeliğine hazırlığı açısından entegral bir parça olan ceza hukuk ve hapishane reformu sürecinin acil hızlandırma gereği noktasında arttıran bir bilinç kaydettik...”

Avrupalılar Bile Şaşkın: “19 Aralık’ı Anlayışla Karşılıyoruz”

Katliam günlerinde Avrupa cephesinde, Avrupalıları bile şaşırtan bir suskunluk yaşandı. AKP toplantısında Türkiye’nin kınanma kararı alınması beklenirken, katliam, gündemden çıkarıldı, hiçbir açıklama yapılmadı.

19 Aralık sonrası hazırlanan ilk raporda ise katliam değerlendirilmiş, en genel ifade ile **19 Aralık katliamının “anlayışla karşılandığı”** söylenirken, onlara göre, sadece aşırı güç kullanılmıştır. Ayrıca şu yalanlar da utanmadan sıralanmaktadır raporda:

“Müdahale sırasında tutuklularda yaşanan üzücü birçok ölüm ve yaralanma olaylarının **güvenlik güçlerinin operasyonundan ziyade** kendini kurban etme sonucu olduğunun kanıtıdır...”

CPT, ne bir belge incelemiş, ne bir araştırma yapmış, ne de tutsaklarla görüşmüştü bunları söylerken. Devlet öyle demiş, onların da işine gelmişti. Çünkü böyle bir katliam yalandan başka bir şeyle nasıl izah edilebilirdi.

Oysa gerçekler ortaya çıktığında CPT bu raporundaki yalanların tek bir kelimesi hakkında özeleştiriri yapmadı, düzeltmedi, “devlet katliam yapmıştır, biz yanlışlık” demedi. Hala da demiyor!

Katliama ilişkin “kuşku duyulan” tek yer 6 kadınımların diri diri yakılmasıydı. Bu konuda “*ciddi kuşkularımız var*” dedi, ancak o günden bu yana yargıda tek bir adım

Konuşan “Avrupa Demokrati”!

Avrupa Komisyonu Genel Sekreteri Walter Swimmer, Ocak 2002’de yaptığı açıklamada, halen cesetlerimizin çıktığı cezaevlerindeki “reformlar” övdü ve bir çağrı yaptı. Ama çağrı devlete “çözüm bulması için” değildi. Çağrı tutsaklaraydı: “*Cezaevi koşullarını düzeltmek için kendi kendinizi imha etmeyi bırakın!*”

Sıradan bir faşistte, sıradan bir işkencecide, Sami Türk’te bu mantığı çok kolay görebilirsiniz: yani ölümlerden iktidar sorumlu değildi. Halkların hak ve özgürlük mücadelesinden bihabermiş gibi konuşan “Yüzyıllık Avrupa demokrasisi” bu!

atılmamasına rağmen CPT’den de tek bir açıklama gelmedi. Tartışılmaz hale gelen **diri diri yakma** olayı da böylece **sürece bırakılarak unutturulması** sahneye konuldu.

Destek Tazeleniyor

CPT, bu raporunun ardından da ziyaretlerde bulundu. Son olarak da 2002 yılında bir rapor yayınlarak, 10-16 Aralık 2000, 10-15 Ocak 2001, 18-21 Nisan ve 21-24 Mayıs 2001 tarihlerindeki Türkiye ziyaretlerini kapsayan değerlendirmeler yaptı. Özetle söylenen şuydu; “*F tipleri -odalarda elektrik düğmesi bulunmaması gibi- kimi eksiklerine rağmen olumludur.*”

Bu raporda da, ortaya çıkan bütün gerçeklere rağmen, **19 Aralık’ın “anlayışla karşılandığı” yinele-nirken**, örnek olması açısından işkenceyi nasıl değerlendirdiklerini şu sözlerle ifade ediyorlardı:

TAYAD’lılar’dan Avrupa’ya “Tecrit Sizin Eseriniz”

İçlerinde TAYAD’ın da yer aldığı tecritten, ölümlerden, F tiplerinden Avrupa’nın da sorumlu olduğunu söyleyen DKÖ’lerin eylem yeri yine Fransa Başkonsolosluğu önüydü.

Önceki hafta daha konsolosluğun açılmasını beklerken polisin saldırısına uğrayan kitle, bu hafta da Fransa Başkonsolosluğu önünde toplandı. İlk Almanya Konsolosluğuna verilen dilekçeler, 29 Ağustos’ta bu kez Fransa konsolosluğuna teslim edildi.

“*F tiplerindeki tecrit uygulamasının sonuçları onlarca ölüm, yüzlerce sakatlanmanın yanı sıra*

tutuklu ve hükümlülerde fiziki ve psikolojik rahatsızlıklar olarak da ortaya çıktı. F tipi projesinde AB’nin de imzası vardır. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlardan AB de sorumludur.” ifadelerinin yer aldığı dilekçelerin verilmesinden sonra basına bilgi vermek isteyen kitleye müdahale eden polis, 40’a yakın kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

Eyleme TAYAD ve TUYAB’ın yanı sıra Halkevleri 1. Bölge Temsilciliği, Sosyalist Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü, Emeğin Partisi İl Örgütü de katıldı.

Polis, gözaltılarla, baskıyla Av-

rupa’nın maskesini korumaya hiç çalışmasın; tecritin Avrupa’nın onayı ve tavsiyesi ile yaşama geçirildiği konusunda bilmeyen, anlamayan yoktur. Duymayanlar da şimdi duyuyor.

Maskeler İniyor, Niyet Açık!

23 Nisan 2001 tarihinde AK Parlamenterler toplantısının sonucundaki raporu Strasburg'da Başkan **Lord Russell-Johnson** açıklıyor: "...Türkiye hapishanelerdeki düzenlemeler hakkındaki genel tavrımız; ... **Avrupa Konseyinin tepkisi olumludur. F tipi hapishanelerin bir hücresi, Batı Avrupa'nın herhangi bir ülkenin birçok hapisandeki odalara göre, daha geniştir ve bazı yönleriyle daha konforludur...**

"Tutukluların birçok talepleri anlaşılır olsa da... illegal yapılarının korunması arz edildiği **gözardı edilmemelidir**. Bu yapılar, **komünist ideolojiye** ve mutlak bir disipline dayalıdır. Hiyerarşinin tepesinde olanlar direnişin devam etmesi emrini verirken, dibindekiler kendilerini açlıktan ölüme terk ediyorlar... Sorunlarını başka araçlarla çözebileceklerini ve **bu dava uğruna ölmeye değmediğini** anlamalarına şans verilmeli."

Bu açıklama esasen hiçbir yorumu gerektirmeyecek kadar açıktır. **Devrimcileri yoketmeliyiz** denmektedir özet olarak. İlkel kaba demagogileri, "örgüt baskısı" imalarını bir yana bırakıyoruz, bu safsatalar çoktan paramparça oldu!

(19 Aralık sonrası sevklerde yaşanan işkenceler...) "*Şüphesiz böyle bir durumda **gerginlik** yaşanmıştır. Dahası bazı tutuklular halen **inatçı** bir tutum sergilemekte. Ve bu ancak gerginliği tırmandırmaktadır.*"

Bunun anlamı, tamam işkence iyi değil, yapmayı ama... buna neden olan da tutsakların inadı. (Reformistlerin dilindeki "**inatlaşma**" saçmalığının kaynağı da bu mantıktır.)

19 Aralık günlerinde yaşanan işkenceler, copla tecavüzler, yüzüstü yerlere yatırmalar bile Avrupa'nın işkence konusundaki riyakarlığını göstermeye yetmektedir. Keza **zorla müdahale işkencesi** hakkında onların "**herhangi bir düşüncesi yoktur**".

Bu saatten sonra elbette CPT'ye, Avrupa'ya, hukuk nedir, insan hakları nedir, insanın baskıya ve işkenceye karşı direnme hakkı nedir anlatmaya elbette gerek yoktur. Çok iyi bilirler bunları. İşlerine geldiğinde kullanır, gelmediğinde destekçisi olurlar. Kıstas mı? **Sadece çıkarları**, bunun dışında bu ikiyüzlülüğün hiçbir kıstası yok. Çıkarlarının ne olduğunu da herkes bilir; Türkiye'de ve Türkiye üzerinden bölgede elde edecekleri siyasi, askeri, ekonomik çıkarlardır, yani Eurolardır.

Göz Boyama Değişikliklerine Onay

CPT, hücreleri incelemesi sırasında tutsakların temsilcilerinden Ercan Kartal ile de Edirne'de görüştü.

16. madde değiştirilmiştir o günlerde ve CPT her zaman olduğu gibi yine "memnundur" bu durumdan. 16. Madde ile tam da Avrupa'nın istediği gibi "görüntü" ayarlaması yapılmıştır çünkü.

Görüşmede CPT heyeti, "*yapılan yasal düzenlemeleri yeterli buluyoruz, sadece uygulamayı görmek, denetlemek için geldik...*" derken, neyi görececek, neyi bekleyecek, o belli değildir. Tecrit sürüyormuş, hatta görüştüğü tutsağın dört bir yanındaki hücreler boş tutuluyormuş, bunun önemi yoktur. Avrupa "görmesi gerekeni" görür, gerekemeyeni görmez ve çağrılarını yapar; "*direnişi bırakın*."

Konuşan "**uluslararası standartlar**"dır. 16 madde gözboyaması da onların programının parçasıdır.

Bu ziyareti de kapsayan raporda ise F tipleri şu ifadelerle değerlendirilir;

"*Isınma ve sıcak su sorunlarını bir yana bıraktığımızda 3 hapisanenin (Edirne, Kocaeli ve Sincan F-tipi hapishaneleri) maddi koşulları bütünüyle tatmin edicidir. Bunun dışında heyet tutukluların gündüz hücrelerinin ve yaşama alanlarının yandaki havalandırmaya çıkabilmelerinden memnundur.*"

O meşhur "memnuniyet" için görüldüğü gibi bu kez tutsakların sadece havalandırmaya çıkması bile yeterli görülmüştür. Tecrit ise bütün katılığıyla sürmektedir.

Destek Sürüyor

Özetlediğimiz belgelerde ifade edilenler bugün de geçerlidir. **F tiplerine destek sürüyor**. TAYAD'lıların AB üyesi ülkelerin konsolosluklarına "desteğinizi çekin" dilekçeleri vermelerinin, Adalet Bakanlığının arkasında Avrupa'nın olduğunu bilmenin rahatlığıyla konuşmasının belgeleri bunlardır. AB'cilerin demok-rasi, insan hakları beklediği de işte bu Avrupa'dır!

Ve bu belgelerden dolayıdır ki; **ölümlerimizden, işkencelerden, tecritten en az oligarşi kadar Avrupa da sorumludur**.

Af Örgütü'nün Sessizliği

Dünyanın neresinde ne olursa mutlaka bir açıklama, rapor yayınlamakla ünlü Uluslararası Af Örgütü de F tipini özünde onaylayan Avrupa kurumlarından biriydi.

Bu konuda, Avrupa'nın tavrına şaşıranlardan İHD'ye, UAÖ Türkiye masasına gönderdiği mektuba kulak verelim:

"*Bildiğimiz kadarıyla Amnesty International'ın en büyük çalışma alanı cezaevleri. Bu sessizliğiniz karşısında acaba, Amnesty F tipi cezaevlerini onaylıyor mu? Amnesty çalışma alanının içinden cezaevlerini çıkardı mı? Sizler ve sizin gibi kuruluşlar da sessiz kaldıkça ölümler artacaktır.*"

Evet, bu sessizlik "anlamlı"dır.

Anlamı, Af Örgütü emperyalizmin denetimindeki bir kurum olarak, Avrupa'nın, Amerika'nın onayıyla, IMF talimatlarıyla yapılan bir katliama karşı çıkamamıştır.

BERGAMA'DA SON GÜNLERDE GELİŞEN OLAYLARA İLİŞKİN OKTAY KONYAR SORULARIMIZI CEVAPLADI

Ekmek ve Adalet- Sayın Konyar, Bergama'da 23 Ağustos günü yaşanan olaylara ilişkin birçok gazete ve televizyonda çeşitli haberler çıktı. Olayların iç yüzünü sizden öğrenebilir miyiz?

Oktay Konyar- Hükümet ülkede altın çıkmasını istiyor. Altın madencileri, sorunsuz bir bölgede topraklarımızdan altın alıp gitmek istiyor. Bir taraftan direnen insanlar var, bir taraftan madene girip çalışmak çin sırada bekleyen yurttaşlar var. O nedenle bu çatışmaların özünde neyin yatıp yatmadığını çok kısa bir zaman içerisinde açıklamak kolay değil. Şimdi açık olarak bu şirket yaptı, devlet yaptı demek olayı daha da gerginleştirir. Ben de bunun temelini öğrenmek istiyorum. Niçin temelini öğrenmek istiyorum? Benim söyleyeceğim şeyler ortamı daha da gerginleştirir ve haklı bir mücadeleyi marjinal hale getirebilir.

Ekmek ve Adalet- Peki bu yaşananlarda ve ölümlerde maden şirketlerinin payı nedir?

Oktay Konyar- Direk olarak madencilere çıktı, bu çatışma böyle oldu demek haksızlık olur. Yahut burada hiç madencilerin parmağı yok, kendiliğinden gelişti demek de haksızlık olur. Önce yurttaşlarımızın iç ilişkilerini bu günlerde öğreneceğim. Çünkü kurum farkı, bunlar bir dede sülalesinden geliyor, dedeliği herkes biliyordur. O sülaleden gelen bir yarış süre içerisinde insanların onurları, insanların geleceklerini ciddi anlamda sıkıntıya sokan yapıyla da beraber geliyor. Şiddet geliyor, kin geliyor, nefret geliyor. Düşünebiliyor musunuz, şimdi dedeleri almadılar cemevine, madenci diye. Yıllardır madenle işbirliği yaptılar diye, dedeleri reddettiler. Ölen ve öldüren kişi aynı sülaleden, aynı dede yarışından geliyorlar. Şimdi birileri geçimiyle ilgili "madenin çıkmasını istiyoruz" dedi. Karşı taraf da "biz madene karşıyız" dedi. Aynı zamanda bunlar dedelik yapısına da yansdı. Örneğin madenle birlikte olan dedeler, yani bu bizim insanlarımızı öldüren dedeler toplumdaki dışlandı. Cenazelere bile artık sünni imam gelmeye başladı. Bu dedeler Hacı Bektaş Veli Törenleri'ne alınmadı. Yani her yerde madenle çalışan bu adamlara baskı kuruldu. Madenin çalışmasını istemeyenler, isteyenlere karşı yaptı bunu. Yani köy halkı beraber oldular ve kendi dedelerini reddettiler. Şimdi öldürenler de dedeler. Dışlandıkları için, hiçbir yere alınmadıkları için, cenazelere sokulmadıkları için, onlarda bunu yaptı.

Şimdi bunun özünde doğrudan doğruya maden işçisini aramak o yansımayı getirmek olayı bir boyuttan çıkarmak anlamına da gelebilir.

Altın madeni gelmeseydi bu çatışma olur muydu? Bana göre olmazdı. Dedelerin altın madenini desteklemesinin özünde ne yapıyor. Bunu tartışmak lazım. O bakımdan bana göre biraz daha zaman içerisinde bu olayı çok farklı boyutta tartışacağız.

Ekmek ve Adalet- Olayların Hacı Bektaş Veli törenlerinden hemen sonra oldu, bu da çarpıcı.

Oktay Konyar- Geleneksel Hacı Bektaş Veli Törenleri'nde maden yanlısı dedeler saldırıya uğradı. Orada dayak yediler, ceme alınmadılar. İşte o dedeler bundan çok etkilendi. Zaten on senedir dışlanmış-

lardı. Artık bunu çözmenin, bir intikam zamanının geldiğini düşündüler, tahmin ediyorum. Ve Hacı Bektaş Veli Törenleri'nin dönüşünde bunu planladılar. Dört saat boyunca birbirleriyle çatıştılar. Evlerden, evlere çatışma oldu. Bizim insanlarımızdan, yani madeni istemeyenlerden bir kişi öldü.

Ekmek ve Adalet- Devlet ne yaptı bu sırada, asker polis olay yerine geldi mi dört saat boyunca?

Oktay Konyar- Jandarma çok geç geldi. Gerekli güvenlik önlemlerini alamadı. İnsanımızı öldüren kişinin kardeşi Nuh Mete Yüksel'in koruması. Böyle bir psikolojik gerginlik de var, dengeleri kendilerine göre değiştirmeye çalıştılar. İnsanın yakını bir yerdeseyse bunu kullanırlar, istismar ederler. Böyle bir psikolojik baskı vardı köyde. Öldüren kişi yakalandı.

Ekmek ve Adalet- Bu olay, haklı bir mücadeleyi engeller mi?

Oktay Konyar- Maden şirketlerinin bu işi yapabilecekleri konusunda çok temkinliyim. Sistem önemli, onları buraya getiren sistem önemli. Emperyalizmi buraya getiren güç önemli, bunlar hükümetler. Problem bundan kaynaklı. Genel tavrımız budur. Uzun dönemde toprakların kirlenmesine karşı geldiler, insan hakları ihlallerini önleyen bir mücadele başladı. Bunun adı Bergama direnişidir. Bu direniş içerisinde alevi yurttaşlarımız, pomaklar, yörekler, muhacirler, bilge insanlar bir mozaik gibiydiler. Emperyalizme karşı doğru bir duruş biçimi sergileyen bu halk yenilmedi, yenilmeyince bir sürü oyunlar dönmeye başladı. Türkiye bu oyunların hepsini biliyor, geçmişte yaşad bunların hepsini; Kahramanmaraş'ta yaşadı, Sivas'da yaşadı, Mersin'de yaşadı... Bu nedenle bu da provakatif bir olaydı. Önümüzdeki günlerde daha netleşecek, daha farklı bir yapı gelişecek...

Orada beni de öldürebilirlerdi. Ben hareketin öncüsü durumundayım. Beni de öldürüp, mücadeleyi çok farklı noktaya getirebilirlerdi. "Fırsat bu fırsattır" deyip, "öldüren hesap soracağız" demek bizim dünya görüşümüze ters. Ama hiç kimseye de yaptığını yanına bırakmayacağız. Hukuk üzerinde baskılar var, bunu ortadan kaldıracacağız. Demokrasinin bütün kurallarını işleteceğiz. Baskıyla işletiriz, yürüyerek işletiriz... yaparız onları.

Ekmek ve Adalet- Son olarak birşey söylemek istiyor musunuz?

Oktay Konyar- 80 yaşında nineler ve dedeler yürüyerek insanlara mesajlarını zaten veriyorlar. Duyarlı olmak mesajla olmaz, içinizdeki duyguları yerine getirmesiniz bir anlamı olmaz. Evinizde oturursunuz, "ben duyarlı insanım" dersiniz ama bu yetmez. Bunlara karşı çıkmak gerekir, bu insan olmanın bir gereğidir. İşte dedeler, nineler bunu yapıyor. Duyarlı insanlar da bunu anlaşırlar.

Biz, sizleri, hepinizi çok seviyoruz. Başarılar diliyoruz.

Ekmek ve Adalet- Biz de size teşekkür ediyoruz.

SOLUN BENCİLLERİ

Üç ayda, beş ayda bir, dergi bürolarımız polis saldırısına uğruyor. Bu ülkenin işkencecilerin akıllarına eseni yaptığı bir ülke olmasına izin vermiyoruz; meşru, demokratik hakkımızı kullanarak direniyoruz. Ve her direnişte, dergimizin işkenceciler güruhu tarafından kuşatıldığı, hemen tüm demokratik kurumlara duyuruluyor.

Bu noktadan sonra olması gereken, beklenen nedir? Durumu öğrenen, çağrıyla duyan devrimci, demokrat her kitle örgütünün, partinin, derneğin üyeleriyle veya en azından temsilcileri vasıtasıyla oraya gelip, bu keyfiliğe dur demesi değil midir?

Ama öyle olmuyor.

*

Bırakın polis saldırısı sırasında dayanışma için, polisin keyfiliğinin karşısında durmak için oraya gelmeyi, daha sonra baskını protesto etmek için yapılan basın açıklamasına da çağrılı kurumların büyük çoğunluğu gelmedi.

Demek ki, onları ilgilendirmiyor dergilerin, derneklerin basılması. Onlarca kişinin işkenceden geçirilmesi onları ilgilendirmiyor.

Demek ki, bu olan bitenler haklar ve özgürlükler mücadelesi kapsamına girmiyor!

Veya, baskınlar, işkenceler karşısında “ilgilenmeme” tavrı içinde olanların haklar ve özgürlükler mücadelesini, devrimciliği, demokratlığı kavrayışlarında bir **sorun** var.

Sorun 1: İcazet politikası

Devrimcilerden, devrimci hareketten uzak durmak, icazetli politikayı yürütebilmenin ön koşulu gibi görünüyor. Devlet de çok çeşitli biçimlerde böyle istediğini ortaya koyuyor. Bu, devletin F tipleri politikasından, işkencecilerin işkencehanelerde çeşitli kesimlere söylediği “onlardan uzak durun, ne işiniz var onlarla?” sözüne kadar uzanan açık bir bölüp parçalama, “en tehlikelileri tecrit ederek yalnızlaştırma” politikasıdır.

Bu politikanın devamı vardır. Devamı daha az, sonra daha da az tehlikeli görünenlerle devam eder. Bunu görmeyenler, devrimcilerle fazla yanyana gelmezlerse, kendilerine çok büyük bir özgürlük alanı açılacağı hesabını yaptılar hep. Öyle

olmadığı görüldü. Ama kimileri hala bunu görmemekte ısrar ediyor. Hak ve özgürlükler alanını, birbirimizi tecrit ederek, yalnız bırakarak değil, birleşerek genişletebiliriz.

Sorun 2: Haklar ve özgürlükler mücadelesinin yanlış kavranışı

Kimi kesimler, copsuz, gözaltısız, saçlarının bozulmayacağı, kıravatlarının yana kaymayacağı bir mücadeleden başka tür-lüsünü düşünmüyorlar. Yasal, demokratik kurumumuz basılacak, direnmeyeceğiz. Basın açıklamamız engellenecek, direnmeyeceğiz. Keyfi olarak gözaltına alınacağız, direnmeyeceğiz. Yürütmeyecekler, barikatın önünden kös kös geri döneceğiz. Yasaklayacaklar, kuzu kuzu yasaklara boyun eğeceğiz.

Bunun adı haklar ve özgürlükler mücadelesi olmaz. Bunun adı, icazetli politika bile olmaz. Bunun adı, korkak, sinik, teslimiyetçi politikadır. Ve kimse böyle bir politikayla, hiç bir hak ve özgürlük elde edemez.

Sorun 3: Kendi söylediğiyle bile tutarlı olmamak

Kaldı ki, biz demokratik kurumlara çağrı yaparken, büro-muza gelip, bizimle birlikte kasklı, maskeli polisler karşısında direnmeyi de önermiyoruz. Bu başka bir tartışma konusu belki, ama bu somutta o tartışmaya girmeye gerek yok.

Söylediğimiz şudur. Kendi tarzlarıyla gelsinler oraya. Kendi tarzlarıyla muhalefetlerini, kendi tarzlarıyla dayanışmalarını ortaya koysunlar.

Ama buna da gelmiyorlar.

Ateş, düştüğü yeri yakarken seyreden, ne demokrat, ne sosyalist olamaz.

Bu üç sorun, aynı anda ortaya çıkıyor. Ve onları mücadeleden de, dayanışmanın da, devrimci, demokrat olmanın “**ASGARI**” sorumluluklarından da uzaklara savuruyor.

“**Siz tehlikelisiniz gelmiyoruz**”. Açıkça söylenmeyen budur.

Ölüm orucu konusunda “**ölüm orucuna karşıyız**” denildi; devletin “**teröristlere karşı**” diye sürdürdüğü infazlara, kaybetmelere seyirci kalındı.

Sonuç şuydu; siz “**silahlı mücadeleyi**” savunuyorsunuz, devletin şiddete başvuruları ezmesine, yoketmesine bir şey demiyoruz.

Ama burada sözkonusu olan, yasal bir yayın organına yönelik baskılar.

Buna rağmen, buna da bir şey denmiyorsa, siz dergi de çıkartmayın mı deniyor? Devlet böyle diyor. Ekmek ve Adalet’in basılmasını “**haklar ve özgürlüklere yapılmış bir saldırı**” olarak görmeyen, buna tavrı almayan, görmezden

Beyoğlunda

“Komünist” Propaganda

Beyoğlu'nda dergi satıyorlar... “Komünist Parti”nin propagandasını yaparak hem de... Beyoğlu, solda kaçışın ve “eş dost görsün” siyasetinin alanı haline gelmiş.

Fabrikalara gitmezler, işçilerin memurların oturduğu yok-sul gecekondu mahallelerine gitmezler, Beyoğlu'nda “ajitasyon propaganda” yapıp “işçi sınıfı”nı da dillerinden düşürmezler.

O Beyoğlu'nda bile, **F tipleri yıkılsın** diye bağırma korkarlar. “Yaşasın komünizm” diye bağırana bir şey yapmıyorlar nasıl olsa, ama “F Tiplerine hayır” diye bağırdığınızda sonuç aynı olmuyor.

O zaman “coplu siyaset” çıkıyor ortaya.

Ama, “**geceleri rahatsız edilmeyenler partisi**”nin başka bir versiyonu olarak, onlar da “**komünist mücadeleyi hayatları boyunca hiç cop yemeden ve hiç hapse düşürmeden sürdürenler partisi**”ndenler.

Hem komünist olacaksın, hem hayatın boyunca işkence, hapis yüzü görmeyeceksin. Bu bir mucize! Mucizenin teorisini yapanlar da, mutlaka büyük dahiler(!) olmalı!

gelen de aynı şeye katılmış oluyor.

Devlet gibi bir despotizmdir savunulan. Eskaza onlar iktidar olsa, onların da “kendileri dışındakilere” hayat hakkı tanımaya çağını anlatıyor bu duyarsızlık. Bu, sol adına, sosyalistlik adına kabul edilemez.

Yüzlerce DKÖ, devrimci, sosyalist, hatta komünist olduğunu söyleyenler tarafından yönetiliyor. Bu tablo ortadayken, bırakın sosyalistliği, komünistliği, sıradan demokrat bile olamazsınız.

Sosyalistler ezilenden, mazlumdan yana değil midir? **Sosyalistlerin böyle olduğu mu yalan, sizin sosyalistliğiniz mi yalan?**

Gelmiyorlar. Baskınlarla, gözetlilerle, F tiplerindeki ölümlerle ilgilenmiyorlar. Büyük işlerle meşguller!

Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir dergileri ve TAYAD'a yönelik polis saldırısının ardından devrimci basının ortak bir açlık grevi başlatması, olması gerekenlerden biriydi. Polisin bu eyleme saldırısı da, bu muhtevadaki tavır alışların önünü kesmeyi hedefliyordu hiç kuşkusuz.

Ateş sadece düştüğü yeri yak-sın, kimse dönüp bakmasın. Polisin istediği bu. Böylece her yeri, birer birer yakıp yakılabilecektir.

Kendine devrimci demokrat diyen kişi, kurum ve örgütler, buna izin vermediği sürece, bu sıfatları hakeder. Birlik de buralardan geçer.

Kimse, bunun dışında sadece “iyi niyet temennileri”yle, kağıt üzerinde yazılıp çizilenlerle birliğin sağlanabileceğini düşünmemelidir.

gençlik'ten

Harçlara Yine Zam...

Kayıt Rüshvetleri Yine Gündemde...

OLİGARŞİ YOKSULLARI OKULLARDA İSTEMİYOR

Başlıktaki ifade ne bir “propaganda” ne de bir “abartıyı” ifade ediyor. Artık tüm yönleriyle çıplak hale gelen bir gerçek.

Daha geçen yıl yüzde yüz yapılan zamma rağmen devlet **üniversite harçlarına yüzde 35 zam** yapmaya hazırlanıyor.

Ortaöğretimde her yıl **kayıtlar sırasında** öğrencilerden alınan paralar ise neredeyse üniversite haraçlarını aratmayacak durumda. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer, düzenlediği basın toplantısında bu miktarın 21 ile 700 milyon arasında değiştiğini belirtiyor. Milli Eğitim bakanlığı “zorunlu” değil dese de tüm okullarda

velilerden kayıt sırasında bu paranın alındığını bilmeyen yoktur. Yüzde 300 zamlanan **ders kitapları ve diğer okul gereçlerini** ise hesaplamak bile zor. Üniversiteye hazırlık dersaneleri ise tam bir lüks haline gelmiştir.

Üniversiteli ve liseli gençlerimiz, öğrenci velileri şu soruyu bu tablo karşısında sormak durumundadır; ne-reye varıyor bu işin sonu? Üniversiteler neye dönüşecek? Halk çocukları için biçilen gelecek nasıl?

Düzenin “gençlik geleceğimizdir” derken, esasen “**zengin gençler geleceğimizdir**” dediği konusunda kuş-kusu olan var mıdır?

Açıkça söylenen şudur; parası olan okur, olmayanın okumasına gerek yok. Eğitimin paralı hale getirilmesi, sadece okulların adının önünde “özel” sıfatının bulun-masıyla olmuyor; işte size paralı eğitim. Yukarıda sade-ce bir özet sıraladığımız tablonun bir tek adı vardır; pa-ralı eğitim.

Eğitim hakkımızın elimizden çalınması karşısında sustukça en yoksullardan başlayarak işçisinin, memuru-nun, orta gelirinin çocuklarına adım adım sıra geliyor.

Liselisini, üniversitelisini okuyamaz hale getiriyor düzen.

Oligarşi okullarında yoksul halk çocuklarını istemi-yor. Biz de bizim olanı almak için yukarıdaki sorulara cevaplar bulmalı, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

Kürt Halkının Kendi Topraklarını Savunma Hakkı Vardır

-Oligarşi asarız, keseriz, işgal ederiz tehditleriyle, baskıyla bu hakkı yokedemez-

Bir süredir medya aracılığıyla gündemde tutulan Musul ve Kerkük'ün Türkiye'ye ait olduğu, burada yaşayan Türkmenlerin hamiliğini yapması gerektiği vb. teorileri Barzani liderliğindeki IKDP ile oligarşi arasında açık bir tartışmaya dönüştü.

Milli Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoglu'nun "Musul, Kerkük misak-ı milli sınırlarımızdır, bize emanettir" açıklamalarının ardından KDP'nin bir yayın organında "işgal olursa biz de kendimizi savunuruz... burayı Türk ordusuna mezar yaparız" içerikli bir yazı yayınlandı.

Bunun üzerine ordudan, medyaya, hükümetten, parti liderlerine kadar tehdit ve gözdağı açıklamaları yapıldı. IKDP'nin Türkiye Temsilcisi Sefin Dizayi, Dışişleri Bakanlığı'na çağrılarak "rahatsızlık" dile getirildi. Kimi gazetelerde, "Kürtler bizim sayemizde orada yaşayabiliyor" türünden yazılar yayınlarken, "saçmalasın... haddini bilsin... kaçınıyor..." türünden tehditlerin ardı arkası kesilmedi.

"Kuzey Irak" denilen yer Kürtlerin yurtdur

Oligarşinin başka bir halka karşı ordusunun gücüne güvenerek nasıl bir pervasızlık içinde tehditler savurduğunun alenileştiği bu olayda en başta çarpılmak istenen gerçek şudur; Kuzey Irak denilen yer Kürtlerin yurtdur.

Yine doğaldır ki; her halk kendi topraklarını ölümüne savunma hakkına sahiptir ve bu hakkı ne oligarşi, ne de müttefiki Amerika yokedemez, yoksayamaz.

IKDP'nin de -yapıp yapmaması ayrı bir konu- Türkiye'nin bütün dünyanın gözleri önünde işgal ederiz, orası bizimdir, Türkmenler için Musul Kerkük'e gireriz açıkla-

maları karşısında bu hakkını dile getirmiş olmasından doğal ne olabilir?

Ne diyor KDP: Amerika'nın operasyonunu fırsat bilip topraklarımızı işgal edersen seninle savaşırım.

Ne diyecekti; Türkiye işgal etse de, ne yaparsa yapsın ben boynumu uzatırım mı deseydi.

Oligarşi, bir milyonluk orduyu kurmuş, halkını aç bırakıp ülke kaynaklarını silaha yatırmış; "Barzani Türk ordusunun gücünü bilmiyor herhalde" diyor.

Emperyalistlerin Anadolu'yu işgal ettiği günleri düşünün; emperyalistler de aynı kafayla bakıyordu, bugün "Kurtuluş savaşı veren ordu" aynısını Kürtlere yapıyor.

Amerika'ya Kafa Tutun Bakalım!

Tartışmanın özü elbette ki, Amerika'nın Irak'a saldırı hazırlıkları ile ilgili karşılıklı hesaplardır. Bu açık. Her iki taraf da kendi hesabını yapıyor. Nitekim Barzani'nin "arayı düzeltmek" adına Türkiye'ye gönderdiği temsilcisi son olarak "Türkiye Amerika ile birlikte Irak'a girerse bunu kabul ederiz, ama tek başına girerse kabul edemeyiz." açıklaması yaptı.

Hesaplar Pentagon üzerinden şekilleniyor.

Türkiye'nin hesabı olası bir Kürt devleti kuruluşunu engellemek. Amerikan saldırısına karşı tek itiraz noktası bu.

Oligarşi, madem ABD saldırısının böyle bir sonuç doğuracağını düşünüyor, o zaman neden Amerika'ya kafa tutmuyor? Neden, saldırırsan, ben de şunu yaparım diyemiyor?

Diyemez elbette! Göbekten bağımlı olduğundan diyemez, Bahçeli'nin sözünü ettiği "Türk ordusunun gücü" Amerikan silahlarına, tankına, topuna dayandığı için diyemez. Bunun yerine ezilen halkları sindirmek, tehdit etmek kolaydır elbette.

Bu, oligarşinin en iyi bildiği yöntemdir aynı zamanda.

İki Meslektaş; Ertuğrul Özkök, Şefik Kul

Ertuğrul Özkök, bir gazetenin genel yayın yönetmeni. Şefik Kul ise, İstanbul Emniyeti'nin "terör şubesi"nden sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı. Meslekleri birbirinden epey uzak görünüyor. En azından doğrudan bir bağ yok gibi.

Peki o zaman onları yanyana getiren ne?

Yalan, muhalif güçlere komplo, halkı sindirme, IMF bekçiliği, ortak özellikleridir.

Aynı amaç için bazen ayrı ayrı, bazen işbirliği halinde çalışırlar.

Onları yanyana getiren, aynı şeye hizmet etmeleridir. Ama benzerlikleri bu kadar değildir, aynı şeye, aynı yöntemlerle hizmet ederler. Bu "yöntemlerin" uygulanmasında, medya ve ölüm mangaları arasında işbirliği düzen açısından kaçınılmaz bir zorunluluktur.

İşte Özkök ve Kul, bu işbirliğinin kendi alanlarındaki şefleridir.

Onları yanyana getiren, daha da ötesi "meslektaş" konumuna yükselten de bu işbirliğidir.

Kalem ve Cop, onların elinde aynı amaca hizmet eder:

Kalemlerini ve silahlarını, ne zaman kime, nasıl yöneteceklerini, oligarşinin o günkü çıkar ve politikaları belirler.

Hiç değişmeyen hedefleri devrimcilerdir.

Biri kalemiyle zehir akıtır, öteki, silahıyla kurşun yağdırır. Özkökler'in akıttığı zehrin etkili olabilmesi için, Kullar'ın silahıyla, copuyla estirdiği teröre ihtiyacı vardır. Ötekinin silahla sindirdiği beyinleri zehirlemek için Özkök gibi kalemlere.

Hiç değişmeyen hedefleri devrimciler olsa da, bu kalemlerini ve silahlarını başka kesimlere yöneltmeyecekleri anlamına gelmiyor.

Oligarşinin çıkarları gerektirdiğinde, kalemleri, manşetleri, silahları ve copları, mesela **islamcılara** da yönelmekte tereddüt etmez. **Hürriyet**'in **manşetinden** pekala islamcılar hedef gösterileceği gibi, **Şefik Kul'un işkencehanelerinde** pekala islamcılar da işkenceden geçirilir. Hürriyet manşetleriyle Şefik Kul'un işkence tezgahları arasındaki bu "hedef birliği" de onların meslektaşlıklarının başka bir boyutudur.

Kendilerine ait bir düşünceleri yoktur;

Esasında ikisinin de kendilerine ait bir düşünceleri, kendilerine ait bir beyinleri yoktur. Yalnız düzen içinde yüklendikleri "görev" itibarıyla değil, karakter itibarıyla da birbirlerine benzerler.

Mesela Özkök; O, duruma göre 28 Şubatçı, duruma göre AKP'ci olur. Bir gün dil serbestliğinin, Kürtler konusundaki "tabunun" yıkılması üzerine yazar, ertesi gün genelkurmayın bu konudaki hassasiyetlerinin haklılığı üzerine nutuk çekip her türlü baskıyı, yasağı onaylar.

Sanki manşetler, haber başlıkları, haberler onun dışındaymış gibi bir havaya bürünür. Ama bizzat "arka sayfa güzeline seçimi"ne kadar herşeyin onun elinden ve onayından geçtiği bilinir.

Şefik Kul da aynı karakterdedir bu noktada: Özkök'ün bir gün 28 Şubatçı, ertesi gün AKP savunucusu olması gibi, o da gerektiğinde cellat, gerektiğinde papaz rollerini üstlenir. Aynı saat içinde ikisi birden olabilir.

Özkök'ün haberler sanki onun dışında yazılıymuş havası vermesi gibi, o da yeri geldiğinde sanki işkencelerden, infazlardan habersiz bir bürokrat gibi konuşur.

"Al Birini Vur Ötekine" değil;

"Alın birini, koyun ötekinin yerine"

Alın birini, koyun Hürriyet'in başyazarlığına, alın ötekini, yüzüne bir kar maskesi geçirip infazlara gönderin. "Görevlerini" aynı sadakatla yapacaklarından emin olabilirsiniz.

Hürriyet'in infazlardan sonra attığı manşetlere bakın. Ertuğrul Özkök'ün en az Şefik Kul kadar, hatta daha iyi bilinen bir örnek verelim, "öldürdükçe huzur duyuyorum, mutlu oluyorum" diyen Ayhan Çarkın kadar huzurlu ve mutlu olduğunu göreceksiniz.

Şefik Kul'un, işkence tezgahlarında devrimcilere verdiği "öğütleri" dinleyin; aynı Özkök'ün makalelerinde yazdıklarıdır; ideolojiler bitti, sağ sol bitti, bırakın bu işleri, karı kız peşinde koşun, kendinizi kurtarın vs.

Bu kadar aynılık, bu kadar onların meslektaş sayılmaları için yetmez mi!

✓ Şefik Kul, "eli kanlı ölüm mangaları"nın şefi, Özkök ise, "polisimizin elini soğutmayalım" gazeteciliğinin baş temsilcisidir.

✓ Şefik Kul, "canlı bomba" haberlerinin imalatçısı, Özkök, kontrgerilla tarafından imal edilen "ürünlerin" pazarlamacıdır.

✓ Biri infazların baş tetikçisi (mahkeme dosyalarıyla sabittir), öteki infazların baş yazarıdır (Hürriyet arşiviyle sabittir)

DOĞAN MEDYA'NIN YAYIN İLKELERİ VE "İLKELER"İN DAVET ETTİĞİ SORULAR

İlkeleriniz, kanlı manşetlerinizi affettirir mi?

İlkeleriniz, kompedanı olduğunuz kontra yayıncılığı unutturur mu?

İlkeleriniz, bundan sonra aynı suçların işlenmesini önler mi?

"Gücümüz ilkelerimiz" Mi?

"İlkelerimiz Makyajımız" Mı?

25 Ağustos'ta Doğan Medya'ya bağlı gazeteleri açanlar, Doğan Medya Grubu Yayın Konseyi tarafından ilan edilen "**YA-YIN İLKELERİ**"yle karşılaştılar.

Hürriyet'te iki tam sayfaya yayılan ve "gücümüz ilkelerimiz" spotuyla reklamı yapılan "ilkelerle", Doğan Medya, artık "**ilkeli, dürüst, tarafsız, objektif**" yayıncılık yapacağını ilan ediyordu.

Buna göre;

Gazeteciliği, "mesleki çalışmalarını her türlü çıkar ve nüfuz ilişkisinin dışında tutacaklar."

"Düşünce, vicdan ve ifade özgürlüğünü sınırlayıcı yayın yapılmayacak."

"Kişileri ve kuruluşları, eleştiri sınırlarının ötesinde küçük düşüren, aşağılayan veya iftira niteliği taşıyan lakap ve ifadeler kullanılmayacak."

"Suçlu olduğu yargı kararıyla belirlenmedikçe hiç kimse 'suçlu' ilan edilemez."

Bunlara katılmamak mümkün değil.

Elbette bu ilkelerin bu şekilde ilanı, "**bundan böyle**" bunlara uyulacak denilmesi, bir yanıyla, "**bugüne kadar**" bu ilkelere geçerli olmadığının da bir **itirafı** sayılabilir.

Burjuva basın da, yüzyıllar içinde ortaya çıkardığı bir çok doğru ilke, kural vardır. Ama bu ilke ve kuralların artık hiç biri, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin medyasında **geçerli değildir**.

Onlara, emperyalist tekellerin çıkarları, faşist diktatörlüklerin politikaları yön vermektedir.

Böyle olduğu için, gerek ülkemizde, gerekse de emperyalist ülkelerde, gazetecilik çoktan gazetecilik olmaktan çıkarılmıştır. Esas işlevleri emperyalizm ve oligarşiler adına kamuoyunu yönlendirmek; ülke içinde ve dışında muhalif güçlere yönelik saldırıların zeminini hazırlamak, kitlelerin beyinlerini dumura uğratmaktır.

Ülkemizdeki burjuva medya, bu işlevleri "layıkıyla" yerine getiren örneklerden biridir.

Doğan Medya, neden bu "ilkelere" ihtiyaç duydu?

Doğal olarak şöyle bir soru sorulabilir: Neden böyle bir şey yaptılar? Başta Özkök olmak üzere Hürriyet yazarları, "**bakın, kendi kendimizi sorumluluk altına soktuk... bu ne kadar sorumlu gazeteciler olduğumuzu gösterir**" havasındalar.

"İlkesiz" çok daha rahat değiller miydi?

Rahat olmasına rahattılar, ama mevcut durum, kepaze yayıncılık, onlar açısından büyük **dezavantajlar** da getirmeye başlamıştı:

- Doğan Medya, aşırı teşhir oldu, artık hiç bir inandırıcılığı kalmadı, öyle ki, kitleler üzerindeki yönlendiricilikleri zayıfladı; bir Hürriyet yazarının yazdığı gibi, "Hürriyet falan parti liderini destekliyoruz diye yazdığı andan itibaren, onun oyları düşmeye başlayacak" hale gelmiştir. İşte bu nedenle, "ilkelerle" burjuva medya da kendine "demokratikleşme" makyajı yapmaya çalışıyor.

- Ahlaksızlığın, yozlaşmanın, katliamcılığın, hırsızların avu katliamının, yalancılığın gazete diye satıldığı yerde, bu güvensizlik, tirajları da doğrudan etkilemekte; tekceli medya patronları, yıllardır o kadar yatırım yapmalarına rağmen, bir türlü gazetelerin pazar alanını genişletememektedirler. Yani bu "makayın" temel nedenlerinden biri de yine ticaridir.

- Öte yandan, bu yayıncılık tarzı, o kadar zıvanadan çıkmıştır ki, kendilerine karşı da aynı pervasızlıkla kullanılan, kendilerini de vuran bir silaha dönüşmüştür. Hatırlanacağı gibi, yakın geçmişte Sabah-Doğan Medya, Star-Doğan Medya kavgalarında bu gazetelerin patronlarının, onların "adamı" sayılan politikacıların nice kirli çamaşırları ortaya saçılmıştı.

Oligarşinin medyası bu ilkeleri uygulayamaz!

Aydın Doğanlar'ın, Ertuğrul Özkökler'in "Yayın İlkeleri", olsa olsa, oligarşinin "AB'ye uyum yasaları"na benzeyecektir. yani kısaca, "demokratiklik" makyajı!

Doğan Medya'nın ilkeleri, Türkiye cumhuriyetinin altına imza attığı uluslararası insan hakları sözleşmeleri gibidir... **Yazılır, imzalanır, ama uyulmaz.** Doğan Medya'nın gazetelerin-

deki, TV'lerindeki her haber, bu ilkelerle çelişir. Bunlara uymak için, herşeylerini değiştirmeleri gerekir ki, o zaman oligarşinin basını olmaktan çıkarlar. O zaman o gazeteler, gazetecilikten başka bir işe yaramaz!

Oysa, tekceli patronlar için, gazete sahibi olmanın asıl yararı, gazetenin gazetecilik dışındaki gücü ve işlevidir.

Bu ilkeler, esas olarak **burjuvaziye ilişkin haberlerde uygulanan ilkeler** diye görülmelidir.

Mesela, tektizip konusu.

Doğan Medya Yayın Konseyi "ilkeler"inde diyor ki, "Yanlış yayınlardan kaynaklanan cevap ve tektizip hakkına saygı gösterilir, gereği yapılır."

İzleyin, göreceksiniz, Halkın, muhalif güçlerin, devrimcilerin, devrimci örgütlerin yine "cevap ve tektizip hakkı" olmayacaktır Doğan Medya yayınlarında.

Bu ilkeleri uygulamayacaklardır!

Tekceli burjuvaların, Susurlukçuların, generallerin, burjuva politikacıların, büyük bürokratların "haklarını" gözetebilirler. O da aralarında temel bir çıkar çatışması olmadığı sürece. Halka, devrimcilere karşı yayın politikaları değişmeyecektir.

Bakin, adamlar "ilkeler" yayınlıyor, belki değişmişlerdir denilebilir. Ama bizim onlar "değişmeyecektir" derken güçlü bir kanıtımız var.

Katliamları, infazları alkışlayan manşetlerin, provokasyon haberlerinin, polis bültenine dönüştürülmüş gazete sayfalarının, hiç bir özeleştirisinin yapılmamış olması, bunu gösterir.

Onların haberleri sonucunda, binlerce insan suçlu ilan edilmiş, kah canlı bomba diye, kah falan eylemlerin faili diye lanse edilmiş, ve bunların bir kısmı da, bu haberleri takiben, infaz edilmiştir. Öyle geçirilecek boyutta hafif bir gazetecilik hatası değildir bu. Ve bu ilkeleri yayınlayan Doğan Medya yazarlarında bu konularda en küçük bir özür, özeleştirisi yoktur.

Doğan Medya Grubu YAYIN KONSEYİ ÜYELERİ: GÖZÜMÜZ ÜZERİNİZDE!

Yayın Konseyi Üyeleri;

Taha Akyol, Orhan Birgit, Güneri Cıvaoğlu, Hakkı Devrim, Oktay Ekşi, Doğan Heper, Doğan Hızlan, Ertuğrul Özkök, Hasan Pulur, Mehmet Ali Yalçındağ, Mehmet Y. Yılmaz;

Artık, Doğan Medya sayfalarındaki her türlü rezillikten, pislikten, kan dökücülüğten, provokasyondan, komplodan, kontra haberciliğinden kişisel olarak da sorumlusunuz.

Doğan Medya'nın "yayın ilkeleri", mesele hükümetlerin "işkence yapmayın" genelgelerine mi benzeyecek, **izleye-**

cek, göreceğiz.

Nasıl ki, "işkencenin önlenmesi" konusunda yayınlanmış onlarca genelge, ilgili hükümetleri, bakanları, bürokratları, işkencenin sorumluluğundan ve suçundan kurtarmıyor-

sa, bu ilkelerin "ilan edilmiş" olması da, sizi sorumluluktan kurtarmaz.

Tersine, artık isim isim sorumlusunuz.

İşkenceleri, infazları, katliamları, zulmü, baskı ve yasakları meşrulaştıran, destekleyen her haberden, sorumlusunuz.

Eğer tüm kamuoyuna böyle bir açıklama yapmışsanız, bunun bir kandırmaca, yeni bir aldatmaca olmasına izin vermeyeceğiz. İzleyeceğiz, denetleyeceğiz, hesabını soracağız.

Bu "ilkeler"den birinde denir ki;

"Suçlu olduğu yargı kararıyla belirlenmedikçe hiç kimse 'suçlu' ilan edilemez."

Daha geçen hafta, dergimize yönelik baskının nasıl yansıtıldığını bir hatırlayın. Dergimizde *"canlı bomba eğitimi"* mi yaptırılmadı, *"askeri kanat sorumlusu"* mu bulunmadı?!

Yüzlerce örnekten sadece ikisini hatırlatalım; *"Koşuşlar örgüt üssü gibi"...* *"Armutlu kurtarılmış bölge"* gibi yazı ve haberlerin faturası onlarca ölüdür. Bu kan gölü hala sürerken, bunlara dair en küçük bir muhasebe yapmaların, ilke, objektiflik, tarafsızlık gibi sözlerinin bir hükmü olabilir mi?

Sonuç olarak, mesela son dönemin revaçta kontra haberlerinden birini örnek vererek noktayı koyalım: Doğan Medya grubunun gazete ve televizyonlarında yayınlanacak ilk *"canlı bomba alarmı"* haberi, Doğan Medya'nın ilkelelerinin de çöküşü olacaktır. Bakalım, izleyeceğiz.

1. Kadın yüreği

Melih Aşık, (Milliyet 28 Ağustos 2002)

Ülkemiz cezaevi tipi yönünden çok zengin... Adalet Bakanlığı'nın internet sitesine göre ülkemizdeki cezaevi tipleri şöyle sıralanıyor:

A, A1, A2, A3, B, C, E, K 1, K 2, Hususi Tip, 350 kişilik özel tip, 500 kişilik özel Tip , F Tipi, Açık Cezaevi, Kadın ve Çocuk Cezaevi, Çocuk Cezaevi, Çocuk İslahevleri...

Toplam 17 değişik ad ve tipte cezaevi ve toplam 527 cezaevi binası var. Bu cezaevlerinde toplam 58.665 tutuklu ve hükümlü yatıyor. Hapisteki kadın sayısı 2175; kadınların toplam mahkûmlara oranı yüzde 4... **Fakat** F tipine karşı dayanışmada erkeklerle neredeyse aynı sayıdalar...

Şu ana kadar cezaevinde ölüm orucunda ölenlerin toplam sayısı 38, kadın sayısı 14 oldu...

Ölüm orucu sonucu ölen tutuklu yakını sayısı 7 olup bunların 6'sı kadın...

Tahliye olduktan sonra ölüm orucunu sürdürenlerin 10'u yaşamını yitirdi, 5'i kadın: Ölüm oruçlarında yaşamını yitirenlerin toplam sayısı 55, bunların 25'i kadın.

Kadın hükümlü ve tutuklular F tipi cezaevlerine konmuyor... Ancak F tipi cezaevlerinin insanileştirilmesi için **direnen ve hayatını veren kadın sayısı erkek sayısına yakın...** Çok dramatik bir tablo... İHD bu tablonun yorumunu aydınlatma ve Adalet Bakanlığı'na bırakıyordu dün yaptığı açıklamada...

2. Solcu kimdir? Sol birleşir mi?

Güngör Uras (Milliyet, 24 Ağustos 2002)

... (I) Solculuk nedir?

(1) Solcu olmak bazı nitelikler gerektirir. Günümüzde solcu geçinenlerin önemli bir bölümü de takıyyecilik yapmakta, olduklarından farklı görünmekte veya böyle bir izlenim yaratmaya çalışmaktadır. Söylem ve eylemleri birbiriyle tutarlı olmamaktadır.

(2) Solculukta üretkenlik esastır. Üretici olmak yalnız fiziki gereksinimlerin karşılanması için mal ve hizmet üretimi ile kısıtlanamaz. Bilgi üretmek, fikir ve düşün üretmek, sanatsal yapıtlar üretmek, yaşamı daha anlamlı ve renkli kılmakta,

çoğu kez maddi mal ve hizmet üretmekten daha yararlı olmakta, daha büyük katkı sağlamaktadır.

(3) Solculukta, bencilik yoktur. Paylaşım ve dayanışma esastır. Bir solcu için paylaşmanın verdiği doyum, bazı varlıklara tekel olarak sahip olmadan daha fazladır.

Solda sömürü olmaz

(4) Solculukta sömürü yoktur. Başkalarını sömürerek, havadan inme kazançlarla, devlet desteği ile haksız imkanlar sağlamak, belli makamlara gelmek solculukla bağdaşmaz. Solculukta, özürli bireyler dışında, kişilerin topluma kattığından daha fazlasını almaya istemeye etik açıdan, moral açıdan hakları yoktur. Yalnız maddi imkanlar konusunda değil, düşünce alanında da solculuk sömürüye karşıdır.

(5) Solculukta, kişilere, kişilerin özgürlüklerine saygı esastır, kişiler aşağılanmaz, kişilere işkence ve kötü muamele yapılamaz, kişilerin özgürlükleri kısıtlanamaz. Kişilerin uyarılarak, eğitilerek topluma kazandırılması ön planda amaçlanır.

(6) Kişinin özünü geliştirmesi esastır. İnsanlar aynı tornadan çıkmış, standart, tekdüze yaratıklar olarak algılanamaz. İnsanların davranış biçimleri, düşünceleri hatta değer yargıları farklı olacaktır. Gelişme, yaratıcılık, ayrışık (heterojen) olmaktan kaynaklanır. Birbirine benzeyen insanlar yenilik, dinamizm, evrim hatta olgunlaşma getiremez. Solculuk gerçek anlamda bireycidir. Bireyin gelişmesi, geliştirilmesi önem taşır.

Solcu yalan söylemez

(7) Solcular doğayı, doğanın bir parçası olarak insanı sever, doğayı korur, çevrecidir. Bu konuda içten davranır, iki yüzlü davranmaz. Kendi çıkarı olduğu zaman doğayı tahrip edip, başkalarını engellemek için doğacı, çevreci gözükmeyiz.

(8) Gerçek bir solcu, yalan söylemez, başkalarını kandırmaz, takıyyecilik yapmaz. Söylem ve eylemi birdir, tutarlıdır, topluma ve kişilere karşı daima açık sözlüdür. Solculuk ile haksızlık bağdaşmaz. Solcu her türlü haksızlığa karşıdır. Bu konuda çifte standart uygulamaz.

(9) Solcu bireyin gelişmesi, özgür yaşayabilmesi için de laikliğin gerekli olduğuna inanır, laisizmi savunur, bağnazlığın her türüne karşıdır.

(10) Solcu olmak zordur, belirli aşamalardan, belirli nitelikleri edinmeyi gerektirir. Bizde sola soyunan çoğu kişinin, solcu olamadan, solculuğu öğrenmeden rota ve yön değiştirmediği de sıkça gözlenmektedir.

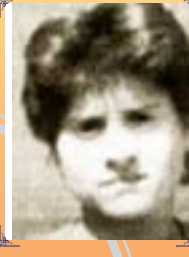
kahramanlar Ölmez

Aydemir ŞAHİN

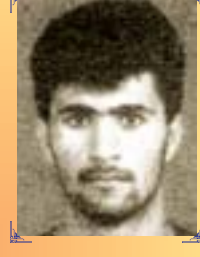
Nurhan AZAK

Asuman KOÇ

Hülya ATEŞ

Orhan KORKUT

Şehitlik tarihi:

3-4 Eylül 1994

Şehit düştükleri yer:

Dersim Arasor Deresi Mevkii

Şehit düşme şekli:

Çemişgezek ilçesine bağlı Ulukale köyü Arasor Deresi Mevkiinde 3-4 Eylül günleri boyunca süren çatışmalarda şehit düştüler. Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri Hayri Koç Müfrezesi'ne bağlıydılar.

Ekrem Akın SAVAS

Şehitlik tarihi:

31 Ağustos 1992

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Reşitpaşa

Şehit düşme şekli:

Devrimci gençliğin önder, militan kadrolarındandı. Bir otobüste faşist bir planton görevlisinin müdahalesi sonucu meydana gelen olayda çatışmaya girdi. Otobüsten uzaklaştıktan sonra, Reşitpaşa'daki evinde polis tarafından pusuya düşürüldü. Evinde de imkansızlıklarına rağmen tüpgazı silah yaparak direndi ve şehit düştü.

Şehitlik tarihi:

1 Eylül 1992

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Avcılar

Şehit düşme şekli:

Bir işkencecinin cezalandırılmasına yönelik eylemde şehit düştü. 1991 sonunda Silahlı Devrimci Birlikler üyesi olan Ali Rıza, Temmuz 1992'de Birlik Komutanlığı görevini üstlenmişti.

Ali Rıza KARAGÖZ

DLMK'LI ELİF KARAMAN ANILDI

17 Ağustos depreminde kaybettiğimiz DLMK'lı Elif Karaman ölümünün yıldönümünde mezarı başında anıldı.

17 Ağustos depreminde kaybettiğimiz 40 bin can ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan anmada, "Büyük acılar, büyük felaketler. büyük açıklıklar" ülkesinde yaşayan insanların bu gerçeklerle örgütsüz başedemeyeceği bir kez daha vurgulandı. Örgütlülük, yaşayabilmek için "olmazsa olmaz"a dönüştü. Marmara'daki depremin bizden aldığı 40 bin can bunu anlatıyor.

Halk

türküleri

ve öyküleri 2

“DERVİŞ PAŞA GAYRI KINA YAKINSIN” KOZANOĞLU

Yüzelli yıl önce, Çukurova şimdiki Çukurova, Toroslar şimdiki Toroslar değildi. Binlerce çadırıyla Türkmen, Toroslar'ın en doğusundan en batısına geleneklerini, kimliğini kaybetmeden dolaşırdı. Dağlar özgürdü. Bin yıllık gelenekler onların elinde, dilinde, curasında, sazındaydı. Nakış nakış boyalardan yapılmış Türkmen kilimindeydi. Ovaryı bilmezlerdi onlar, bilmek istemezlerdi. Ova sıcaktı, ova hastalıklıydı.

Osmanlı bilindiği gibi Türkmen'i sevmey, onu köpek yerine koymazdı. Karşısında görse sinek kovalar gibi şöyle elinin tersini sallardı. Nerede bir Türkmen, göçer görülse aşığılanırdı. Osmanlı kaç kez saldırdı Türkmen'e, kaç fıkaranın canına kıydı, Türkmen kaç kez direndi, sayısı belli değil bu topraklarda.

Türkmenler kardeşiler, dost olana kardeş. Kapısına gelmiş sığınmış kim olursa tanrı misafiriydi, bir dost için kendilerini feda ederlerdi, onlar gibi savaşan ve türkü söyleyen, cemde dönen yoktu hiçbir yerde.

150 yıl önce Çukurova ve Toroslar böyle değildi.

İngiliz kapitalistleri, Manchester dokuma fabrikalarının anlı şanlı patronları Osmanlı sarayını evleri yapmışlardı. İngiltere'de kapitalizm, buharın ve makinanın ardından hızla büyüyor, eskiden bir yılda çıkan kumaşlar, dokumalar neredeyse bir ayda bitiyordu. Büyük bir pazar vardı ve İngilizler'e pamuk yetiştirmiyordu. Pamuğu ucuza yetiştirecekleri en uygun yer Çukurova'ydı. Peki kim ekecek, kim toplayacak pamuğu? Elbette ırgatlar. ırgatları kim bulacak, Çukurova'nın bataklıklarında, sivrisinek ormanlarında kim nasıl tarla açacak, nasıl yaşayacak? Bu insanlar hastalıktan ölmeyecekler mi? İngilizin umurunda mı?

Padişahı ikna ettiler; Türkmen'in vahşi olduğu, ev nedir bilmediği, çadırlarda kaldığı, yola gelmediği, Osmanlı'yla hep isyan halinde bulunduğu... daha neler neler. "İndir" dediler İngilizler, "İndir şu vahşileri ovaya, çalıştır Çukurova'da, bak o zaman nasıl kazanacaksınız, şimdi senin sırtından geçiniyor bu vahşiler, indir onları aşığıya..."

İngiliz'e pamuk gerek, pamuğu ekecek toprak gerek, hadi onu da buldu. Çalışacak ırgat gerek, işte onlar da dağlarda, ovaya inmiyorlar.

Padişah önce bir ferman çıkardı: "Toroslar'da yaşayan obalar artık ovaya inecektir, karşı çıkanın boyunu vurulacaktır" cinsinden. Sonra Avrupa'da gün be

gün yenilen ordusunu da çekti kendi insanına karşı Çukurova'ya yolladı.

O dağlarda yiğit bir bey vardı. Adına Kozanoğlu derlerdi. Yanında da büyük bir aşık vardı, bir elinde sazı bir elinde tüfeği dövüşen bir aşık; o da Dadaloğlu'ydu. Sonra başka yiğitler de vardı, kara kaşlı, kara gözlü yiğitler. Onlar bildiler ne olacağını, toplandılar. Dağlardan inmek bir geleneği bitirmek demekti, "nasıl olsa Çukur'a inerek öleceğiz, geleneklerimiz olmadan ölürüz, öyleyse savaşalım, öyle ölelim, zalime savaşmamış olmaz" dediler. Dadaloğlu işte o zaman haykırdı o tanıdık sözünü "Ferman padişahın, dağlar bizimdir"...

Derviş Paşa, 1865'te Osmanlı Ordusu'nun başında geldi Çukurova'ya. Her türlü hileyi kullandı, hainlerle çalıştı, boş vaatler, yalanlarla iskanı hayata geçirmeye çalıştı. Yiğitler direndiler. Dağlarda vahşi katliamlar oldu, nerede bir Türkmen görülse kılıçtan, kurşundan geçirildi. Hayvan avına çıkar gibi Türkmen avı yaptılar. Akarsular kan doldu, binlerce insan çocuk, çocuk, yaşlı, genç vahşice katledildi. Ağıtlar gökyüzüne tırmandı.

Bir gün Kozanoğlu'nun da vurulduğu haberi geldi, önderlerinin. Çatışıyormuş, "gözüm arkada değil" diyor. Dadaloğlu duydu, bir şiir söyledi oracıkta:

**N'olaydı da Kozanoğlu n'olaydı
Sen ölmeyen ecel bana geleydi
Bir çıkınlık canımı da alaydı
Böyle sensiz kalmasaydık cihanda**

Yeminler verdiler yiğitler, zalim bunun bedelini ödeyecek, kıyamete kadar sürse de...

**Derviş Paşa gayri kına yakınsın
Böbür böbür dört bir yana bakınsın
Ama bizden gece gündüz sakınsın
Öç alınız ilk fırsatı bulanda.**

**Dadaloğlu söyler size adını
Şimdiden yok bilsin hasmım kendini
Bağlasalar parçalarını bendimi
Yatacağım bilsem bile zindanda**

Dağ, taş insan cesetleriyle doldu. Yenildiler. Zalim kendi soyundan bir halkı katletti yine, Bedrettin'in yandaşları, Baba İshak'ın müridleri gibi Türkmen'in de al kanını toprağa döktü. Sonrası malum; kalanlar zorla indirildi ovaya, ilk inenlerin neredeyse tamamı ovada sıtmadan, sıcaktan öldü. Derviş Paşa keyif çatı. Yollara askerler dikti, dağa yine çıkmak isteyenler görüldükleri yerde vuruldu. Çukurova bir ağıt oldu. Bir geleneği, İngiliz gavurunun pis sırtışına sattılar.

Toroslar'da, dere başlarında, mağara önlerinde zalimin canına kıydığı binlerce insanın gözü bize bakıyor, kanayarak: "öcümüzü alın"

Kozanoğlu bize bakıyor, kanayarak: "öcümü alın".